

E. Vaita

Liecības draudzei Nr. 7

Saturs

1.nodaļa	7
Dvēseļu glābšanas darbs.....	7
2.nodaļa	9
Signāls iešanai uz priekšu	9
Darbam, kam jākļūst arvien plašākam.....	9
3.nodaļa	11
Darbs draudzes locekļu labā	11
Zemes neapstrādātās vietas	13
Sevi uzturoši misionāri.....	13
4.nodaļa	14
Ierindas strādnieki	14
5.nodaļa	16
Krusta uzvaras izvēršana	16
Draudzes darbs	16
Svētais Gars - mūsu panākumu ķīla	17
Apustuļiem dotais spēks	17
Tam pašam spēkam jāatklājas šodien	17
6.nodaļa	18
Darbs pilsētās	18
7.nodaļa	20
Darbs lielajā Ņujorkā	20
8.nodaļa	21
Turpmāk kavēties vairs nedrīkst.....	21
9.nodaļa	22
Ģimenes dievkalpojumi	22
10.nodaļa	24
Laulības dzīves atbildības	24
11.nodaļa	27
Darba lielums.....	27
Ņujorkas pilsēta	28
Dienvīdus štati.....	29
Visās zemēs.....	30
12.nodaļa	32

Veselīga dzīves veida principu izpratne.....	32
13.nodaļa.....	35
Mūsu sanatoriju darbinieku augstais aicinājums	35
14.nodaļa.....	37
Vēsts mūsu ārstiem	37
15.nodaļa.....	39
Kāda vērtība ir dzīvei svaigā gaisā	39
16.nodaļa.....	40
Dodieties ārā no pilsētām.....	40
17.nodaļa.....	43
Uz laukiem	43
18.nodaļa.....	44
Ne starp bagātniekiem	44
19.nodaļa.....	45
Apdomība ēku celšanā.....	45
20.nodaļa.....	47
Ne izpriecu meklētājiem.....	47
21.nodaļa.....	49
Centralizācija	49
22.nodaļa.....	52
Mūsu piederības zīmogs.....	52
23.nodaļa.....	54
Ārstnieciskais misijas darbs pilsētās.	54
24.nodaļa.....	57
Restorānu darbs	57
Rūpes par strādniekiem.....	58
Mūsu restorānu aizvēršana Sabatā	59
25.nodaļa.....	61
Veselīga uztura produkti.....	61
26.nodaļa.....	62
Veselīga uztura produktu ražošana	62
Mūsu brāļiem visās zemēs.....	63
Ļauns darbs.....	63
27.nodaļa.....	65
Apmāciet ļaudis	65

28.nodaļa	68
Dieva mērķis veidojot mūsu izdevniecības	68
Kristīgo principu atklāšana	69
Misijas darba līdzekļi	71
Mācību centri darbiniekiem	72
Dieva plānu piepildīšana	73
29.nodaļa	73
Mūsu baznīcas literatūra	73
Mūsu preses izdevumu mērķis	74
Mūsu strādniekiem nepieciešami personīgi piedzīvojumi	75
Mūsu izdevumu publicējamā viela	76
Vienotība	77
Ziņojumi par piedzīvojumiem	77
Vēsts mūsu laikam	77
Grāmatu izdošana	78
Cenas	78
Tulkojumi	78
30.nodaļa	79
Komerčiālais darbs	79
Iespējas komerciālajā darbā	79
Komercijai nav jāstāv pirmajā vietā	80
Cenas	80
Demoralizējoša literatūra	81
31.nodaļa	83
Misijas lauku izdevniecības	83
32.nodaļa	84
Izdevniecību savstarpējās attiecības	84
Apvienošanās	84
Konkurence	85
Sadarbība	85
33.nodaļa	86
Kolportieris	86
34.nodaļa	86
Autors	86
35.nodaļa	89

Draudze un izdevniecība.....	89
Draudzes pienākums pret izdevniecību.....	89
Izdevniecības pienākums pret draudzi	92
Brāļiem, kam uzticētas atbildīgas vietas izdevniecībās	92
36.nodaļa	94
Dieva darba rīku svētums	94
37.nodaļa.....	95
Atkarība no Dieva	95
38.nodaļa.....	96
Sadarbība	96
39.nodaļa.....	97
Pašsavaldīšanās un uzticība.....	97
40.nodaļa.....	99
Briesmas, kas draud no nepiemērotas lasāmvielas.....	99
41.nodaļa.....	101
Izvairieties no parādiem	101
42.nodaļa.....	103
Ticība un drosmē	103
43.nodaļa.....	105
Pašuzturēšanās	105
44.nodaļa.....	108
Dienviņu lauka vajadzības	108
Aicinājums krāsainajai rasei.....	109
Krāsainās rases sauciens.....	109
Evaņģēlijs trūcīgiem.....	110
Ko var darīt?	111
45.nodaļa.....	113
Iespaidu centri	113
Nešville kā centrs.....	113
46.nodaļa.....	115
Pamācība darbiniekiem	115
47.nodaļa.....	118
Esiet stipri un drosmīgi	118
48.nodaļa.....	120
Sludinātāji un darījumu jautājumi	120

Apmāciet cilvēkus biznesam	120
Uzticamu principu nepieciešamība	121
49.nodaļa	122
Ņemiet laiku sarunai ar Dievu	122
Pilsētas darba finansiālās lietas	123
Dievam nodevušies finansisti	123
50.nodaļa	124
Kalpošanas darbs	124
51.nodaļa	125
Komiteju sanāksmes	125
Kāds iespaids ir ēšanas paradumiem uz komiteju sapulcēm	125
52.nodaļa	126
Draudzes disciplīna	126
53.nodaļa	129
Cieniet cits citu	129
54.nodaļa	130
Skolotājiem mūsu mācību iestādēs	130
Uzbrūkošs darbs	131
Kristus sveiciens pasaulei	131
Izredzes	132
Spēks no augšienes	133
55.nodaļa	135
Uzmanīga attieksme pret tiem, kas cīnās ar grūtībām	135
Nesaprātīgas pārmaiņas	136
Aicinājums kalpošanā	137
56.nodaļa	138
Saprātīga līdzekļu sadalīšana	138
57.nodaļa	139
Mūsu gados vecie celmlauži - pionieri	139
58.nodaļa	141
Gādība par strādniekiem	141
Novārtā pamesti strādnieki	142
Mājas strādniekiem	142
Mūsu sanatorijas kā patvēruma vieta strādniekiem	142
Fonds priekš strādniekiem	143

“Jēzus.. pateicās, pārlauza un deva tās maizes mācekļiem un mēcekļi ļaudīm.”

Nr.35

(9) PIENĒMAMA KALPOŠANA

“Un nepalieciet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, savā prātā atjaunodamies, ka jūs varat pārbaudīt, kas ir labais un patīkamais, un pilnīgais Dieva prāts.” Rom.12:2.

1.nodaļa

Dvēseļu glābšanas darbs

Dievs man ir devis vēsti Viņa ļaudīm. Tiem jāatmostas, jāizpleš savas teltis un jāpaplašina savas robežas. Mani brāļi un māsas, jūs esat dārgi atpirkti, un viss, kas jums pieder un kas jūs esat, ir jāizlieto par godu Dievam un par labu jūsu līdzcilvēkiem. Kristus mira pie krusta, lai glābtu pasauli no bojā ejas grēkos. Šajā darbā Viņš aicina jūs sadarboties ar Viņu. Jums jābūt Viņa palīdzošajām rokām. Ar nopietnām, nenogurstošām pūlēm jums jācenšas glābt pazudušos. Pieminiet, ka tie bija jūsu grēki, kas krustu darīja nepieciešamu. Pieņemot Kristu par savu Pestītāju, jūs svinīgi solījāties pievienoties Viņam krusta nešanā. Uz dzīvību un nāvi jūs esat saistīti ar Viņu, jūs esat daļa no lielā pestīšanas plāna.

Kristus žēlojošās laipnības pārveidojošais spēks pārvērš to, kas nododas kalpošanai Dievam. Pildīts ar Glābēja Garu, viņš ir gatavs aizliegt sevi, gatavs uzņemties krustu un gatavs pienest jebkuru upuri Kunga labā. Viņš vairs nespēj palikt vienaldzīgs pret dvēselēm, kas viņam visapkārt iet bojā. (10) Viņš ir pacelts pāri kalpošanai sev. Viņš Kristū ir radīts no jauna, un viņa dzīvī nav vietas kalpošanai sev. Viņš saprot, ka katrs viņa būtnes daļa pieder Kristum, Kas viņu ir atpircis no grēka verdzība; ka par katru viņa nākotnes mirkli ir maksāts ar Dieva vienpiedzimušā Dēla dārgajām asinīm.

Vai jūs Golgātā pienesto upuri vērtējat tik dziļi, ka gribat visas citas intereses pakļaut dvēseļu glābšanas darbam? Tā pati visu pārvarošā vēlēšanās glābt grēciniekus, kas iezīmēja Pestītāja dzīvi, iezīmēs arī Viņa patieso sekotāju dzīvi. Kristietis neilgojas dzīvot sev. Viņš ar prieku atdod visu, kas viņam ir un kas viņš ir, Kunga darbam. Viņu vada neizsakāma vēlēšanās mantot dvēseles Kristum. Kam nav šādas vēlēšanās, tiem būtu labāk, ja viņi domātu par savu personīgo izglābšanos. Lai tie lūdz pēc kalpošanas gara.

Kā es vislabāk varētu pagodināt Viņu, kuram es piederu radīšanas un atpestīšanas dēļ? Šim jābūt jautājumam, kas mums jājautā pašiem sev. Kas ir patiesi atgriezts, tas, dziļi norūpējies, cenšas glābt citus, kas vēl atrodas sātana varā. Tas atsakās darīt kaut ko tādu, kas kavētu viņu pildīt šo viņa darbu. Ja viņam ir bērni, tad viņš saprot, ka viņa darbam jābūt viņa paša ģimenē. Paša bērni tam ir ārkārtīgi dārgi. Pieminot, ka tie ir Kunga ģimenes jaunākie locekļi, viņš ar visiem saviem spēkiem cenšas tos novietot tur, kur tie nostāsies Kunga pusē. Viņš ir svinīgi solījis kalpot un paklausīt Kristum, Viņu godājot, un pacietīgi un nenogurstoši pūlas audzināt savus bērnus tā, lai tie nekad nenostātos naidīgi pret Pestītāju.

Tēviem un mātēm Dievs ir uzlicis atbildību glābt savus bērnus no ienaidnieka varas. (11) Tas ir viņu darbs - darbs, ko tie nekādā gadījumā nedrīkst atstāt novārtā. Tie vecāki, kam ir dzīva savienība ar Kristu, nepārtrauks pūlēties, līdz tie redzēs, ka viņu bērni ir drošībā Kristus ganāmpulkā. Šo darbu viņi darīs par savas dzīves nastu.

Vecāki, neatstājiet novārtā darbu, kas draudzē gaida uz jums jūsu pašu ģimenēs. Tur ir jūsu pirmais misijas pūļu lauks. Vissvarīgākais darbs, ko jūs varat veikt, ir jūsu bērnu nostādīšana Kunga pusē. Kad tie kļūdās, apejieties ar tiem maigi, tomēr stingri. Lai tie pievienojas jums, pretojoties ļaunumam, ar ko sātans cenšas iznīcināt cilvēcīgo būtņu dvēseli un miesu. Dalieties ar viņiem krusta noslēpumā, noslēpumā, kas jums nozīmē svētošanos, atpestīšanu un mūžīgu uzvaru. Paņemot savus bērnus līdz uz Kungu pagodinošām sapulcēm, kādu uzvaru jūs esat jau ieguvuši.

Ja ap jums esošās ģimenes nostājušās pret patiesību, tad centieties tās pamudināt pakļauties Kristus prasībām. Strādājiet pacietīgi, gudri un apdomīgi, atrodot ceļu ar mīlestības smalkjūtīgiem pakalpojumiem. Atklājiet patiesību tādā veidā, lai tā kļūst redzama visā savā skaistumā, izplatot iespaidu, kam nevar pretoties. Tā tiks noārdītas aizspriedumu sienas.

Ja šis darbs būtu uzticīgi darīts, ja tēvi un mātes strādātu savu ģimenes locekļu labā un pēc tam pie ļaudīm, kas atrodas ap viņiem, paaugstinot Kristu ar dievbijīgu dzīvi, tad būtu atgriezušās tūkstošiem dvēseļu. Kad Dieva ļaudis patiesi atgriezīsies, kad tie izpratīs uz viņiem gulstošos atbildību strādāt to labā, kas atrodas viņu sniedzamības robežās, kad tie neatstās neizmēģinātu nevienu līdzekli, lai izglābtu grēciniekus no ienaidnieka varas, tad negods tiks atņemts no mūsu draudzēm.

Mums tagad atlicis tikai nedaudz laika, kurā mums jāsaprotas mūžībai. Kaut Kungs atvērtu Savu ļaužu aizvērtās acis un atdzīvinātu viņu notrulināto izpratni, lai (12) tie spētu aptvert, ka evaņģēlijs ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic. Kaut tie aptvertu, cik svarīgi ir tik skaidri un pareizi parādīt Dievu, ka pasaule ieraudzītu Viņu Viņa skaistumā. Kaut viņi tā būtu pildīti ar Garu, kas mājo Dievā, ka pasaulei nebūtu spēka tos atraut no brīnišķīgo iespēju pasludināšanas, kas tiek piešķirtas katrai dvēselei, kas pieņem Kristu.

Visās mūsu darba nozarēs ir vajadzīga lielāka dedzība. Laiks aizsteidzas. Dieva kalpiem jāņem vērā vārdi: "Neesiet kūtri iekš tā, kas jums jādara; esiet dedzīgi garā, kalpojiet Kungam." (Rom.12:11.) Ļaudīm vajadzīga patiesība, un tā viņiem jādara zināma, nopietni un uzticīgi strādājot. Dvēseles ir jāmeklē, par tām jālūdz, to labā jāstrādā. Jāskan nopietniem aicinājumiem un lūgumiem. Jāraida dedzīgas lūgšanas. Mūsu garlaicīgajām, nedzīvajām lūgšanām jāpārvēršas ļoti - ļoti nopietnos un dedzīgos lūgumos. Dieva Vārds ziņo: "Taisna cilvēka sirsnīga lūgšana daudz ko iespēj." (Jēk.5:16.)

Pasaule ir mūsu misijas pūļu lauks, un mums darbā jāiziet, Ģetzemanes un Golgatas atmosfēras apņemtiem.

2.nodaļa

Signāls iešanai uz priekšu

(13) Tas ir Jehovas mūžīgais likums, ka cilvēkam, kurš pieņēmis pasaulei vajadzīgo patiesību, par savu galveno darbu jādara šīs patiesības tālāka pasludināšana. Bet kur ir ļaudis, kas bojā ejošo grēcinieku nastu dara par savējo? Uzlūkojot Dievu apliecinošos ļaudis un redzot to nevēlēšanos kalpot Viņam, manu sirdi piepilda neizsakāmas sāpes. Cik maz ir to, kas sirdī vienoti ar Dievu Viņa svinīgajā noslēdzošajā darbā. Jābrīdina cilvēku tūkstoši, tomēr cik maz ir to, kas pilnīgi nododas darbam, labprātīgi būt viss un darīt visu, lai tikai varētu mantot dvēseles Kristum. Jēzus mira, lai glābtu pasauli. Pazemīgā vienkāršībā un nesavtībā Viņš strādāja un turpina strādāt grēcinieku labā. Bet daudzi, kam vajadzētu sadarboties ar Viņu, ir vienaldzīgi un pašapmierināti.

Dieva ļaužu vidū šodien ārkārtīgi trūkst līdzjūtības, kādu vajadzētu izjust pret neglābtajām dvēselēm. Mēs runājam par kristiešu misijas darbu. Mūsu balsu skaņa ir dzirdama; bet vai mēs jūtam Kristum līdzīgas maigas un sirsnīgas ilgas pēc tiem, kas atrodas ārpus ganāmpulka? Un, ja mūsu sirds nepukst saskaņā ar Kristus sirdi, kā mēs varam izprast darba svētumu un svarīgumu, kuru darīt mūs aicina vārdi: "Esiet nomodā... par dvēselēm kā tādi, kam būs jāatbild" Ebr.13:17 (KJV)

Dievs gaida, lai vīri un sievas atmostas savām atbildībām. Viņš gaida uz tiem, lai ar tiem savienotos. Lai tie ierauga signālu iešanai uz priekšu un ilgāk vairs nav kūtri izpildīt Dieva prātu. (14)

Vai mēs saprotam, cik daudzi šajā pasaulē vēro mūsu kustību? No vietām, no kurām mēs vismazāk to gaidām, atskanēs balsis, spiežot mūs iet uz priekšu un sniegt pasaulei pēdējo žēlastības vēsti. Sludinātāji un ļaudis, uzmostieties! Ātri atzīstiet uns atveriet katru izdevību un priekšrocību, ko mums piedāvā Aizgādība. Dievs un Kristus, un Debesu eņģeļi strādā spraigi un nemitīgi, savaldot sātana niknās dusmas, lai netiktu kavēti Dieva plāni. Dievs dzīvo un valda. Viņš vada Universu. Lai Viņa kareivji iet uz priekšu pretī uzvarai. Lai viņu rindās valda pilnīga vienprātība. Lai viņi uzsāk kauju par vārtiem. Kungs kā varenais Uzvarētājs darbosies viņu labā.

Lai evaņģēlija vēsts atskan mūsu draudzēs, aicinot visus uz vispārēju darbību. Lai draudzes locekļu ticība pieaug, gūstot degsmi no neredzamajiem Debesu sabiedrotajiem, no atziņas par viņu neizsmeļamajām iespējām. Lai viņu degsmi vēl stiprina arī atziņa, ka tie iesaistījušies varenā pasākumā, ka tiem ir spēcīgs Vadonis. Kas nododas Dieva pārvaldībai, lai Viņš tos vadītu un rīkotu, tie ies kopsolī ar notikumiem, kuru risināšanos kārtu Viņš. Tā Gara iedvesmoti, Kas atdeva Savu dzīvību par pasaules dzīvību, tie nespēkā nepaliks uz vietas, norādot uz to, ko viņi nevar veikt. Ietērpjoties Debesu apbruņojumā, tie dosies karā, gatavi Dieva dēļ rīkoties un riskēt, zinot, ka Viņa visspēcība gādās par to vajadzībām.

Darbam, kam jāklūst arvien plašākam

Dieva kalpiem jāizmanto visas iespējas Viņa valsts paplašināšanai. Apustulis Pāvils atzīst: (15) "Tas ir labi un patīkami Dieva, mūsu Pestītāja, priekšā, Kas grib, lai visi cilvēki tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas"; tāpēc "lai notiek lūgšanas, piesaukšanas, aizlūgšanas, pateikšanas par visiem cilvēkiem". (1.Tim.2:3,4.) Arī Jēkabs saka: "Ziniet, ka

tas, kas ir atgriezis grēcinieku no viņa maldu ceļa, izglābs tā dvēseli no nāves un aplās grēku pulku.” (Jēk.5:20). Ikviens ticīgais ir solījies savienoties ar saviem brāļiem, aicinot: “Nāciet, jo visas lietas sataisītas.” (Lūk.14:17.) Ikvienam jāiedrošina citi darīt šo darbu no visas sirds. Dzīva draudze sniegs dedzīgus aicinājumus. Izslāpušas dvēseles tiks vadītas pie dzīvības ūdens.

Apustuļi uzņēmās smagu atbildību paplašināt savas darbības sfēru un sludināt evaņģēliju visattālākajos apgabalos. Viņu piemērs māca, ka Kunga vīna dārzā nedrīkst būt sliņķi. Viņa kalpiem pastāvīgi jāpaplašina savu pūļu loks. Pastāvīgi tiem jādara arvien vairāk., nekad mazāk. Kunga darbs jāizvērs un jāpaplašina, līdz tas apņem visu pasauli.

Pēc misijas ceļojuma Pāvils un Barnaba devās atpakaļ, apmeklējot draudzes, ko viņi bija dibinājuši, un izraugot vīrus, kas pievienotos viņiem šajā darbā. Tā Dieva kalpiem jāstrādā arī šodien, izraugot cienījamus jauniešus un viņus apmācot par līdzstrādniekiem. Kaut Dievs mums palīdzētu pašiem svētoties, lai mūsu priekšzīmem svētotu citus, sagatavojot tos veikt sekmīgu darbu dvēseļu mantošanā Kristum.

Mēs tuvojamies šīs zemes vēstures noslēgumam, drīz mēs stāsimies lielā baltā troņa priekšā. Drīz jūsu laiks strādāt būs aizgājis uz mūžību. (16) Uzmaniet izdevības, lai pateiktu vārdu īstā laikā tiem, ar kuriem jūs nonākat saskarē. Negaidiet, līdz kļūstat tuvāk pazīstami, lai tikai tad šiem cilvēkiem piedāvātu nenovērtējamus patiesības dārgumus. Izejiet strādāt, un jūsu priekšā pavērsies ceļi.

Tiesas dienā pazudušie pilnībā izpratīs Golgatā pienestā upura nozīmi. Tie ieraudzīs, ko ir zaudējuši ar atteikšanos būt uzticami un padevīgi. Tie domās par augsto un tīro sadraudzību, ko iegūt tiem bija dota priekšrocība. Bet tad būs par vēlu. Pēdējais aicinājums jau būs izskanējis. Būs dzirdamas vaimanas: “Pļauja ir pagājusi, augļu laiks pagalam, bet mēs neesam atpestīti.” (Jer.8:20.)

Uz mums gulstas smaga atbildība brīdināt pasauli par tai draudošo likteni. No visām pusēm, no tālienes un tuvuma atskan saucieni pēc palīdzības. Dievs aicina Savu draudzi celties un ietērties spēkā. Iegūstami ir mūžīgi paliekoši kroņi; iegūstama ir Debesu valstība; ir jāapgaismo pasaule, kas neziņā iet bojā.

Pasauli pārliecinās ne tas, ko māca no paaugstinājuma, bet tas, ko dzīvē parāda draudze. Sludinātāji no katedras dara zināmu evaņģēlija teoriju; bet tās spēku apliecina draudzes praktiskā dievbijība.

Novājinātai un nepilnīgai, kam pastāvīgi vajadzīgi brīdinājumi un padomi, draudzei tomēr ir veltīta Kristus vislielākā uzmanība. Viņš veic žēlastības darbu (eksperimentus) pie cilvēcīgām sirdīm un panāk tādu rakstura pārveidojumu, ka eņģeļi ir pārsteigti un izsaka savu prieku slavas dziesmās. Viņi gaviļē, domājot, kā grēcīgās, maldīgās cilvēcīgās būtnes var tikt tā pārveidotas.

(17) Trešajai eņģeļa vēstij pieaugot spēcīgajā saucienā, tās pasludināšanu pavadīs liels spēks un godība. Dieva ļaužu sejas mirdzēs Debesu gaismā.

Kungs sagatavos vīrus un sievas - jā, pat bērnus, kā piemēram Samuelu - Savam darbam, darot tos par Saviem vēstnešiem. Viņš, Kas nekad nesnauž un neguļ, ir nomodā par katru strādnieku, izraugoties tam darbības sfēru. Visas Debesis vēro šo karu, ko turpina Dieva kalpi, šķietami drosmi atņemošos apstākļos. Sapulcināti ap Glābēja karogu,

Kunga kalpi, ejot uz priekšu, labajā ticības cīņā gūst jaunas uzvaras un manto jaunu godu. Visi Debesu eņģeļi nozīmēti kalpot vienkāršajiem, ticīgajiem Dieva ļaudīm, un, kad Kunga strādnieku armija šeit apakšā dzied savas slavas dziesmas, tiem pateicības pienešanā pievienojas kori augšā, godājot Dievu un Viņa Dēlu.

Nekas nav šķietami bezpalīdzīgāks, bet patiesībā neuzvaramāks par dvēseli, kas izjūt savu niecīgumu un pilnībā paļaujas uz Pestītāja nopelnu. Dievs labāk sūtīs jebkuru Debesu eņģeļi, lai palīdzētu šādai dvēselei, nekā atļaus tai tikt pārvarētai.

Visā frontē skan kaujas sauciens. Lai ikviens krusta kareivis steidzas uz priekšu, ne pašapmierinātībā, bet lēnprātībā un pazemībā un ar stipru ticību Dievā. Jūsu darbs un mans darbs ar šo dzīvi neizbeigsies. Kādu Īsu brīdi mēs varbūt dusēsime kapā, bet, aicinājumam atskanot, mēs Dieva valstībā atkal uzņemsimies savu darbu.

3.nodaļa

Darbs draudzes locekļu labā

(18) Mums ir vēsts no Kunga, kas jānes pasaulei, - vēsts, kas jānes Svētā Gara speķa bagātīgā pilnībā. Lai mūsu sludinātāji ierauga nepieciešamību censties glābt pazudušo. Neatgrieztajiem jāsniedz tieši uzaicinājumi. Farizeji jautāja Kristus mācekļiem: "Kāpēc jūs Mācītājs ēd ar muitniekiem un grēciniekiem?" Un Pestītājs atbildēja: "Es neesmu nācis taisnus aicināt uz atgriešanos no grēkiem, bet grēciniekus." (Mat.9:11,13.) Šis ir darbs, ko Viņš uzticējis mums. Un nekad tas nav bijis vajadzīgāks kā tagadējā laikā.

Dievs Saviem sludinātājiem nav uzdevis savest kārtībā draudzes. Kā liekas, šis darbs tādā veidā nav padarāms, jo tas vienmēr atkal būs jāsāk no jauna. Draudzes locekļi, kas tā tiek uzmanīti un aprūpēti, kļūst par garīgiem vārguļiem. Ja deviņas desmitdaļas no pūlēm, ko veltīti tiem, kas pazīst patiesību, atdotu ļaudīm, kas patiesību nekad nav dzirdējuši, cik daudz lielāki būtu gūtie panākumi! Dievs ir aizturējis Savas svētības, tāpēc ka Viņa ļaudis nav strādājuši saskaņā ar Viņa norādījumiem.

Ja mūsu sludinātāji laiku un spējas, ko vajadzētu ziedot neatgrieztajiem, veltīti tiem, kas pazīst patiesību, tad draudzes locekļi, kuru labā strādā, kļūst tikai vājāki. Daudzās mūsu draudzēs pilsētās, sludinātāji vienu Sabatu pēc otra notur svētrunas, un Sabatu no Sabata draudzes locekļi nāk uz Dieva namu, neatrodot neviena vārda, ko teikt par saņemtajām svētībām, kam vajadzēja sekot svētību izdalīšanai. Nedēļas laikā viņi nav strādājuši, lai dzīvē īstenotu (19) Sabatā dotās pamācības. Kamēr draudzes locekļi necentīsies saņemto palīdzību sniegt tālāk citiem, rezultātā būs redzams tikai liels garīgs nespēks.

Vislielākā palīdzība, kādu var sniegt mūsu ļaudīm, ir to pamācīšana strādāt priekš Dieva un paļauties uz Viņu, bet ne uz sludinātājiem. Lai tie mācās strādāt, kā Kristus strādājis. Lai tie pievienojas Viņa strādnieku armijai un uzticīgi kalpo Viņam.

Reizēm ir derīgi, ka mūsu sludinātāji Sabatā sniedz mūsu draudzēm īsas Kristus dzīvības un mīlestības pilnas uzrunas. Tomēr draudzes locekļiem nevajadzētu gaidīt svētrunas katru Sabatu.

Atcerēsimies, ka mēs uz šīs zemes esam ceļinieki un svešinieki, kas meklē labāku zemi, tas ir, Debesu Tēviju. Strādāsim ar tādu nopietnību, sirsnību un nodošanos, kas

vilkto grēciniekus pie Kristus. Kas savienojušies ar Kungu kalpošanas darbībā, tie ir saistījušies ar Viņu lielajā un varenajā dvēseļu glābšanas darbā. Lai nedēļas laikā draudzes locekļi uzticīgi dara savu daļu un Sabatā atstāsta savus piedzīvojumus. Tad sapulce būs kā barība īstā laikā, sniedzot visiem klātesošiem jaunu dzīvību un spēku. Kad Dieva ļaudis ieraudzīs lielo vajadzību strādāt, kā Kristus strādāja, grēcinieka atgriešanās dēļ, tad viņu sniegtās liecības Sabata sapulcēs būs spēka pilnas. Ar prieku tie stāstīs par dārgajiem piedzīvojumiem, kādus tie ir guvuši, strādājot citu labā.

Mūsu sludinātājiem nav jāizšķiež savs laiks, strādājot to labā, kas patiesību jau ir pieņēmuši. Ar Kristus mīlestības degsmi sirdīs tiem jāiet mantot Pestītājam grēciniekus. (20)

Patiesības sēkla tiem jāsēj pie visiem ūdeņiem. Jāapmeklē viena vieta pēc otras; jādibina viena draudze pēc otras. Kas nostājas par patiesību, tie jāorganizē draudzēs, un tad sludinātājam jāpāriet uz citu tikpat svarīgu darba lauku.

Tiklīdz draudze ir noorganizēta, sludinātājam tās locekļi jāiesaista darbā. Viņi jāpamāca, kā sekmīgi strādāt. Lai sludinātājs vairāk laika veltī audzināšanai nekā svētrunu teikšanai. Lai viņš pamāca ļaudis, kā pasniegt citiem zināšanas, ko tie ir saņēmuši. Lai gan jaunatgrieztos vajadzētu mācīt prasīt padomu no tiem, kas vairāk pieredzējuši darbā, tomēr tie arī jāamāca nenostādīt sludinātāju Dieva vietā. Sludinātāji ir cilvēcīgas būtnes, vājību apņēmti ļaudis. Kristus ir Tas, uz Ko mums jāraugās pēc vadības. "Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, pilns žēlastības un patiesības." "Un no Viņa pilnuma mēs visi esam dabūjuši žēlastību uz žēlastības." (Jāņa 1:14,16.)

Evaņģēlija spēkam jānāk pār nodibinātajām grupiņām, darot ļaudis derīgus kalpošanai. Daži no jaunatgrieztajiem būs tā pildīti ar Dieva spēku, ka tie tūlīt sāks strādāt. Viņi strādās tik uzcītīgi, ka tiem nebūs ne laika, ne vēlēšanās ar nelaipnu kritiku vājināt savu brāļu rokas. Viņu vienīgās ilgas būs nest patiesību tālajos laukos.

Kungs man ir rādījis darbu, kas jādara mūsu pilsētās. Ticīgie šajās pilsētās var strādāt pie kaimiņiem savu māju tuvumā. Viņiem jāstrādā mierīgi un pazemīgi, nesot sev līdzi, kur vien tie iet, Debesu atmosfēru. Ja tie sevi paslēps skatam, vienmēr norādot uz kristu, tad būs jūtama viņu iespaida spēks. (21)

Kad strādnieks bez atlikuma nododas Kunga darbam, viņš gūst pieredzi, kas to dara spējīgu arvien sekmīgāk strādāt priekš Kunga. Iespaidis, kas viņu velk pie Kristus, palīdz viņam arī citus vilkt pie Kristus. Varbūt nekad viņam nebūs jārunā atklātās sabiedriskās sanāksmēs, tomēr viņš nav nekas cits kā Dieva sludinātājs; un viņa darbs liecina, ka viņš ir piedzimis no Dieva.

Tas nav Kunga nodoms, ka sludinātājiem vajadzētu padarīt darba lielāko daļu patiesības sēklas izsēšanā. Ļaudis, kas nav aicināti sludināšanas darbā, jāpaskubina strādāt sava Kunga labā atbilstoši viņu dažādajām spējām. Simtiem cilvēku, kā vīri, tā sievas, kas tagad neko nedara, var veikt pieņemamu kalpošanas darbu. Ienesot patiesību savu draugu un kaimiņu mājās, tie var padarīt lielu darbu savam Kungam. Dievs necienī vienu cilvēku vairāk par otru. Viņš izlietos vienkāršus, sevi atdodošus kristiešus pat tad, ja tie nebūs saņēmuši tik pamatīgu izglītību kā daži citi. Tādi lai iesaistās kalpošanā Viņam un strādā, ejot no mājas uz māju. Sēdot pie ģimeņu pavarda, tie var, - ja ir pazemīgi, smalkjūtīgi un dievbijīgi, - padarīt vairāk šo ģimeņu patieso vajadzību apmierināšanā nekā iesvētīts sludinātājs.

Kāpēc ticīgiem neizjūt dziļākas, sirsnīgākas rūpes par tiem, kas atrodas ārpus Kristus? Kāpēc divi vai trīs nesaņem kopā un nelūdz Dievu par kāda viena īpaša cilvēka izglābšanos un pēc tam par citu? Lai mūsu draudzēs izveidojas grupiņas, kas veiktu kalpošanas darbu. Lai dažādi cilvēki savienojas kā ļaužu zvejnieki. Lai tie cenšas izraut dvēseles no pasaules samaitātības, sapulcinot tās Kristus mīlestības glābjošajā skaidrībā.

Mazu grupiņu kā kristīgo pūļu pamatvienību veidošanu man ieteica Tas, Kurš nevar maldīties. (22) Ja draudze ir skaitā liela, tad lai tās locekļus noorganizē mazās grupiņās, kas strādātu ne tikai draudzes locekļu labā, bet arī pie neticīgajiem. Ja kādā vietā ir tikai divi vai trīs, kas pazīst patiesību, tad lai tie apvienojas strādnieku vienībā. Lai tie sargā savas vienotības saites, ka tās netiktu sarautas, spiežoties kopā mīlestībā un vienprātībā, cits citu iedrošinot iet uz priekšu, ikvienam gūstot drosmi un spēku no citu atbalsta. Lai tie atklāj Kristus līdzīgas panešanas spējas un pacietību, nerunājot pārsteidzīgus vārdus, bet lietojot valodas dāvanu, lai viens otru stiprinātu vissvētākajā ticībā. Lai tie strādā Kristus līdzīgā mīlestībā to labā, kas atrodas ārpus ganāmpulka, un, pūloties palīdzēt citiem, aizmirst sevi. Strādājot un lūdzot Kristus vārdā, viņu skaits palielināsies, jo Pestītājs saka: "Ja divi no jums virs zemes ir vienā prātā jebkuras lietas dēļ, ko tie grib lūgt, tad tā tiem taps dota no Mana Tēva, Kas ir Debesīs." (Mat.18:19.)

Zemes neapstrādātās vietas

Pazemīgi paļaujoties uz Dievu, ģimenēm jāapmetas uz dzīvi Viņa vīna dārza neapstrādātajās vietās. Ir vajadzīgi svētījušies vīri un sievas, kas līdzīgi auglīgiem taisnības kokiem stāvētu zemes tuksnesīgajās vietās. Kā atalgojumu savām pašizliedzīgajām pūlēm, sējot patiesības sēklu, tie ievāksk bagātu ražu. Apmeklējot vienu ģimeni pēc otraas, atverot Rakstus tiem, kas atrodas garīgā tumsā, tiks skārtas daudzas sirdis.

Laukos, kur apstākļi ir tik neiepriecinoši un drosmi atņemoši, ka daudzi strādnieki atsakās turp iet, vienkāršu draudzes locekļu pašizliedzīgās pūles var izsaukt visievērojamākās pārmaiņas uz labu. Šie vienkāršie strādnieki padarīs (23) daudz, pateicoties pacietīgajām un neatlaidīgajām pūlēm, nepaļaujoties uz cilvēcīgo spēku, bet uz Dievu, Kas viņiem dāvā Savu labvēlību. Lielais labums, ko nesīs šo strādnieku darbs, šajā pasaulē nekad nekļūs zināms.

Sevi uzturoši misionāri

Sevi uzturošie misionāri bieži strādā ļoti sekmīgi. Iesākot sīkā un pazemīgā veidā, viņu darbs arvien vairāk paplašinās, tiem ejot uz priekšu Dieva Gara vadībā. Lai divi vai vairāki kopā iziet evaņģelizācijas darbā. Ir iespējams, ka darba priekšgalā esošie vīri viņiem nēsā nekādus iedrošinošus solījumus, ka tie saņems finansiālu atbalstu; tomēr lai viņi iet uz priekšu lūdzot, dziedot, mācot un dzīvē atklājot patiesību. Viņi var uzņemties kolportiera darbu un tādā veidā ienest patiesību daudzās ģimenēs. Ejot darbā uz priekšu, tie iegūst svētīgus, jaukus piedzīvojumus. Bezpalīdzības sajūta ir viņus darījusi pazemīgus, tomēr Kungs iet viņu priekšā, un tie atrod atbalstu un palīdzību starp bagātiem un nabīgiem. Pat šo sevi atdodošo misionāru nabadzība ir līdzeklis pieejas atrašanai pie ļaudīm. Ejot tālāk savu ceļu, tiem daudzējādos veidos palīdzēs ļaudis, kam viņi sniedz garīgu barību. Viņi nes Dieva dotu vēsti, un viņu pūles vainagosies panākumiem. Patiesību atzīs daudzi, kas, ja nebūtu šo pazemīgo skolotāju, nekad netiktu mantoti Kristus.

Dievs aicina strādniekus iziet baltajā pļaujas laukā. Vai gaidīsim tāpēc, ka kase ir tukša, ka tik tikko pietiek līdzekļu jau darba laukā esošo strādnieku uzturēšanai? Ejiet uz priekšu ticībā, un Dievs būs ar jums. Apsolījums skan: "Tie aiziet un raud, dārgu sēklu nesdami, bet tiešām (24) ar prieku tie atkal nāks un nesīs savus kūlīšus." (Ps.126:5,6.)

Nekas nedod tādus panākumus kā paši panākumi. Ar neatlaidīgām pūlēm iegūstiet tos, un darbs ies uz priekšu. Atvērsies jauni lauki. Daudzas dvēseles tiks vadītas atzīt patiesību. Kas mums vajadzīgs, tā ir pieaugoša ticība Dievam.

Mūsu draudzes ir saņēmušas lielu gaismu, tomēr draudzēm vēl tiek izlietots daudz sludinātāju spēks, mācot tos, kam pašiem vajadzētu būt "pasaules gaismai", sniedzot ūdeni tiem, no kuriem pašiem vajadzētu izplūst dzīva ūdens upēm. Sludinātāji dara bagātus tos, kas paši varēja būt dārgas patiesības raktuves, atkārtotot evaņģēlija ieaicinājumu tiem, kam, izklīdinātiem visattālākās zemes daļās, pašiem vajadzētu sniegt Debesu vēsti ļaudīm, kas to nav dzirdējuši. Tiek baroti tie, kuriem pašiem vajadzētu uz lielceļiem un sānceļiem aicināt: "Nāciet, jo visas lietas sataisītas."

Kam grēku važas ir sarautas, kas Kungu ir meklējuši ar salauztām sirdīm un ir saņēmuši atbildi uz ilgu pilno lūgumu pēc taisnības, tie nekad nebūs auksti un nedzīvi. Viņu sirdis pilda nesavtīga mīlestība uz grēciniekiem. Viņi atmet visu pasaulīgo godkāri un visu egoismu. Saskare ar dziļajām Dieva lietām dara tos arvien līdzīgākus viņu Pestītājam. Tie gavilē par Viņa uzvarām; to sirdis valda Viņa prieks. Dienu no dienas tie arvien vairāk tuvojas pilnīgam vīra un sievas augumam Kristū.

4.nodaļa

Ierindas strādnieki

(25) Dievs raugās uz šo pasauli ar spraigu interesi. Viņš ir ievērojis cilvēcīgo būtņu kalpošanas spējas. Raugoties pāri laikmetiem, Viņš ir skaitījis Savus strādniekus - kā vīrus, tā sievas - un ir sagatavojis viņu priekšā ceļu, sacīdams: "Es pie tiem sūtīšu Savus vēstnešus, un tie redzēs tumsā iemirdzamies lielu gaismu. Mantoti Kristus darbam, tie izlietos savus podus Manam Vārdam par godu. Tie ies uz priekšu, lai strādātu priekš Manis ar degsmi un nodošanos. Pateicoties viņu pūlēm, patiesība visspēcīgākā veidā runās uz tūkstošiem, un garīgi aklie ļaudis kļūs redzīgi un ieraudzīs Manu pestīšanu. Patiesība tā tiks izcelta, ka to varēs lasīt skrejošs cilvēks. Atradīs ceļus siržu aizsniegšanai. Dažas šajā darbā lietotās metodes atšķirsies no pagātnē lietotajām, tomēr lai neviens tāpēc neaizprosto ceļu ar kritiku."

Kurus Dievs izvēlas par strādniekiem, tie ne vienmēr ir talantīgi pasaules vērtējumā. Reizēm Viņš priekšroku dod nemācītiem ļaudīm. Tiem Viņš uztic īpašu darbu. Tie aizsniedz šķiru, kam citi nevar atrast pieeju. Atverot sirdi patiesībai, tie Kristus nopelnā tiek darīti gudri Viņā. To dzīve ieelpo un izelpo dievbijības jauko smaržu. Viņu vārdi pirms izteikšanas tiek rūpīgi pārdomāti un apsvērti. Viņi cenšas veicināt savu savu līdzcilvēku labklājību. Viņi sniedz palīdzību un laimi trūcīgajiem un cietējiem. Viņi izjūt nepieciešamību pastāvīgi palikt Kristus audzināšanā, lai varētu strādāt saskaņā ar Dieva prātu. Tie mācās, kā (26) vislabāk un pilnīgāk atdarināt Pestītāja doto priekšzīmi sevis aizliegšanā un krusta nešanā. Viņi ir Dieva liecinieki, atklādami Viņa līdzcietību un mīlestību un visu godu atdodami Viņam, ko tie mīl un kam tie kalpo.

Pastāvīgi tie mācās no lielā Skolotāja, un pastāvīgi tie aizsniedz arvien augstāku krietnuma pakāpi, tomēr visu laiku apzinoties savu vājumu un nederīgumu. Viņus augšup velk stiprā, mīlošā Kristus apbrīnošana. Viņu dzīvē atklājas Kristus tikumi, jo tā pielīdzinās Kristus dzīvei. Pastāvīgi tie iet uz priekšu un uz augšu, par svētību pasaulei un par godu savam Glābējam. Par viņiem Kristus saka: "Svētīgi lēnprātīgie, jo tie zemi iemantos." (Mat.5:5.)

Tādi strādnieki ir jāiedrošina. Viņu darbs tiek darīts, ne lai cilvēki to redzētu, bet lai pagodinātu Dievu. Un tas izturēs Viņa pārbaudi. Kungs šos strādniekus savieno ar tādiem, kuru spējas ir lielākas, lai tiktu aizpildīti viņu atstātie robi. Kungam patīk, ja viņus vērtē; jo tie ir Viņa kalpojošās ķēdes locekļi.

Pašapzinīgi cilvēki, kurus pilda domas par pašu pārākajām spējām, neievēro šos vienkāršos, savu nespēcību atzīstošos strādniekus; bet Dievs ne uz mirkli nenovērš Savu skatu no tiem. Viņš ievēro visu, ko tie dara, lai palīdzētu ļaudīm, kam palīdzība vajadzīga. Debesu pagalmos, kad atpestītie tiks sapulcēti mājās, tie stāvēs vistuvāk Dieva Dēlam. Tie mirdzēs spoži Kunga pagalmos, Viņa pagodināti, jo tie par godu uzskatīja kalpošanu ļaudīm, par kuriem Viņš atdeva Savu dzīvību.

Dievs ierosinās zemas vietas ieņemošus ļaudis pasludināt tagadējās patiesības vēsti. Daudzi šādi cilvēki būs (27) redzami steidzami šurp un turp, Svētā Gara dzīti, lai sniegtu gaismu tiem, kas atrodas tumsā. Patiesība ir kā uguns viņu kaulos, pildot tos ar kvēlu vēlēšanos apgaismot tumsā sēdošos cilvēkus. Daudzi, pat starp neizglītotajiem ļaudīm, sludinās Kunga Vārdu. Svētais Gars pamudinās bērnus iet un sludināt Debesu vēsti. Svētais Gars tiks izliets pār tiem, kas pakļausies Tā skubinājumiem. Atmetot cilvēku saistošos noteikumus un piesardzību, viņi pievienosies Kunga armijai.

Nākotnē Kunga Gars ietekmēs vienkāršus cilvēkus atstāt savu ikdienišķo nodarbošanos un iet sludināt pēdējo žēlastības vēsti. Cik ātri vien iespējams, tie jāsatgaido darbam, lai viņu pūles vainagotu panākumi. Viņi sadarbojas ar Debesu pārstāvjiem; jo viņi ir labprātīgi dot un paši atdoties Kunga darbam. Nevienam nav tiesību kavēt šos strādniekus. Ejot pildīt šo lielo uzdevumu, tiem ir jānovēl Dieva palīdzība. Nav jāizsaka nekādas dzēlīgas piezīmes, kad tie zemes neapstrādātajās vietās sēj evaņģēlija sēklu.

Dzīvē vislabākais - vienkārša sirsnība, patiesīgums, skaidrība, neaptraipīts taisnīgums - nav pārāk vai pārdozams. Šīs īpašības tikpat brīvi pieejamas nemācītam kā izglītotam, melnajam vai baltajam cilvēkam, vienkāršajam zemniekam un arī ķēniņam uz troņa. Pazemīgie strādnieki, kas nepaļaujas uz savu spēku, bet kas strādā vienkāršā sirsnībā, vienmēr paļaujoties uz Dievu, dalīsies Pestītāja priekā. Viņu neatlaidīgās lūgšanas pievedīs dvēseles krustam. Sadarbojoties ar viņu nesavtīgajām pūlēm, Jēzus (28) skārs sirdis, izdarot brīnumdarbus dvēseļu atgriešanā. Vīri un sievietes tiks sapulcināti draudzes sadraudzībā. Tiks uzcelti sapulču nami un dibinātas skolas. Redzot Dieva pestīšanu, strādnieku sirdis pildīsies ar prieku.

Kad atpestītie stāvēs Dieva klātbūtnē, tie sapratīs, cik tuvredzīgi bijuši viņu slēdzieni par to, ko Debesis atzīst par panākumiem. Atskatoties uz savām pūlēm gūt panākumus, tie sapratīs, cik muļķīgi bijuši viņu plāni, cik niecīgas viņu iedomātās grūtības un cik nepamatotas viņu šaubas. Tie sapratīs, cik bieži tie ir cietuši neveiksmi savā darbā, tāpēc ka nav prasījuši no Dieva Viņa Vārda piepildīšanos. Un viena patiesība atklāsies pavisam skaidri: ka stāvoklis nesagatavo cilvēku ieiešanai Debesu pagalmos. Tie arī redzēs, ka

cilvēkam dotais gods ir pienācies vienīgi Dievam, ka visa slava pieder Viņam. No eņģeļu kora lūpām un no atpestīto pulka atskanēs kopīga dziesma: "Lieli un brīnišķīgi ir Tavi darbi, Kungs Dievs, Visvarenais; taisni un patiesi ir Tavi ceļi, Tu Ķēniņš pār svētiem. Kas Tevi nebītos, Kungs, un nedotu Tavam Vārdam godu? Jo Tu vien esi svēts." (Atkl.15:3,4.) (KJV)

5.nodaļa

Krusta uzvaras izvēršana

(29) "Viņš arī Savu paša Dēlu nav taupījis, bet To par mums visiem nodevis, kā Viņš mums ar To nedāvinās visas lietas?" (Rom.8:32.)

Kad tika dāvāta šī brīniskā un nenovērtējamā Dāvana, viss Debesu Universs bija ļoti satraukts, cenšoties izprast Dieva neidzibināmo mīlestību un pamodināt cilvēku sirdīs pateicību proporcionālu šīs Dāvanas vērtībai. Vai mums, par kuriem Kristus atdeva Savu dzīvību, vajadzētu klibot starp diviem uzskatiem? Vai mums Dievam vajadzētu atdot tikai grasi no mūsu talantiem un spēkiem, ko Viņš mums aizdevis? Kā mēs tā varam rīkoties, zinot, ka Viņš, Kas bija visu Debesu Pavēlnieks, nolika Savu karalisko tērpu un ķēniņa kroni un, izprazdams kritušās cilvēces bezpalīdzīgo stāvokli, nāca uz šo zemi cilvēka dabā, lai dotu mums iespēju savienot savu cilvēcību ar Viņa dievību. Viņš tapa nabags, lai mēs varētu kļūt Debesu bagātību īpašnieki un iegūt "neizsakāmi lielu, mūžīgu un pastāvīgu godību." (2.Kor.4:17.) Mūs glābjot, Viņš pakļāvās vienam pazemojumam pēc otra, līdz Viņš, dievišķi cilvēcīgais, cietošais Kristus, tika paaugstināts pie krusta, lai vilktu visus cilvēkus pie Sevis. Dieva Dēls nevarēja parādīt lielāku pretimnākšanu par to, ko Viņš parādīja; Viņš nevarēja kāpt vēl zemāk.

Tas ir dievbijības noslēpums, noslēpums, kas ierosinājis Debesu pārstāvjus tā kalpot ar kritušās cilvēces starpniecību, lai pasaulē pamostas milzīga interese par pestīšanas plānu. Tas ir noslēpums, kas licis visām Debesīm savienoties ar cilvēku, piepildot Dieva lielo pazudinātās pasaules glābšanas plānu.

Draudzes darbs

(30) Cilvēcīgajiem pārstāvjiem uzticēts izvērst krusta uzvaras plašumā no vienas vietas uz otru. Kā draudzes Galva Kristus pavēloši aicina ikvienu, kas sakās ticam Viņam, sekot Viņa pašreizējās un uzpurēšanās priekšzīmei, strādājot, lai atgrieztu cilvēkus, kuru iznīcināšanai sātans izlieto visas savas lielās armijas spēkus. Dieva ļaudis tiek aicināti bez kavēšanās sapulcēties zem asinīm slacītā Kristus Jēzus karoga. Nepārtraukti tiem jācīnās pret ienaidnieku, turpinot cīņu pat līdz vārtiem. Un ikvienam, kas ar atgriešanos tiek pievienots šīm rindām, jānozīmē savs pienākuma postenis. Visiem jābūt labprātīgiem kaut kam būt un kaut ko darīt šajā karā. Kad draudzes locekļi nopietni pūlēsies virzīt uz priekšu šo vēsti, tad tie dzīvos Kunga priekā un gūs panākumus. Noteiktām pūlēm vienmēr seko uzvara.

Svētais Gars - mūsu panākumu ķīla

Kristus, kalpodams par vidutāju starp Dievu un cilvēkiem, sniedz Saviem kalpiem Svētā Gara klātbūtni. Tikai Svētais Gars cilvēcīgos darba rīkus dara spējīgus pārstāvēt Pestītāju dvēseļu glābšanas darbā. Lai šajā darbā savienotos ar Kristu, mums jāpakļaujas Viņa Gara veidojošajam iespaidam. Tādā veidā sniegtā spēkā mēs varam sadarboties ar Kungu šīs vienotības saitēs kā strādnieki kopā ar Viņu dvēseļu glābšanā. Katram, kas nodod sevi Kungam kalpošanas darbam, neatturot neko, tiek dota spēks neizmērojamu rezultātu sasniegšanai.

Kungs Dievs ir saistījies ar mūžīgu solījumu sniegt spēku un žēlastību ikvienam, kas paklausot (31) patiesībai, tiek svētots. Kristus, Kam dota visa vara Debesīs un virs zemes, līdzjūtībā sadarbojas ar Saviem darba rīkiem - nopietnajām un sirsnīgajām dvēselēm, kas dienu no dienas bauda dzīvības maizi, "kas nāk no Debesīm" (Jāņa 6:50.) Draudze virs zemes, vienotībā ar draudzi Debesīs, var visu.

Apustuļiem dotais spēks

Vasarsvētku dienā Bezgalīgais spēks atklājās draudzei. Ar Svētā Gara starpniecību Viņš kā varens, brāzmais vējš nonāca no Debesu augstumiem telpā, kur bija sapulcējušies mācekļi. Likās, ka gadu simteņiem šis spēks bija atturēts, un tagad Debesis priecājās, ka var izliet pār draudzi Gara varenības bagātības. Un Gara ietekmē grēku nožēlas un atzīšanas vārdi mijās ar slavas dziesmām par piedotajiem grēkiem. Bija dzirdama pateicība un pravietojumi. Visas Debesis zemu noliecās, lai redzētu un apbrīnā pielūgtu nesalīdzināmās un neizprotamās mīlestības gudrību. Izbrīnas pārņemti, apustuļi un mācekļi izsaucās: "Šī ir mīlestība" (1.Jāņa 4:10.) Tie satvēra sniegto dāvanu. Un kādas bija sekas? - Tūkstoši tika atgriezti vienā dienā. Gara zobens, no jauna asināts ar spēku un mazgāts debesu zibeņos, grieza sev ceļu cauri neticībai.

Mācekļu sirdīs dega tik liela, tik dziļa un tik tālu sniedzoša mīlestība uz cilvēkiem, ka tā viņus spieda iet līdz zemes galiem ar liecību: lai tas mums nenotiek, ka mēs lielītos, kā vien ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu. Viņus piepildīja milzīgas ilgas pievienot draudzei ļaudis, kas būtu izglābjami. (32) Viņi aicināja ticīgos uzmosties un darīt savu daļu, lai visas tautas dzirdētu patiesību un zemi piepildītu Kunga godība.

Tam pašam spēkam jāatklājas šodien

Kristus žēlojošā laipnība apustuļus darīja par tiem, kas tie bija. Sirsnīga, patiesa nodošanās un pazemīgas, nopietnas lūgšanas tos vadīja ciešā savienībā ar Kristu. Tie sēdēja kopā ar Viņu Debesu mājās. Tie izprata, cik liels ir viņu parāds Kristum. Ar sirsnīgām, neatlaidīgām lūgšanām tie ieguva Svētā Gara dāvanu, un tad tie devās tālāk, dvēseļu glābšanas nastas nospiesti un degsmes pilni izvērsta uzvaru vēl plašāk. Un viņu darba rezultātā daudzas dvēseles no tumsas tika ievestas gaismā un tika dibinātas daudzas draudzes.

Vai mums jābūt mazāk dedzīgiem, mazāk sirsnīgiem kā apustuļiem? Vai mums nav dzīvā ticībā jāpieprasa apsolījumi, kas apustuļiem lika no savas esamības dziļumiem saukt uz Kungu Jēzu pēc Viņa Vārda piepildījuma: "Lūdziet, tad jūs saņemsiet"? (Jāņa

16:24.) Vai Dieva Gars šodien nenāks kā atbilde uz nopietnu, neatlaidīgu lūgšanu un nepiepildīts cilvēkus ar spēku? Vai Dievs šodien Saviem lūdzošajiem, pašāvēģajiem, ticīgajiem strādniekiem, kas atver Rakstus ļaudīm - kuri nepazīst tur ietverto dārgo patiesību - nesaka: "Redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam"? (Mat.28:20.) Kāpēc tad draudze ir tik vāja un nedzīva?

Kā mācekļi, pildīti ar Gara spēku, izgāja sludināt evaņģēliju, tā jāiet arī Dieva kalpiem šodien. Kunga darbs mums jāuzņemas, pildītiem ar nesavtīgu vēlēšanos sniegt žēlastības vēsti ļaudīm, kas atrodas maldu un neticības tumsā. Viņš dos mums iespēju darīt savu daļu, sadarbojoties ar Viņu, un Viņš ietekmēs arī neticīgo sirdis, lai Viņa darbs virzītos uz priekšu visattālākajos apgabalos. (33) Jau tagad daudzi saņem Svēto Garu, un tālāk vairs ceļu nešķērsos kūtra vienaldzība.

Kāpēc gan ir uzrakstīts mācekļu darbu stāsts, viņu svētā dedzība, ko iedvesmoja un apgāroja Svētais Gars, ja ne tāpēc, lai no šī ziņojuma Kunga ļaudis šodien gūtu iedvesmu nopietni un sirsnīgi strādāt priekš Viņa? Ko Kungs darīja priekš Saviem ļaudīm tajā laikā, ir tikpat nepieciešams un vēl vairāk nepieciešams Viņa ļaudīm šodien. Visu, ko darīja apustuļi, jādara katram draudzes loceklim šodien. Un mums jāstrādā ar tik daudz lielāku dedzību, tik daudz lielākā mērā savienotiem ar Svēto Garu, cik noteiktākus un izšķirīgākus aicinājumus nožēlot grēkus un atgriezties prasa bezdievības un ļaunuma pieaugums.

Ikvienam, uz kuru spīd tagadējās patiesības gaisma, jādeg līdzjūtībā pret tiem, kas atrodas tumsā. No visiem ticīgiem gaismai jāatstarojas gaišos, skaidri redzamos staros. Kungs šodien gaida, lai tiktu darīts darbs līdzīgs tam, ko Kungs darīja ar Savu sūtīto vēstnešu starpniecību dienās pēc Vasarsvētkiem. Vai šajā laikā, kad visu lietu gals ir tuvu, draudzes dedzībai nevajadzētu pat pārspēt pirmās draudzes dedzību? Dedzība par Dieva godu lika mācekļiem ar varenu spēku nodot liecību par patiesību. Vai šai degsmei nevajadzētu kvēlot mūsu sirdīs, ilgojoties stāstīt citiem par krustā sistā Kristus glābjošo mīlestību? Vai šodien Dieva spēkam nevajadzētu atklāties pat vēl varenāk nekā apustuļu laikā?

6.nodaļa

Darbs pilsētās

(34) Oklandē, Kal., 1874.g.1.apr.

Es sapņoju, ka vairāki mūsu brāļi kādā sanāksmē apsprieda šīs sezonas darba plānus. Viņi domāja, ka vislabākais būtu neieiet lielajās pilsētās, bet sākt darbu mazākās apdzīvotās vietās, tālāk no lielpilsētām; jo tur viņi sadurtos ar mazāku garīdzniecības pretestību un darbam nebūtu vajadzīgi lieli zdevumi. Viņi sprieda, ka, tā kā mums ir maz sludinātāju, tad tos nevar uz ilgāku laiku atstāt lielpilsētās, lai viņi pamācītu un aprūpētu cilvēkus, kas tur pieņemtu patiesību un kam sakarā ar lielāku pretestību, ko tie tur sastaptu, būtu vajadzīga lielāka palīdzība kā draudzēm mazajos lauku centros. Tādā veidā lielā mērā zudumā aizietu augļi, ko dotu priekšnesumu sērijas noturēšana lielpilsētā. Atkal tika uzsvērts, ka mūsu ierobežotie līdzekļu krājumi un biežā dzīves vietu maiņa, ko varētu sagaidīt lielā pilsētā dibinātā draudzē, ir liels šķērslis tādas draudzes izveidošanai, kas būtu spēcīgs atbalsts darbam. Mans vīrs skubināja brāļus nekavējoties spraut plašākus plānus un izvērst lielajās pilsētās plašu un pamatīgu darbu, kas labāk atbilstu mūsu vēsts raksturam. Viens strādnieks atstāstīja atsevišķus gadījumus no saviem piedzīvojumiem

lielpilsētās, rādīdams, ka darbs tur ir bijis gandrīz pilnīga neveiksme, un tai pašā laikā liecināja, ka mazās apdzīvotās vietās gūti labāki panākumi.

Kāda cienīga un autoritatīva Persona, Kas ir klāt visās mūsu apspriedēs, ar dziļu interesi klausījās katru vārdu. Viņš sacīja ar pilnīgu pārliecību, izsverot katru vārdu: "Visa pasaule ir Dieva lielais viņa dārzs. Lielpilsētas un ciemati ir daļa no šī viņadārza. (35) Šīs vietas ir jāapstrādā. Sātans centīsies iejaukties un padarīt strādniekus mazdūšīgus kavējot tos nodot gaismas un brīdinājuma vēsti kā ievērojamās, tā arī noslēgtajās vietās. Ar izmisīgām pūlēm viņš centīsies ļaudis novērst no patiesības pie meliem. Debesu eņģeļiem uzdots sadarboties ar Dieva iecelto vēstnešu pūlēm virs zemes. Sludinātājiem jāatbalsta un jāuztur nesvārstīga ticība un cerība, pastāvīgi raugoties uz Kristu, savu dzīvo Vadoni. Tiem Dieva priekšā jāstāv pazemīgiem un sirdīs sagraustiem."

Dievs vēlas, lai Viņa dārgais Vārds ar tajā ietvertajām brīdinājuma un iedrošinājuma vēstīm nonāktu pie ļaudīm, kas atrodas tumsā un neko nezina par mūsu ticību. Tam jātiek pasniegtam visiem, un tas būs tiem par liecību, vai viņi grib dzirdēt vai arī negrib. Nedomājiet, ka uz jums gulstas atbildība pārliecināt un atgriezt tos, kas klausās. Vienīgi Dieva spēks var mīkstināt ļaužu sirdis. Jums jāizskaidro dzīvības Vārds, lai visiem būtu izdevība pieņemt patiesību, ja tie to vēlas. Ja viņi novēršas no Debesu izcelsmes un patiesības, tad tā viņus notiesās.

Mēs nedrīkstam apslēpt patiesību zemes kaktos. Tā jādara zināma; tai jāspīd mūsu lielajās pilsētās. Kristus, darot Savu darbu, bija atrodams ezera malā un lielajos ceļu krustojumos, kur Viņš varēja sastapt ļaudis no visām pasaules daļām. Viņš sniedza patiesu gaismu; Viņš sēja evaņģēlija sēklu; Viņš atbrīvoja patiesību no maldu pavadonības un pasniedza to tās sākotnējā vienkāršībā un skaidrībā, tā ka ļaudis to varēja saprast.

Debesu Vēstnesis, Kas bija ar mums, sacīja: (36) "Nekad nepazaudējiet no skata patiesību, ka vēsts, ko jūs nesat, ir pasaulplaša vēsts. Tā jāsniedz visām lielpilsētām, visiem ciemiem; tā jāsludina uz lielceļiem un sānceljiem. Jūs nedrīkstat vēsts sludināšanu aprobežot ar atsevišķām vietām." Līdzībā par sējēju Kristus uzskatāmi ainoja Savu un Savu kalpu darbu. Sēkla krita visādā augsnē. Daža sēkla krita neauglīgā augsnē, tomēr sējējs tāpēc nepārtrauca savu darbu. Jums patiesības sēkla jāsej visur. Kur vien jūs varat gūt pieeju, tur izskaidrojiet Dieva Vārdu. Sējiet pie visiem ūdeņiem. Jūs varbūt uzreiz neredzēsiet sava darba rezultātus, tomēr nekļūstiet mazdūšīgi. Runājiet vārdus, ko Kristus jums devis. Strādājiet Viņa rindās. Ejiet uz priekšu visur, kā Viņš darīja Savas kalpošanas laikā virs zemes.

Pasaules Pestītājam bija daudz klausītāju, bet maz sekotāju. Noa simts divdesmit gadu sludināja ļaudīm, kas dzīvoja pirms plūdiem, un tomēr maz bija to, kas novērtēja šo dārgo pārbaudes laiku. Bez Noa un viņa ģimenes neviens cits netika pieskaitīts ticīgiem un neiegāja šķirstā. No visiem zemes iedzīvotājiem tikai astoņas dvēseles pieņēma vēsti; tomēr šī vēsts notiesāja pasauli. Gaisma tika dota, lai tie varētu ticēt; gaismas atmešana no viņu puses izsauca viņu bojā eju. Mūsu vēsts pasaulei būs dzīvības smarža uz dzīvību visiem, kas to pieņems, un tai pat laikā notiesās visus, kas to atmetīs.

Vēstnesis pievērsās vienam klātesošajam un sacīja: "Jūsu uzskati par šī laika darbu visā visumā ir pārāk aprobežoti. Jūsu gaisma nedrīkst tikt norobežota šaurā lokā, nolikta zem pūra vai zem gultas, tā jānovieto uz luktura, lai tā var spīdēt visiem, kas atrodas Dieva namā - pasaulē. Jums jāpieņem plašāki uzskati par darbu."

7.nodaļa

Darbs lielajā Ņujorkā

(37) St.Helena, Kal., 1902.g. 1.sept.

Ir pienācis laiks veltīt izšķirošas pūles patiesības pasludināšanai mūsu lielajās pilsētās. Vēsts jāsniedz ar tādu spēku, kas pārliecina klausītājus. Dievs modinās strādniekus šī darba veikšanai. Lai neviens nekavē šos Dieva nozīmētos vīrus. Neliedziet tiem. Dievs viņiem ir devis viņu darbu. Viņi ieņems ģimenes ietekmes sfēras un aiznesīs patiesību uz visneapsološākām vietām. Daži, kas savā laikā bija ienaidnieki, kļūs par vērtīgiem palīgiem, atbalstot darbu ar saviem līdzekļiem un savu iespaidu.

Šajās lielajās pilsētās jādbina misijas, kur strādniekus var apmācīt, kā ļaudīm pasniegt šī laika īpašo vēsti. Ir vajadzīgas visas pamācības, ko šādas misijas var dot.

Dieva vadībā misija Ņujorkā jau sākusi strādāt. Šo darbu vajadzētu turpināt tā pašā Gara spēkā, kas izraisīja misijas dibināšanu. Kas nes darba nastu lielajā Ņujorkā, tiem vajadzētu saņemt vislabāko strādnieku palīdzību, kādu vien iespējams dabūt. Šeit izveidojiet Dieva darba centru, un lai viss, kas tiek darīts, simbolizē to darbu, kādu Kungs vēlas redzēt padarītu pasaulē.

Ja pieredzējuši vīri un sievas, kas varētu sniegt pareizu priekšstatu, kādi ir ārstnieciskās misijas pamatlukumi, šai lielajā centrā liktu pamatus ārstnieciskajam misijas darbam, tad tas būtu liels spēks pareiza iespaida atstāšanā uz ļaudīm. (38)

Katrā pilsētā, kur jau ir ieiets, jāliek stipri pamati paliekošam darbam. Jāatdarina Kunga metodes. Strādājot no mājas mājā, noturot ģimenēs Bībeles lasījumus, strādnieks var gūt pieeju daudziem patiesības meklētājiem. Atverot Rakstus, lūdzot, parādot ticību dzīvī, viņam jāmača ļaudīm Kunga ceļš.

Lielajā Ņujorkā Kungam ir daudzas dārgas dvēseles, kas nav locījušas ceļus Baāla priekšā; un tur ir arī tādi, kas nezināšanas dēļ staigājuši maldu ceļos. Pār tiem jāatspīd patiesības gaismai, lai tie var ieraudzīt Kristu kā Ceļu, Patiesību un Dzīvību.

Mums patiesība jāpasniedz Kristus mīlestībā. Darbu nevajadzētu pavadīt nekādiem pārspīlējumiem vai ārišķībām. Tas jādara Kristus veidā. Tas jāvirza uz priekšu pazemībā un evaņģēlija bezviltīgajā vienkāršībā. Lai darbinieki neļauj sevi iebiedēt ārējam izskatam, kaut arī tas būtu nezin cik atbaidošs. Māciet Vārdu, un Kungs ar Svētā Gara starpniecību pārliecinās klausītājus.

Kad patiesība ir iespaidojusi sirdis - un vīri un sievas ir to pieņēmuši, tad pret tiem jāizturas kā pret Kristus ģimēni un nekā pret cilvēka ģimēni. Nevienai cilvēcīgai būtnei nevajadzētu censties piesaistīt citus sev, it kā viņam tie būtu jāpārvalda, sakot tiem, lai dara šo, un kaut ko citu aizliedzot darīt, pavēlot, diktējot, un rīkojoties līdzīgi virsniekam, kam padota kareivju grupa. Tāda bija priesteru un vadītāju izturēšanās Kristus dienās; tomēr tas nav pareizais rīcības veids. Strādniekiem jāspiežas kopā kristīgā vienprātībā, bet tie, kas pieņem patiesību, nav jāpakļauj negudrai autoritātei. Kristus lēnprātībai jāparādās visā, ko saka un dara. (39)

Lai darbinieks parāda savu augšanu žēlastībā, padodoties Dieva prātam. Tā viņš iegūs bagātu pieredzi. Ticībā pieņemot Kristus vārdus, tiem uzticoties un paklausot, cilvēks sāks spraigi, enerģiski strādāt, tiks kopta ticība, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Dzīvē būs redzami Gara augļi, un darbā parādīsies Gara spēks.

Kristus ir mūsu priekšzīme, mūsu iedvesma un mūsu neizsakāmi lielā alga. “Jūs esat Dieva aramais tīrums, Dieva ēka.” (1.Kor.3:9.) Dievs ir priekšstrādnieks, bet cilvēkam ir jādara sava daļa. Viņam jāsadarbojas ar Dievu. “Mēs esam Dieva darba biedri.” 1.Kor.3:9. Nekad neaizmirstiet vārdus: “Dieva darba biedri.”

Atcerieties, ka strādāšana kopā ar Kristu kā jūsu personīgo Pestītāju ir jūsu stiprums un jūsu uzvara. Šis ir uzdevums, kas dots visiem. Kas tā rīkosies, tiem ir drošība: “Cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem.” (Jāņa 1:12.) Kristus saka: “Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.” (Jāņa 15:5.) Un pazemīgā, ticīgā dvēsele atbild: “Es spēju visas lietas iekš Tā, Kas mani dara spēcīgu, proti, Kristū.” (Filip.4:13.)

Kristus ir līdzjūtīgais, labu vēlošais Pestītājs. Viņš ir devis Savu uzdevumu: “Ejiet pa visu pasauli.” (Marka 16:15.) Brīdinājuma vēsts ir jādzird visiem. Vislielākās vērtības godalga apsolīta tiem, kas skrien kristiešu skrējienā. Kas skrien pacietīgi, tie saņems nevīstošu dzīvības kroni.

8.nodaļa

Turpmāk kavēties vairs nedrīkst

(40)Mūsu darbinieki nesniedz uz ārpusi tā, kā viņiem to vajadzētu darīt. Mūsu vadošie vīri nav atmodušies darbam, kam jātiek padarītam. Domājot par pilsētām, kurās tik maz strādāts, kurās tik daudz dvēseļu jābrīdina par drīzo Pestītāja atnākšanu, es ļoti, ļoti ilgojos redzēt vīrus un sievas izejam darbā Gara spēkā, pildītus ar Kristus mīlestību uz pazušānā ejošām dvēselēm.

Ļaudis mūsu pilsētās, kas dzīvo mūsu durvju ēnā, savādā kārtā ir atstāti novārtā. Tagad jāpūlas organizēti, lai pasniegtu tiem vēsti par tagadējo patiesību. Viņu mutē jāliek jauna dziesma. Tiem jāiet tālāk, sniedzot citiem, kas vēl atrodas tumsā, trešā eņģeļa vēsts gaismu.

Mums visiem jābūt pilnīgi nomodā, lai, atveroties ceļam, mēs varētu virzīt darbu uz priekšu lielajās pilsētās. Mēs esam ļoti atpalikuši aiz gaismas, kas rāda, ka mums jāieiet šajās pilsētās un jāuzceļ pieminekļi Dievam. Soli pa soli mums dvēseles jāvada pilnā patiesības gaismā. Un darbs mums jāturpina, līdz ir noorganizēta draudze un uzcelts vienkāršs lūgšanas nams. Es esmu stipri iedrošināta ticēt, ka daudzi, kas nav no mūsu ticības, mums ievērojami palīdzēs ar saviem līdzekļiem. Man dota gaisma, ka daudzās vietās, īpaši Amerikas lielajās pilsētās, palīdzību sniegs šādi ļaudis.

Darbiniekiem pilsētās vajadzētu rūpīgi lasīt vēstules Ebrejiem 10 un 11 nodaļu, attiecinot uz sevi šajās Rakstu vietās ietvertos norādījumus. 11.nodaļā ir uzrakstīti uzticīgo piedzīvojumi. Kas šajās pilsētās strādā priekš Dieva, tiem jāiet uz priekšu ticībā, darot vislabāko, ko tie spēj. (41)

Ja tie būs modri, strādās un lūgs, tad Dievs uzklausīs viņu lūgumus un tiem atbildēs. Tie iegūs piedzīvojumus, kas būs nenovērtējami viņu vēlākajā darbā. “Ticība ir

paļaušanās uz lietām, kas ceramas, un pārliecināšanās par lietām, kas neredzamas.” (Ebr.11:1.)

Mans prāts ir dziļi satraukts. Darbs ir darāms visās pilsētās. Darbiniekiem jāiet mūsu lielajās pilsētās un jānotur telts sapulces. Šajās sapulcēs jāizlieto vislabākie talanti, lai patiesība tiktu pasludināta ar spēku. Jāpiedalās cilvēkiem ar dažādām dāvanām. Vienam cilvēkam nav visu dāvanu, kādas prasa darbs. Lai telts sapulcei būtu sekmes, ir nepieciešami vairāki darbinieki. Nevienam cilvēkam nevajadzētu iedomāties, ka viņam iespējams veikt visu šo svarīgo darbu.

Sirdis tiks skārtas, kad runātāji šajās sapulcēs pasludinās patiesību Gara spēkā. Sirdī uzņemta mīlestība uz Kristu aizdzīs mīlestību uz maldiem.

Vajadzīgas telts sapulces līdzīgas tām, kas tika noturētas darba sākotnējā periodā, - telts sapulces, kas atšķirtas no Savienības darbu kārtošana. Telts sapulcē darbiniekiem vajadzētu justies brīviem, lai pasniegtu patiesības atzīšanu apmeklētājiem no ārpuses.

Mūsu telts sapulcēs vajadzētu veikt pasākumus, lai trūcīgie varētu iegūt veselīgu, labi pagatavotu uzturu, cik lēti vien iespējams. Tur vajadzētu būt arī restorānam, kas gatavotu veselīgus ēdienus un tos pasniegtu ieaicinošā veidā. Tā daudzi, kas nav no mūsu ticības, tiks pamācīti. Neuzskatiet šo darba līniju kā atšķirtu no cita telts sapulces darba. Katra Dieva darba līnija ir cieši vienota ar visām citām līnijām, un darbs visos virzienos jāattīsta pilnīgā saskaņā.

9.nodaļa

Ģimenes dievkalpojumi

(42) Ja jebkad ir bijis laiks, kad katram namam vajadzētu būt lūgšanas namam, tad tāds laiks ir tagad. Valda bezdievība un neticība. Visur redzama netaisnība. Spitālība plūst dvēseles dzīvības straumēs, un dzīvē uzliesmo sacelšanās pret Dievu. Grēka verdzināti, morālie spēki pakļauti sātana tirānijai. Dvēsele ir padarīta par rotaļlietu viņa kārdināšanām; un, ja cilvēku glābt neizstiepj Kāda varenāka Roka, tad tas iet tur, kur dumpinieku vadonis tam liek.

Un tomēr šajā ārkārtīgi bīstamajā laikā dažiem, kas sevi sauc par kristiešiem, nav ģimenes lūgšanu brīžu. Viņi negodā Dievu savās mājās; tie nemāca savus bērnus Viņu mīlēt un bīties. Daudzi tik tālu atšķīrušies no Viņa, ka tuvošanos Dievam izjūt kā smagu pienākumu, ko tie nedrīkst nepildīt. Tie nevar droši pieiet žēlastības krēslam (Ebr.4:16.), “paceldami svētas rokas bez dusmības un šaubīšanās.” (1.Tim.2:8.) Tiem nav dzīvas savienības ar Dievu. Tiem ir dievbijības forma bez spēka.

Doma, ka lūgšana nav svarīga, ir viena no sātana viltībām, ar ko viņš gūst sevišķas sekmes dvēseļu iznīcināšanā. Lūgšana ir sazināšanās ar Dievu, - gudrības, spēka, miera un laimes Avotu. Jēzus lūdza Tēvu “ar stipru brēkšanu un asarām.” Pāvils māca ticīgos - “lūdziet Dievu bez mitēšanās”, - visās lietās ar lūgšanām un aizlūgšanām, ar pateicību darot zināmus savus lūgumus Dievam. “Lūdziet cits par citu”, saka Jēkabs. “Taisna cilvēka sirsnīga lūgšana daudz ko iespēj.” (Ebr.5:7., 1.Tes.5:17., Jēk.5:16.) (43)

Ar sirsnīgām, nopietnām lūgšanām vecākiem vajadzētu uzcelt sētu ap saviem bērniem. Viņiem vajadzētu lūgt pilnā ticībā, ka Dievs būs ar tiem un ka svētie eņģeļi pasargās viņus un viņu bērnus no sātana nežēlīgās varas.

Katrā ģimenē vajadzētu būt noteiktam rīta un vakara lūgšanu laikam. Cik labi vecākiem pirms brokastīm sapulcēt savus bērnus ap sevi, lai pateiktos Debesu Tēvam par viņa aizsardzību naktī un izlūgtos Viņa palīdzību, vadību un sargājošo gādību visai dienai! Cik piemēroti, arī vakaram pienākot, vecākiem un bērniem vēlreiz sapulcēties Viņa priekšā, lai pateiktos Viņam par pagājušās dienas svētībām!

Tēvam un viņa prombūtnes laikā mātei vajadzētu vadīt šo lūgšanas sanāksmi, izmeklējot kādu Rakstu daļu, kas ir interesanta un viegli saprotama. Šim lūgšanu brīdim vajadzētu būt īsam. Ja lasa garu nodaļu un pienes garu lūgšanu, tad lūgšanas brīdis kļūst nogurdinošs, un, tam noslēdzoties - klātesošie izjūt atvieglojumu. Dievs tiek apkaunots, ja lūgšanas brīdi padara sausu un apnicīgu, tik garlaicīgu un tik neinteresantu, ka bērni no tā baidās.

Tēvi un mātes, izveidojiet lūgšanu brīdi ļoti interesantu. Nav nekāda iemesla, lai šī stunda nebūtu dienas vispatīkamā un priecīgākā stunda. Sagatavojoties uz šo brīdi, vajag tikai nedaudz pārdomāt, un jūs varēsiet to padarīt ļoti interesantu un lietderīgu. Rūpējieties, lai laiku pa laikam mainītos kalpošanas veids. Var jautāt par izlasīto Rakstu daļu un izteikt dažas nopietnas, piemērotas piezīmes. Var nodziedāt kādu slavas dziesmu. Pienestai lūgšanai jābūt īsai un skaidri izteiktai. Lai tas, kas ievada lūgšanu, vienkāršos, sirsnīgos vārdos slavē Dievu par Viņa laipnību un izlūdzas Viņa palīdzību. Skatoties pēc apstākļiem, lai lasīšanā un lūgšanā piedalās arī bērni. (44) Vienīgi mūžības atklās labumu, ar ko pildīti šādi lūgšanu brīži.

Ābraāma, Dieva drauga, dzīve bija lūgšanas dzīve. Kur vien viņš izplēta savu telti, cieši blakus tika uzcelts arī altāris, uz kura pienesa rīta un vakara upuri. Viņam aizceļojot un telti aizvedot, altāris palika. Un klejojošais kānānietis, nonākot pie šāda altāra, zināja, kas te bija apmeties. Izplētis savu telti, viņš salaboja altāri un pielūdza dzīvo Dievu.

Tā kristiešu mājām vajadzētu būt kā gaismas punktiem pasaulē. Rītos un vakaros lūgšanām kā saldai vīraka smaržai vajadzētu no tām uzkāpt pie Dieva. Un pār lūdzējiem līdzīgi rīta rasai nonāks Viņa žēlastības dāvanas un svētības.

Tēvi un mātes, katru rītu un vakaru sapulcējiet bērnus ap sevi un pazemīgā lūgšanā paceliet savas sirdis pie Dieva pēc palīdzības. Jūsu mīļieir pakļauti kārdināšanām. Ikdienas grūtības apstāj jauno un veco tekas. Kas grib dzīvot pacietīgu, mīlošu, priecīgu dzīvi, tiem vajag lūgt. Tikai pastāvīgi saņemot palīdzību no Dieva, mēs varam iegūt uzvaru pār sevi.

Katru rītu attiecīgajai dienai nododiet Dievam sevi un savus bērnus. Nedomājiet mēnešiem un gadiem uz priekšu, tie nepieder jums. Jums dota viena īsa diena. Strādājiet šīs dienas stundās priekš Kunga, it kā tā būtu jūsu pēdējā diena virs zemes. Atklājiet Dievam visus savus plānus, lai tos piepildītu vai atmestu, kā Viņa aizgādība norādīs.

Pieņemiet Viņa plānus savējo vietā, kaut arī to pieņemšana prasītu atsacīšanos no iecerētiem nodomiem. Tā dzīve arvien vairāk līdzināsies Dievišķai priekšzīmei; un "Dieva miers, kas augstāks nekā visa saprašana, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū." (Filip.4:7.)

10.nodaļa

Laulības dzīves atbildības

(45) Mans mīļais brāli un māsa: Jūs esat savienājušies derībā uz visu mūžu! Ir sākusies jūsu audzināšana laulības dzīvē. Pirmais laulības dzīves gads ir pieredzes gads. Gads, kurā vīrs un sieva iepazīst viens otra īpatnējos rakstura vilcienus, kā bērns skolā apgūst mācības. Šajā ziņā lai jūsu laulības dzīves pirmajā gadā nav nevienas nodaļas, kas aptraipītu jūsu nākotnes laimi.

Iegūt pareizu izpratni par laulības attiecībām ir viss dzīves laika darbs. Kas dodas laulībā, tie iestājas skolā, kuru tie nekad šajā dzīvē nevar pabeigt.

Mans brāli, tavas sievas laiks, spēks un laime tagad ir saistīti ar tavējo. Tavs iespaids uz viņu var būt dzīvības smarža uz dzīvību vai nāves smarža uz nāvi. Esi ļoti uzmanīgs, ka nesabojā viņas dzīvi.

Mana māsa, tev tagad jāmacās pirmās praktiskās mācības par laulības dzīves atbildīgajiem uzdevumiem. Neaizmirsti dienu no dienas uzticīgi apgūt šīs mācības. Nedod vietu neapmierinātībai un untumiem. Neilgojies pēc vieglas un bezdarbīgas dzīves. Pastāvīgi sargies, ka nepaver ceļu savtīgumam.

Jūsu savienībā jūsu jūtām jāveicina otra laime. Ikvienam jākalpo otra laimei. To Dievs prasa no jums. Bet, kaut arī jums jābūt kā vienam, nevienam sava individualitāte nav jāzaudē, pakļaujoties otram. Dievs ir jūsu individualitātes īpašnieks. Jums Viņam jāpaujā: Kas ir pareizi un labi? Kas ir slikti? Kā es vislabāk varu piepildīt manis radīšanas nolūku? "Jūs nepiederat sev pašiem; jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu godiniet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam." (1.Kor.6:19,20.) Jūsu mīlestībai uz to, kas cilvēcis, jānostājas otrā vietā aiz jūsu mīlestības uz Dievu. Jūsu mīlestības bagātībai jāplūst uz Viņu, Kurš par jums atdeva Savu dzīvību. Dzīvojot Dievam, dvēsele Viņam sūta savas vislabākās un visaugstākās jūtas. Vai jūsu vislielākā mīlestība pieder Viņam, Kas nomira par jums? Ja tā ir, tad jūsu mīlestība vienam uz otru būs tāda, kādu atzīst Debesis.

Mīlestība var būt tik skaidra kā kristāls un jauka savā šķīstumā; tomēr tā var būt arī sekla, tāpēc ka nav tikusi pārbaudīta un tīrīta. Dariet Kristu visās lietās par pirmo un pēdējo, un vislabāko. Pastāvīgi raugieties uz Viņu, un jūsu mīlestība uz Viņu, pakļaujoties grūtību pārbaudījumiem, ik dienas kļūs dziļāka un stiprāka. Pieaugot jūsu mīlestībai uz Viņu, dziļāka un spēcīgāka kļūs arī jūsu mīlestība vienam uz otru. "Mēs visi, atsegtā vaigā skatīdami Kunga spožumu kā spogulī, topam pārvērsti tai pašā ģīmī no spožuma uz spožumu." (2.Kor.3:18.)

Tagad jums jāpilda pienākumi, kādu pirms laulībām jums nebija. "Tad nu apvelciet... laipnību, pazemību, lēnību, lēnprātību." "Staigājiet mīlestībā, kā arī Kristus mūs ir mīlējis." Rūpīgi izpētiet tālāko pamācību: "Sievas, esiet paklausīgas vīriem kā Kungam. Jo vīrs ir sievas galva, kā arī Kristus draudzes galva... Kā draudze Kristus ir paklausīga, tāpat arī sievas saviem vīriem visās lietās. Jūs vīri, mīliet savas sievas, tā kā arī Kristus draudzi mīlējis un pats par to ir nodevis." (Kol.3:12., Efez.5:2, 22-25.)

Laulība, savienšanās uz visu mūžu, simbolizē savienību starp Kristu un Viņa draudzi. Gars, kādu Kristus parāda pret draudzi, ir tas pats gars, kādu vīram un sievai jāparāda vienam pret otru. (47)

Ne vīram, ne sievai nav jātiecas pēc noteicēja tiesībām. Kungs ir devis pamatlikumu, pēc kura jāvadās šajā jautājumā. Vīram jāmīl sava sieva, kā Kristus mīl draudzi. Un sievai jācieņm un jāmīl savs vīrs. Abiem jākopj laipnības gars, apņēmoties otru neapbēdināt un neapvainot.

Mans brāli un māsa, jums abiem ir stiprs gribas spēks. Jūs varat šo spēku padarīt par lielu svētību vai par lielu lāstu sev pašiem un tiem, kas ir jūsu tuvumā. Nemēģiniet viens otru spiest darīt tā, kā jūs vēlaties. Jūs nevarat tā rīkoties un saglabāt viens otra mīlestību. Ietiepības izpausmes iznīcina mājas mieru un laimi. Lai jūsu laulības dzīvi neveido strīdi. Pretējā gadījumā jūs abi būsiet nelaimīgi. Esiet laipni valodā un saudzīgi rīcībā, atsakoties no savām personīgām iegribām. Rūpīgi uzmaniet savus vārdus; jo tiem ir varens iespaids uz labu vai ļaunu. Neļaujiet nekādam skarbūmam ieskanēties jūsu balsī. Ienesiet savā kopējā dzīvē Kristus līdzības jauko smaržu.

Pirms cilvēks iesaistās tik ciešā savienībā kā laulības attiecības, tam vajadzētu iemācīties, kā savaldīt sevi un kā izturēties pret citiem.

Bērna audzināšanā ir brīži, kad mātes stingrā, nobriedusī griba sastopas ar bērna neprātīgo, nedisciplinēto gribu. Tādās reizēs no mātes puses vajadzīga liela gudrība. Ar negudru rīcību, ar stingru piespiešanu bērnam var nodarīt lielu ļaunumu.

Kad vien iespējams, no šādiem kritiskiem stāvokļiem ir jāizvairās; jo tas nozīmē smagu cīņu kā mātei, tā bērnam. Bet, ja šāds kritisks stāvoklis ir iestājies, tad bērns jā māca pakļaut savu gribu gudrākajai vecāku gribai. (48)

Mātei pilnībā vajadzētu valdīt pār sevi, nedarot neko, kas bērnam pamodinātu spītību. Pavēles viņai nav jāizsaka skaļā balsī. Viņa daudz iegūs, paturot klusu un laipnu balsi. Viņai jāizturas pret bērnu tādā veidā, kas to vilktu pie Jēzus. Viņai jāsaprot, ka Dievs ir viņas Palīgs un mīlestība - viņas spēks. Ja viņa ir gudra kristiete, tad tā nemēģina piespiest bērnu padoties. Viņa nopietni lūdz, lai ienaidnieks negūtu uzvaru, un lūdzot viņa jūt, ka atjaunojas viņas garīgā dzīve. Viņa redz, ka tas pats spēks, kas darbojas viņā, darbojas arī viņas bērnam. Tas kļūst laipnāks un pakļāvīgāks. Kauja ir uzvarēta. Viņas pacietība, viņas laipnība un viņas gudrie savaldīgie vārdi ir padarījuši savu darbu. Ir iestājies miers pēc vētras, kā saule spīd pēc lietus. Un eņģeļi, kas vēroja šo ainu, nevar atturēties no prieka dziesmām.

Šādas krīzes rodas arī vīra un sievas dzīvē, kas, ja tos nepārvalda Dieva Gars, šādās reizēs parāda to pašu impulsīvo, neprātīgo garu, kādu tik bieži novērojam bērnos. Kā krama sišanās pret kramu būs šāda gribas sadursme ar gribu.

Mans brāli, esi laipns, pacietīgs, saucīgs. Atceries, ka tava sieva pieņēma tevi par savu vīru, ne lai tu valdītu pār viņu, bet lai tu būtu viņas palīgs. Nekad neesi valdonīgs un pavēlniecisks. Nelieto savu stipro gribas spēku, lai piespiestu savu sievu darīt tā, kā tu vēlies. Atceries, ka viņai arī ir griba un ka viņa var vēlēties rīkoties pēc sava prāta, tāpat kā tu vēlies rīkoties pēc savējā. Atceries arī, ka tev ir priekšrocības, ko dod tava tava plašākā pieredze. Esi apdomīgs un uzmanīgs. "Gudrība, kas ir no augšienes, vispirms ir šķīsta, pēc tam mierīga, lēna, paklausīga, pilna apžēlošanās un labu augļu." (Jēk.3:17.) (49)

Vienu uzvaru iegūt jums abiem ir noteikti nepieciešami - uzvaru pār stūrgalvīgo gribu. Šajā cīņā jūs varat uzvarēt tikai ar Kristus palīdzību. Jūs varat cīnīties ilgi un

enerģiski, lai apspiestu savu es, tomēr panākumu jums nebūs, ja jūs nesaņemsiet spēku no augšienes. Ar Kristus žēlastības palīdzību jūs varat gūt uzvaru pār sevi un savtīgumu. Dzīvojot Viņa dzīvi, uzpurējoties katrā solī, pastāvīgi ar darbiem apliecinot, ka jūs jūtat līdztiem, kam vajadzīga palīdzība, jūs gūsiet uzvaru pēc uzvaras. Dienu pēc dienas jūs labāk sapratīsiet, kā uzvarēt sevi un kā stiprināt sava rakstura vājos punktus. Kungs Jēzus būs jūsu gaismā, jūsu stiprums, jūsu līksmības kronis, jo jūs savu gribu pakļausiet Viņa gribai.

Vīri un sievietes var aizsniegt Dieva paredzēto pilnību, ja tie par savu palīgu pieņems Kristus. Nododieties Dievam bez atlikuma. Apziņa, ka jūs cīnāties par mūžīgo dzīvību, jūs stiprinās un iepriecinās. Kristus var jums dot spēku uzvarēt. Ar Viņa palīdzību jūs varat pilnīgi iznīcināt savtīguma sakni.

Kristus mira, lai cilvēka dzīvi varētu saistīt ar Viņa dzīvi dievišķības un cilvēcības savienībā. Viņš nāca uz mūsu pasauli un dzīvoja dievišķi cilvēcīgu dzīvi, lai vīru un sievu dzīves varētu būt tik saskanīgas, kādas Dievs vēlas tās redzēt. Pestītājs jūs aicina aizliegt sevi un uzņemties krustu. Tad nekas nekavēs visas būtnes attīstību. Ikdienas dzīvi raksturo veselīga un saskanīga rīcība.

Atcerieties, mīļais brāli un māsa, ka Dievs ir mīlestība un ar Viņa palīdzību jūs varat darīt viens otru laimīgu, kā savā laulības solījumā jūs solījāties. Un Pestītāja spēkā jūs varat strādāt ar gudrību un spēku, lai palīdzētu dažai sakropļotai dzīvei kļūt taisnai un pareizai iekš Dieva. (50) Kas ir, ko Kristus nespēj darīt? Viņš ir pilnīgs gudrībā, taisnībā, mīlestībā. Nenoslēdzieties sevī, juzdamies apmierināti, visu savu mīlestību un labvēlību atdodot tikai viens otram. Satveriet katru izdevību, lai kaut ko upurētu to cilvēku labā, kas ir ap jums, daloties ar tiem savā mīlestībā. Laipni vārdi, līdzjūtīgi skati, atzinīgi izteicieni daudziem vientuļiem cīnītājiem var būt kā vēsa ūdens glāze izslāpušai dvēselei. Iepriecinošs vārds un laipna rīcība var darīt daudz, lai atvieglotu nastas, kas smagi gulstas uz nogurušiem pleciem. Tikai nesavtīgā kalpošanā ir atrodama patiesa laime. Un katru šādas kalpošanas vārdu un darbu pieraksta Debesu grāmatās kā darītu Kristum. Viņš saka: "Ko jūs darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši." (Mat.25:40.)

Dzīvojiet Pestītāja mīlestības saulstaros. Tad jūsu iespaids aplaimos pasauli. Ļaujiet jūsos valdīt Kristus Garam. Lai jūsu lūpas vienmēr ievēro laipnības likumu. Iecietība un nesavtīgums iezīmē to cilvēku vārdus un darbus, kas piedzimuši no jauna, lai dzīvotu jaunu dzīvi Kristū.

"Neviens nedzīvo sev pašam." Raksturs pats sevi parādīs. Skatiem, balss tonim, rīcībai - visam ir savs iespaids, lai sekmētu vai postītu ģimenes laimi. Tas viss veido bērnu dabu un raksturu; modinot uzticību un mīlestību vai arī tiecoties to izpostīt. Šie iespaidi visus dara labākus vai sliktākus, laimīgākus vai nelaimīgākus. Savām ģimenēm mēs esam parādā Dieva Vārda atziņu ieaušanu praktiskajā dzīvē. Mums vajadzētu darīt visu, kas mums iespējams, lai šķīstītu, apgaismotu, iepriecinātu un iedrošinātu tos, kas ar mums dzīvo zem viena jumta.

"Mīļais, es tev novēlu visās lietās tādu labklājību un veselību, kāda jau ir tavai dvēselei." (3.Jāņa 2.p.)

11.nodaļa

Darba lielums

(51) Dievs Savus ļaudis darījis derīgus pasaules apgaismošanai. Viņš tiem ir uzticējies spējas, ar ko tiem jāizvērs Viņa darbs, līdz tas apņems visu zemeslodi. Visās pasaules daļās tiem jādibina sanatorijas, skolas, izdevniecības nami un līdzīgas iestādes Viņa darba virzīšanai uz priekšu.

Evaņģēlija noslēdzošā vēsts jānes "visām tautām un ciltīm, un valodām, un ļaudīm." (Atkl.14:6.) Ārzemēs jāsāk un jāturpina dažādie pasākumi šīs vēsts virzīšanai uz priekšu. Higiēnisku restorānu un ārstnieciskās palīdzības punktu atvēršana, kā arī sanatoriju dibināšana slimnieku un cietēju kopšanai ir tikpat nepieciešams kā Eiropā, tā arī Amerikā. Daudzās zemēs jādibina ārstnieciskās misijas, lai tās darbotos kā Dieva palīdzošā roka kalpošanā slimniekiem.

Kristus sadarbojas ar tiem, kas strādā ārstnieciskā misijas darbā. Vīri un sievas, kas nesavtīgi dara, ko tie spēj, sanatoriju un ārstnieciskās palīdzības punktu dibināšanā, tiks bagātīgi atalgoti. Kas apmeklēs šīs iestādes, tie saņems fizisku un garīgu labumu, - nogurušie atspirs, slimie atveseļosies un grēku nomāktie gūs atvieglojumu. (52) Tālajās zemēs no ļaužu sirdīm, kas ar šiem iekārtojumiem būs atgriezti no kalpošanas grēkam kalpošanai taisnībai, atskanēs pateicības dziesmu skaņas. Ar viņu pateicības pilnajām slavas dziesmām tiks nodota liecība, kas mantos citus sadraudzībai ar Kristum darot tos padevīgus Kristum.

Dvēseļu atgriešana pie Dieva ir vislielākais, viscēlākais darbs, kādā cilvēcīgas būtnes var piedalīties. Šajā darbā atklājas Dieva spēks, Viņa svētums, Viņa iecietība un Viņa neierobežotā mīlestība. Katra patiesa atgriešanās pagodina Viņu un liek eņģeļiem savu prieku izteikt dziesmās.

Mēs tuvojamies šīs zemes vēstures noslēgumam, un Dieva darbs dažādas sfērās jāvirza uz priekšu ar daudz lielāku uzpurēšanos par to, kāda redzama tagad. Īpašs darbs šīm pēdējām dienām ir misijas darbs. Tagadējās patiesības pasludināšana tās pilnībā ir misijas darbs. Darāmais darbs prasa pienest upurus katrā uz priekšu spertā solī. No šī nesavtīgā darba strādnieki izies šķīstīti un izdaiļoti kā ugunī pārbaudīts zelts.

Skatam uz grēkos bojā ejošām dvēselēm vajadzētu mūs pamodināt enerģiski strādāt, lai pasniegtu tagadējās patiesības gaismu ļaudīm, kas atrodas tumsā, un īpaši tajos laukos, kur līdz šīm vēl ļoti maz darīts pieminekļu uzcelšanai priekš Dieva. Tagad ir jāuzsāk darbs visās pasaules daļās, kuru vajadzēja uzsākt jau sen atpakaļ, un tas jāturpina līdz skaistam noslēgumam.

Mūsu brāļi vispār nav tā interesējušies, kā viņiem vajadzēja, par sanatoriju dibināšanu Eiropas zemēs. Darbā šajās zemēs radīsies vissarežģītākās problēmas, ko izraisīs īpatnējie apstākļi dažādos darba laukos. Tomēr, pamatojoties uz gaismu, kas man dota, saku, ka tiks dibinātas iestādes, kas, kaut sākumā mazas, ar Dieva svētību kļūs arvien lielākas un stiprākas. (53)

Mūsu iestādes jebkurā zemē nav jādibina vienā reģionā. Dievs nekad nav vēlējies, ka patiesības gaisma tādā veidā tiktu ierobežota. Kādu laiku no jūdu tautas prasīja pielūgt un pagodināt Dievu Jeruzalemē. Tomēr samariešu sievai Jēzus sacīja: "Tici Man, stunda

nāk, ka jūs ne šai kalnā, ne Jeruzalemē Tēvu pielūgsiet.” “Stunda nāk, un jau tagad ir, ka īstie pielūdzēji Tēvu pielūgs garā un patiesībā, jo Tēvs tādus arī meklēs, kas To tā pielūdz. Dievs ir Gars, un, kas To pielūdz, tiem to būs pielūgt garā un patiesībā.” (Jāņa 4:21,23,24.) Patiesību jāiestāda visās vietās, kur mums iespējams atrast pieeju ļaudīm. Tā jānes uz apgabaliem, kur nemaz nav Dieva atzišanas. Ļaudis tiks svētīti, pieņemot To, Kurā ir sakopotas viņu mūžīgās dzīves cerības. Patiesības pieņemšana, kāda tā ir Jēzū, pildīs viņu sirdis ar dziesmu Dievam.

Lielu līdzekļu ieguldīšana nedaudzās vietās nesaskan ar kristīgiem pamatlukumiem. Katra celtnie jāiekārto, ņemot vērā līdzīgas celtnes vajadzības citās pilsētās. Dievs aicina ļaudis, kas ieņem uzticības vietas Viņa darbā, neaizsprostot ceļu darba vešanai uz priekšu, savtīgi izlietojot dažās izredzētās vietās, vai dažos darba virzienos, visus līdzekļus, kādi ienāk.

Vēsts sākuma dienās ļoti daudziem mūsu cilvēkiem bija pašaiizliegšanās un uzpurēšanās gars. Tā darbu pareizi iesāka, un pieliktām pūlēm sekoja panākumi. Tomēr darbs neatīstījās tā, kā tam vajadzēja attīstīties. Pārāk daudz tika sakopots Battle Creek un Oklandē, un nedaudzās citās vietās. Mūsu brāļiem nekad un nevienā vietā nevajadzēja celt tik daudz ēku, kā viņi ir cēlušies Battle Creek. (54)

Kungs darīja zināmu, ka Viņa darbs jāturpina tajā pašā garā, kādā tas tika iesākts. Pasaule ir jābrīdina. Ir jāapstrādā viens lauks pēc otra. Mums dota pavēle: “Pievienojiet jaunas teritorijas, un pēc tam atkal jaunas teritorijas.” Vai mēs kā tauta ar mūsu darba organizāciju, ar mūsu izturēšanos pret neglābto pasauli nodosim vēl skaidrāku un noteiktāku liecību par to, kādu mēs sniedzām pirms divdesmit vai trīsdesmit gadiem?

Pār mums ir apspīdējusi liela gaisma par šīs zemes vēstures pēdējām dienām. Neļausim, ka gudrības un enerģijas trūkums nodotu liecību par garīgu aklumu. Dieva vēstnešiem jābūt ietērptiem spēkā. Tiem patiesībai jāparāda lielāka godbijība par to, kāda tiem tagad ir. Kunga svinīgā un svētā brīdinājuma vēsts jāpasludina visgrūtākajos laukos un visgrēcīgākajās pilsētās, - visās vietās, kur trešā eņģeļa vēsts gaisma nav vēl aususi. Ikvienam jāpasniedz pēdējais aicinājums uz Jēra kāzu mielastu.

Pasludinot vēsti, Dieva kalpiem vajadzēs cīnīties ar neskaitāmām grūtībām un pārvarēt daudzus šķēršļus. Reizēm darbs būs tikpat smags kā tad, kad pionieri dibināja institūtus Battle Creek’ā, Oklandē un citās vietās. Bet lai visi dara savu vislabāko, meklējot stiprumu Kungā, izvairoties no visas savtības un aplaimojot citus ar saviem labajiem darbiem.

Ņujorkas pilsēta

1901.gada ziemā Ņujorkā es saņēmu vēsti par darbu šajā lielajā pilsētā. Vienu nakti pēc otras man tika atklāts ceļš, ko mūsu brāļiem vajadzētu iet. Lielajā Ņujorkā vēstij jāiet uz priekšu kā degošam lukturim. (55) Kungs pamodinās strādniekus šim darbam, un Viņa eņģeļi ies to priekšā. Kaut arī mūsu lielās pilsētas ātri tuvojas stāvoklim, kāds valdīja pasaulē pirms plūdiem, kaut arī tās bezdievības ziņā līdzinās Sodomai, tomēr tajās ir daudz godīgu dvēseļu, kas, dzirdot satraucošo adventes vēsts patiesību, izjutīs Gara pārlicinošo darbu. Ņujorka ir sagatavota, lai tur strādātu. Šajā lielajā pilsētā patiesības vēsts tiks pasniegta Dieva spēkā. Kungs aicina strādniekus. Viņš aicina tos, kas darbā ir guvuši piedzīvojumus, Viņu bīstoties, uzņemties un turpināt darbu, kas jāpadara Ņujorkā un citās lielajās Amerikas pilsētās. Viņš prasa arī līdzekļus, ko izlietot šai darbā.

Man rādīja, ka mums nevajadzētu apmierinātiem apstāties mierā, tāpēc ka Bruklinā mums jau ir veģetārais restorāns, bet ka jādibina vēl citi citās pilsētas daļās. Ļaudis, kas dzīvo lielās Ņujorkas vienā daļā, nezina, kas notiek šīs lielās pilsētas citās daļās. Vīri un sievas, kas ēdīs dažādās vietās dibinātajos restorānos, sapratīs, ka viņu veselība uzlabojas. Ja viņu uzticība būs vienreiz mantota, tad tie būs daudz labprātīgāki pieņemt Dieva īpašo patiesības vēsti.

Kur vien mūsu lielajās pilsētās tiek darīts ārstnieciskais misijas darbs, tur arī jā māca pagatavot ēdienus; un kur vien tiek izvērstas stipras audzinošas misijas darbs, tur vajadzētu dibināt kādu higiēnisku restorānu, kas praktiski parādītu, kā izvēlēties pareizu uzturu un kā to veselīgi sagatavot. (56)

Atrodoties Losandželosā, es tiku pamācīta, ka veselības restorānus un ārstnieciskās palīdzības punktus vajadzētu dibināt ne tikai šīs pilsētas dažādajās daļās, bet arī Sandjego un citās tūristu apmešanās vietās Dienvidu Kalifornijā. Mūsu pūlēm šajā virzienā vajadzētu ietvert arī lielos jūrmalas kūrortu rajonus. Kā tuksnesī bija dzirdama Jāņa Kristītāja balss - "sagatavojiet Kungam ceļu" - tā jāklūst dzirdamai Kunga vēstnešu balsij lielajos tūristu un jūrmalas kūrortu rajonos.

Dienvidu štati

Man ir vēsts, ko sniegt par Dienvidu lauku. Šajā laukā mums darāms liels darbs. Tā stāvoklis nosoda mūsu kristiešu vārdu. Skatieties,, cik ļoti tur trūkst sludinātāju, skolotāju un ārstniecisko misionāru. Redziet daudzo cilvēku nezināšanu, nabadzību, postu un nelaimi. Un tomēr šis lauks atrodas tieši pie mūsu durvīm. Cik savtīgi, cik neuzmanīgi mēs esam bijuši pret saviem kaimiņiem! Mēs cietsirdīgi esam gājuši tiem garām, darot maz, lai atvieglotu viņu ciešanas. Ja mūsu ļaudis būtu pētījuši evaņģēlija uzdevumu un tam paklausījuši, tad Dienvidi būtu saņēmuši savu proporcionālo kalpošanas daļu. Ja tie, kam dota gaisma, būtu staigājuši gaismā, tad tie būtu sapratuši, ka uz viņiem gulstas atbildība par šīs ilgi novārtā atstātās vīnadārza daļas apkopšanu.

Dievs aicina Savus ļaudis dot Viņam līdzekļus, ko Viņš tiem uzticējis, lai varētu dibināt iestādes laukos, kur to nav, bet kas jau gatavi pļaujai. Viņš aicina tos, kam bankās ir nauda, laist to apgrozībā. Dodot no savas mantas Dieva darba uzturēšanai, mēs apliecinām, ka mīlam Viņu vairāk par visu un savu tuvāko kā sevi pašu.

Lai tagad Dienvidu štatos daudzās vietās tiek dibinātas skolas un sanatorijas. Lai daudzās Dienvidu pilsētās ar ēdienu veikalu un veģetāro restorānu atvēršanu tiek izveidoti iespaidu centri. (57) Lai tur ir arī iekārtas vienkārša, lēta, veselīga uztura ražošanai. Tomēr nepieļaujiet savtīgas, pasaulīgas gudrības ieviešanu darbā, jo Dievs to aizliedz. Lai šo darbu uzsāk nesavtīgi cilvēki, bīstoties Dievu un mīlot savus līdzcilvēkus.

Man dota gaisma, ka Dienvidu laukā tāpat kā citur ir jāizveido veselīga uztura rūpnīca, ne kā spekulatīvs pasākums personīgas peļņas iegūšanai, bet kā Dieva norādīts darbs, kas pavērtu ļaudīm durvis uz cerību. Dienvidos īpašu vērtību vajadzētu parādīt trūcīgiem, kas briesmīgi ir atstāti novārtā. Darbā, kura uzdevums ir rūpēties par uzturu, jāizvēlas spējīgi un taupīgi ļaudis; jo, lai tas gūtu panākumus, ir nepieciešama vislielākā gudrība un taupība. Dievs vēlas, lai Viņa ļaudis veiktu pieņemamu kalpošanas darbu veselīga uztura sagatavošanā, ne tikai savām ģimenēm, kas ir viņu pirmais uzdevums, bet

arī cenšoties palīdzēt trūcīgiem visās vietās. Tiem jāparāda Kristum līdzīga devība, atzīstot, ka tie pārstāv Dievu un ka viss, kas tiem pieder, ir Viņa dāvana.

Brāji, ķerieties pie šī darba. Nedodiet vietas mazdūšībai. Nekritizējiet tos, kas mēģina kaut ko darīt pareizos virzienos, bet ejiet pie darba paši.

Pasākumus, kas nodrošina veselīgu uzturu, var savienot ar dažāda veida rūpniecību, kas sniegs palīdzību darbam Dienvidu laukā. Visu, ko cilvēki kā Dieva misionāri var darīt šim laukam, to tagad vajadzētu darīt; jo, ja vispār kādam laukam ir bijis vajadzīgs ārstnieciskais misijas darbs, tad tāds lauks ir Dienvidi. Laikā, kas aizgājis mūžībā, daudziem jau vajadzēja būt Dienvidos, kopā ar Dievu darot personīgu darbu un dodot no saviem līdzekļiem sevis un citu strādnieku uzturēšanai šajā laukā. (58)

Daudzās vietās vajadzētu dibināt mazas sanatorijas. Tas atvērs durvis Bībeles patiesības ienākšanai un novērsīs daudzus aizspriedumus, kas pastāv pret tiem, kuri raugās uz krāsainiem ļaudīm kā uz tādiem, kam arī ir dvēseles, kas glābjamas tāpat kā baltajiem ļaudīm.

Ja šādām darba līnijām priekš krāsainajiem ļaudīm būtu likti pamati tūlīt pēc brīvības pasludināšanas, cik savādāks tad būtu viņu stāvoklis šodien!

Visās zemēs

Kungs aicina mūs pamosties, lai izprastu savus atbildīgos uzdevumus. Dievs katram ir devis savu darbu. Katrs var dzīvot lietderīgu dzīvi. Mācīsimies visu, ko mēs varam, un tad būsim par svētību citiem, sniedzot tālāk patiesības atziņas. Lai visi strādā atbilstoši savām dažādajām spējām, labprātīgi palīdzēt nest nastas.

Visur ir darāms darbs visu sabiedrības šķiru labā. Mums jātuvojas trūcīgajiem un morāliski samaitātiem, kas krituši nesātības dēļ. Un tajā pašā laikā mēs nedrīkstam aizmirst augstākās šķiras, - likumu zinātājus, ministrus, senatorus un tiesnešus, no kuriem daudzi ir nesātīgu ieradumu vergi. Mēs nedrīkstam atstāt neizmēģinātas nekādas pūles, lai parādītu viņiem, ka viņu dvēseles ir tik vērtīgas, ka tās jāglābj, ka ir vērts cīnīties par mūžīgu dzīvību. Ļaudīm augstās vietās jāpiedāvā pilnīgs atturības solījums, lūdzot tos - naudu, ko viņi citādi izlietotu kaitīgās kāres pēc tabakas un reibinošiem dzērieniem apmierināšanai, atdot tādu iestāžu dibināšanai, kur bērni un jaunieši varētu tikt sagatavoti derīgu vietu ieņemšanai pasaulē.

Uz mums ir spīdējusi liela gaisma, bet cik maz šo gaismu mēs esam atstarojuši pasaulē! Debesu eņģeļi gaida uz cilvēcīgām būtnēm, lai ar tām sadarbotos patiesības pamatlikumu praktiskā piepildīšanā. (59) Daudz no šī darba var padarīt tieši ar sanatoriju un līdzīgu uzņēmumu starpniecību. Šīm iestādēm jābūt Dieva pieminējumiem, kur Viņa dziedinošais spēks var aizsniegt visas šķiras, augstus un zemus, bagātus un nabagus. Katrs dolārs, kas tajās ieguldīts Kristus dēļ, nesīs svētības kā devējam, tā cietošai cilvēcei.

Ārstnieciskais misijas darbs ir evaņģēlija labā roka. Tas ir nepieciešams Dieva lietas attīstībai. Kad šis darbs vīriem un sievietēm tiks ieraudzīt pareizo dzīves ieradumu nozīmi, tad arī kļūs zināms patiesības glābjošais spēks. Visās pilsētās jāieiet strādniekiem, kas sagatavoti veikt ārstniecisko misijas darbu. Kā trešā eņģeļa vēsts labā roka Dieva metodes

slimību dziedināšanai atvērs durvis tagadējās patiesības ieešanai. Daudzās zemēs jāizplata literatūra par veselību. Mūsu ārstiem Eiropā un citās zemēs jāatmostas, lai saprastu, ka darbu, kas veltīts rūpēm par veselību, nepieciešams organizēt uz vietas esošiem cilvēkiem, kas ar vissvarīgākajām pamācībām var sastapt ļaudis tur, kur viņi ir.

Kungs sniegs mūsu sanatorijām, kuru darbs jau ir nopamatojies, izdevību sadarboties ar Viņu, palīdzot tikko nodibinātajām iestādēm. Katra jauna iestāde jāuzskata kā māsa, kas palīdz veikt lielo trešā eņģeļa vēsts pasludināšanas darbu. Dievs mūsu sanatorijām devis izdevību iesākt darbu, kas kļūs kā dzīvības pilns akmens, kurš, neredzamas rokas velts, arvien vairāk pieaugs. Iekustināsim šo noslēpumaino akmeni.

Kungs mani pamācījis brīdināt tos, kas nākotnē dibinās sanatorijas jaunās vietās, iesākt savu darbu pazemībā, nododot savas spējas kalpošanai Viņam. Ēkas nedrīkst celt plašas vai dārgas. Kopā ar mūsu sagatavojošām skolām jāiekārto mazas vietējās sanatorijas. (60) Šajās sanatorijās jāsapulcē spējīgi un svētījušies jaunieši - tādi, kas rīkosies Dieva mīlestībā un bijībā; kas, sagatavoti skolas nobeigšanai, nedomās, ka viņi zina visu, ko tiem vajadzīgs zināt, bet kas turpinās čakli apgūt un rūpīgi īstenot dzīvē Kristus dotās mācības. Kristus taisnība ies tādu cilvēku priekšā, un Dieva godība viņus pavadīs.

Man tika dota gaisma, ka daudzās pilsētās ieteicams restorānu savienot ar ārstniecisku punktu. Šie abi iekārtojumi var sadarboties pareizu pamatlikumu atbalstīšanā. Kopā ar tiem reizēm ieteicams iekārtot telpas, kur slimie varētu uz kādu laiku apmesties. Šīs iestādes būs atbalsts laukos izvietotajām sanatorijām, un tās labāk vajadzētu iekārtot īrētās telpās. Lai rūpētos par slimajiem, mums nav jāceļ lielas ēkas pilsētās, jo Dievs ir skaidri norādījis, ka slimos labāk ārstēt ārpus pilsētām. Daudzās vietās var būt nepieciešami sanatorijas darbu uzsākt pilsētās, tomēr, cik vien iespējams, šo darbu vajadzētu pārcelt uz laukiem, līdzko ir iegūta piemērota vieta.

Gaisma, kas man dota, ir tāda, ka tā vietā, lai atdotu mūsu spēkus nedaudzu milzīgu ārstniecisko iestāžu izveidošanai, mums labāk vajadzētu dibināt daudzas mazākas. Gandrīz nav iespējams atrast talantu lielas sanatorijas vadīšanai tā, kā to vajadzētu vadīt. Visi darbinieki neatrodas pilnīgi Dieva Gara pārvaldībā, un iekšā ienāk pasaulīgs gars.

Cilvēcei veltītās labdarības spēks un prieks nav atrodami dārgās celtnēs. Mums jāatceras, cik daudzi cieš nepieciešamā uztura un apģērba trūkuma dēļ. Ēku celšanā mums nevajadzētu iespaidoties no (61) vēlēšanās ārēji izcelties. Mums vajadzētu pildīt savu pienākumu un sekas atstāt Dievam, Kas vienīgais var piešķirt panākumus. Visus papildu līdzekļus, kādi mums var būt, izlietosim pareizu veselību atjaunojošu iekārtojumu izveidošanai. Lai visas mūsu sanatorijas tiek celtas veselībai un laimei; lai tās tiek tā izvietotas, ka slimnieki var baudīt saules gaismas svētības; iekārtojiet tās tā, lai aiztaupītos katrs nevajadzīgs solis.

Šajā darbā vislabākais ir veidot sīkus iesākumus daudzās vietās un ļaut Dieva aizgādībai rādīt, cik ātri kalpošanas spējām vajadzētu palielināties. Mazās iestādes izaugs par lielākiem institūtiem. Sadalīsies atbildības, un strādnieki tādā veidā pakāpeniski iegūs lielākus garīgus spēkus un izpratni. Šo institūtu nodibināšana dos lielu labumu, ja visi ar tiem saistītie cilvēki apspiedīs savtīgo godkāri un pastāvīgi domās par Dieva godu. Daudziem mūsu cilvēkiem vajadzētu strādāt jaunos laukos, tomēr lai neviens nemeklē pasaulīgu slavu. Strādnieku prātam jābūt svētotam.

Visā mūsu darbā atcerēsimies, ka tas pats Jēzus, Kas ar piecām maizēm un divām mazām zivtiņām pabaroja ļaužu pulku, arī šodien spēj dot augļus mūsu pūlēm. Viņš, Kurš teica Galilejas zvejniekiem: "Izmetiet savus tīklus", un Kas, kad tie paklausīja, pildīja viņu tīklus, līdz tie plīsa, - vēlas, lai Viņa ļaudis te redzētu norādījumu tam, ko Viņš to labā grib darīt šodien. Vēl dzīvo un valda tas pats Dievs, kas Israēla bērniem deva mannu no Debesīm. Viņš vadīs Savus ļaudis un dos tiem saprašanu un veiksmi darbā, ko tie ir aicināti darīt. Atbildot uz nopietnām lūgšanām, viņš dos gudrību tiem, kas centīsies apzinīgi un saprātīgi pildīt savu pienākumu. Viņa svētīts, darbs, ar ko tie ir saistīti, arvien vairāk paplašināsies, daudzi mācīsies būt par uzticīgiem nastu nesējiem, un viņu pūles pavadīs sekmes.

12.nodaļa

Veselīga dzīves veida principu izpratne

(62) Mēs esam aizsnieguši laiku, kad katram draudzes loceklim vajadzētu ķerties pie ārstnieciskā misijas darba. Pasaule ir nespējnieku nams, kas pildīts ar fizisku un garīgu slimību upuriem. Visur ļaudis iet bojā, nezinot patiesības, kas mums ir uzticētas. Draudzes locekļiem nepieciešama atmoda, lai tie saprastu savu atbildību par šo patiesību līdzdalīšanu. Kas apgaismoti ar patiesību, tiem jāklūst par gaismas nesējiem pasaulei. Paslēpt mūsu gaismu šajā laikā nozīmē pielaiest briesmīgu kļūdu. Vēsts Dieva tautai šodien skan: "Celies, topi apgaismota, jo tava gaisma nāk, un Kunga godība uzlec pār tevi."

Visur mēs redzam ļaudis, kas, saņēmuši daudz gaismas un zināšanu, apzinīgi izvēlas labā vietā ļaunu. Nemaz nemēģinādami laboties, tie kļūst arvien sliktāki un sliktāki. Bet Dieva ļaudīm nav jāstaigā tumsā. Tiem jāstaigā gaismā, jo tie ir reformatori.

Patiesa reformatora priekšā ārstnieciskais misijas darbs atvērs daudzas durvis. Lai sāktu palīdzēt citiem, nevienam nav jāgaida līdz aicinājumam uz kādu tālāku darba lauku. Jūs tūlīt varat sākt tur, kur jūs esat. Izdevības atrodas ikviena sniedzamības robežās. Ķerieties pie darba, par ko no jums prasīs atbildību, - pie darba, kas jādara jūsu mājās un kaimiņos. Negaidiet, lai citi spiestu jūs strādāt. Dieva bijībā bez kavēšanās ejiet uz priekšu, paturot prātā, ka personīgi esat atbildīgi Tam, Kas par jums atdeva Savu dzīvību. Rīkojieties, it kā jūs dzirdētu Kristu (63) personīgi jūs aicinām darīt visu iespējamo Viņa darbā. Neskatieties apkārt, lai redzētu, kas vēl ir labprātīgi. Ja esat patiesi svētījušies, tad Dievs ar jūsu starpniecību ievēdīs patiesībā citus, kurus Viņš varēs izlietot kā kanālus gaismas pārvadīšanai pie daudziem cilvēkiem, kas taustās tumsā.

Visi var kaut ko darīt. Cenšoties sevi atvairināt, daži saka: "Manu laiku un manus līdzekļus prasa mājas pienākumi un mani bērni." Vecāki, jūsu bērniem vajadzētu būt jūsu palīdzošai rokai, palielinot jūsu spējas un spēkus strādāt priekš Kunga. Bērni ir Kunga ģimenes jaunākie locekļi. Tos vajadzētu vadīt svētīties Dievam, Kam viņi pieder radīšanas un atpestīšanas darba dēļ. Viņus vajadzētu pamācīt, ka visi viņu miesas, prāta un dvēseles spēki pieder Dievam. Tos vajadzētu radināt palīdzēt dažādos nesavtīgos kalpošanas virzienos. Neļaujiet jūsu bērniem kļūt par kavēkli. Jūsu bērniem līdz ar jums jādalās kā garīgās, tā fiziskās nastās. Palīdzot citiem, tie palielinās paši savu laimi un derīgumu.

Lai mūsu ļaudis parāda, ka tie dzīvi interesējas par ārstniecisko misijas darbu. Lai tie sagatavojas dzīvot derīgu dzīvi, studējot grāmatas, kas sarakstītas mūsu pamācīšanai

šajos virzienos. Šīs grāmatas pelna daudz lielāku ievērību un atzinību, nekā tās ir saņēmušas. Daudz no tā, ko visiem būtu labi saprast, ir uzrakstīts ar īpašu nodomu pamācīt veselības pamatlikumus. Kas šos pamatlikumus pētī un īsteno dzīvē, tiks bagātīgi svētīti kā fiziski, tā garīgi. Pareiza izpratne par veselību pasargās no daudziem ļaunumiem, kas pastāvīgi pieaug. (64)

Daudziem, kas vēlas iegūt zināšanas ārstnieciskās misijas līnijās, ir mājas pienākumi, kas reizēm kavēs satikties studiju nolūkos ar citiem. Tie paši savās mājās var daudz mācīties par Dieva skaidri izteikto prātu attiecībā uz šīm misijas darba līnijām, tā palielinot savas spējas palīdzēt citiem. Tēvi un mātes, pieņemiet visu palīdzību, ko jūs varat iegūt, studējot mūsu grāmatas un citus izdevumus. Lasiet "Laba veselība" (Good Health), jo tajā daudz vērtīgu norādījumu. Ņemiet laiku, lai saviem bērniem lasītu grāmatas par veselību, kā arī grāmatas, kas īpaši apskata reliģiskus jautājumus. Māciet tiem, cik svarīgi ir rūpēties par miesu - māju, kurā viņi dzīvo. Izveidojiet mājas lasīšanas pulciņu, kurā ikvienam ģimenes loceklim jānoliek ikdienas darba rūpes un jāpievienojas studijām. Tēvi, mātes, brāļi un māsas, sirsnīgi ķerieties pie šī darba un raugiet, vai mājas draudzes stāvoklis stipri neuzlabosies.

Īpaši jaunieši, kas pieraduši lasīt romānus un lētas stāstu grāmatas, gūs sev labumu, pievienojoties ģimenes vakara studijām. Jaunieši un jaunietes, lasiet literatūru, kas jums sniegs patiesas zināšanas un kas būs palīdzība visai ģimenei. Sakiet apņēmīgi: "Es neizšķīdīšu dārgos mirkļus, lasot to, kas man nedod neko labu un kas tikai padara mani nederīgu kalpošanai citiem. Es veltīšu savu laiku un savas domas, lai kļūtu derīgs Dieva darbam. Es aizvēršu savas acis pret nenozīmīgām un grēcīgām lietām. Manas ausis pieder Kungam, un es neklausīšos uz ienaidnieka viltīgajiem prātojumiem. Mana balss nekādā gadījumā nepakļausies prātam, kas neatrodas Dieva Gara iespaidā. Mana miesa ir Svētā Gara templis, un visi manas būtnes spēki tiks svētīti vērtīgiem pasākumiem. (65)

Kungs ir noteicis, ka jauniešiem jābūt Viņa palīdzīgai rokai. Ja visās draudzēs tie svētītos Viņam, ja tie aizliegta sevi mājās, palīdzot rūpju sagrauztajai mātei, tad māte varētu atrast laiku kaimiņu apmeklēšanai, un, kad pašķirtos izdevība, tie paši varētu palīdzēt, pildot mazus žēlastības un mīlestības pakalpojumus. Daudzās mājās var ienest grāmatas un laikrakstus, kas runā par veselības un sātības lietu. Šīs literatūras izplatīšana ir svarīgs jautājums; jo tā var līdzdalīt vērtīgas zināšanas par slimību dziedināšanu - zināšanas, kas var kļūt par lielu svētību tiem, kuri nevar atļauties maksāt par ārsta vizītēm.

Vecākiem vajadzētu censties ieinteresēt bērnus studēt fizioloģiju. Starp jauniešiem tikai nedaudziem ir kaut cik noteiktākas zināšanas par dzīvības noslēpumiem. Cilvēka brīnišķā organisma studijas, tā komplicēto daļu attiecības un savstarpējā atkarība ir jautājumi, par ko daudzi vecāki maz interesējas. Kaut arī Dievs tiem saka: "Mīļais, pār visām lietām es vēlēju, lai tev labi klājas un tu esi vesels, tā kā tavai dvēselei labi klājas", tomēr tie neizprot miesas iespaidu uz prātu un prāta iespaidu uz miesu. Viņu uzmanību saista nevajadzīgi sīkumi, un tad tie aizbildinās, ka laika trūkuma dēļ nav ieguvuši nepieciešamās zināšanas, kas tos darītu spējīgus pareizi pamācīt savus bērnus.

Ja visi iegūtu zināšanas par šo jautājumu un saprastu, cik svarīga ir to praktiska pielietošana, tad mēs redzētu labāku lietu stāvokli. Vecāki, māciet saviem bērniem izsekot sakarībai starp sekām un cēloni. Rādiet tiem, ka, pārkāpjot dabas likumus, tiem ir jāmaksā sods ar ciešanām. Rādiet, ka neapdomība attiecībā uz miesas veselību var būt par pamatu neapdomībai morālajā stājā. Jūsu bērniem vajadzīgs pacietīga un pareiza

uzraudzība. Nepietiek, ka jūs tos pabarojat un apgērbjat; (66) jums jācenšas arī attīstīt viņu garīgos spēkus un iedstīt viņu sirdīs pareizus pamatlikumus. Tomēr, cik bieži, karstītecoties izskaistināt ārieni, no acīm izlaiž rakstura skaistumu un piemīlīgumu! Ak vecāki, neļaujiet pār sevi valdīt pasaulīgam uzskatam; nepūlieties aizsniegt tās standartu. Paši izšķīrieties par to, kas ir dzīves lielais mērķis, un tad visiem spēkiem centieties šo mērķi sasniegt. Nesodīti jūs nevar pamest novārtā savu bērnu pareizu pamācīšanu. Viņu kroplais raksturs visiem darīs zināmu jūsu neuzticību. Ļaunumi, kam jūs atļaujaties pāriet garām, tos neizlabojot; rupjais, nepieklājīgais izturēšanās veids, necieņa un nepaklausība, kūtrums un nevērības ieradums, atnesīs negodu jūsu vārdam un rūgtumu jūsu dzīvē. Jūsu bērnu liktenis lielā mērā atrodas jūsu rokās. Nepildot savu pienākumu, jūs tos varat ielikt ienaidnieka rindās un darīt tos par starpniekiem citu pazudināšanai. Uz otru pusi, ja jūs tos uzticīgi pamācīsiet, ja ar savu dzīvi rādīsiet tiem dievbijības priekšzīmi, jūs tos varat pievest kristum, un tie savukārt iespaidos citus, un tā ar jūsu starpniecību var tikt izglābti daudzi.

Tēvi un mātes, vai jūs izprotat uz jums gulstošās atbildības svarīgumu? Vai jūs saprotat, cik nepieciešami sargāt bērnus no vieglprātīgiem, demoralizējošiem ieradumiem? Atļaujiet saviem bērniem veidot tikai tādu draudzību, kas atstātu pareizu iespaidu uz viņu raksturu. Neatļaujiet tiem palikt vakaros ārpus mājas, ja jūs nezināt, kur tie atrodas un ko tie dara. Apmāciet tos skaidras tikumības pamatlikumos. Ja jūs neesat mācījuši tiem rindu pēc rindas, priekšrakstu pēc priekšraksta, šeit mazliet un tur mazliet, tad tūlīt sākiat pildīt savu pienākumu. Uzņemieties savus atbildīgos uzdevumus un strādājiet laicam un mūžībai. (67) Neļaujiet vēl kādai dienai aiziet, neatzīstot savu nevērību pret saviem bērniem. Sakiet viņiem, ka esat nodomājuši tagad darīt jums Dieva nozīmēto darbu. Lūdziet viņus sākt laboties kopā ar jums. Čakli pūlieties izpirkt pagātni. Nepalieciet vairs ilgāk Laodiķejas draudzes stāvoklī. Kunga vārdā es aicinu katru ģimeni parādīt savas īstās krāsas. Reformējiet draudzi paši savās mājās.

Uzticīgi pildot savu pienākumu mājās, tēvs kā nama priesteris, māte kā vietējais misionārs, jūs pavairosiet spēkus, kas darīs labu ārpus mājas. Papildinot paši savus spēkus, jūs kļūsiat derīgāki darbam draudzē un pie kaimiņiem. Saistot bērnus pie sevis un Dieva - tēvi, mātes un bērni kļūst par Dieva līdzstrādniekiem.

Patiesa ticīgā dzīve atklāj viņā iemājojošo Glābēju. Jēzus sekotājs līdzinās Kristum garā un raksturā. Līdzīgi Kristum viņš ir lēprātīgs un pazemīgs. Viņa ticība darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Visa viņa dzīve liecina par Kristus žēlastības spēku. Šķīstās evaņģēlija mācības nekad nepazemo to pieņēmēju, nekad nedara to skarbu, rupju vai nepieklājīgu. Evaņģēlijs šķīsta, izdaiļo un paceļ, svētojojot spriešanas spējas un ietekmējot visu dzīvi.

Dievs nepieļaus, ka kāds no Viņa uzticīgajiem strādniekiem paliktu viens cīņā ar lielu pārspēku un tiktu pārvarēts. Kā vērtīgu dārgakmeni Viņš pasargās ikvienu, kura dzīvība ir paslēpta ar Kristu Dievā. Par ikvienu tādu Viņš saka: "Es.. turēšu tevi kā zīmoga gredzenu, jo Es tevi esmu izredzējis!" Hag.2:23.

13.nodaļa

Mūsu sanatoriju darbinieku augstais aicinājums

(68) Mūsu sanatoriju darbinieku profesija ir augsts un svēts. Viņiem jāatmostas, lai izprastu sava darba svētumu. Šī darba raksturs un tā iespaids plašums prasa nopietnas pūles un nedalītu svētīšanos.

Mūsu sanatorijās slimie un cietēji jāmāca saprast, ka viņiem vajadzīga garīga palīdzība tāpat kā fiziska atveseļošanās. Viņiem jāpiešķir visas priekšrocības fiziskās veselības atgūšanai; un viņiem arī vajadzētu parādīt, ko nozīmē būt svētītam ar Kristus gaismu un dzīvību, ko nozīmē būt saistītam ar Viņu. Viņiem jāļauj redzēt, ka Kristus žēlastība dvēselē paceļ visu būtni. Un nav labāka veida, kā tie varētu iepazīties ar Kristus dzīvību, kā redzot to atklājamies Viņa sekotāju dzīvē.

Uzticīgs strādnieks tur savas acis pievērstas Kristum. Atcerēdamies, ka par savu mūžīgās dzīvības cerību viņam jāpateicas Kristus krustam, viņš ir apņēmis nekad neapkaunot To, Kurš par viņu atdeva Savu dzīvību. Viņš dziļi interesējas par cietošo cilvēci. Viņš lūdz un strādā, būdams nomodā par dvēselēm kā tāds, kam par tām jāatbild, zinot, ka tās dvēseles, kuras Dievs ved saskarē ar patiesību un taisnību, ir izglābšanas vērtas.

Mūsu sanatoriju darbinieki ir iesaistījušies svētā karā. Viņiem jāpasniedz slimajiem un apbēdinātajiem patiesība, kāda tā ir Jēzū; viņiem tā jāsludina visā tās svinīgumā, tomēr tik sirsnīgi un saudzīgi, ka dvēseles tiktu vilktas pie Pestītāja. Vienmēr, vārdos un darbos, tiem jāpaaugstina Viņš kā mūžīgās dzīvības cerība. Nedrīkst atskanēt neviens skarbs vārds, nedrīkst atklāties neviens savtīgs darbs. (69) Darbiniekiem pret visiem jāizturas laipni. Viņu vārdiem jābūt laipniem un mīļiem. Kas parāda patiesu smalkjūtību un kristīgu pieklājību, tie mantos dvēseles Kristum.

Mums vajadzētu censties atjaunot to cilvēku fizisko un garīgo veselību, kas nāk uz mūsu sanatorijām. Tāpēc sagatavosimies uz laiku viņus atraut no tās apkārtnes, kas veda prom no Dieva, ievadot viņus tīrākā atmosfērā. Ārpus telpām, skaisto Dieva radīto lietu apņemtiem, elpojot svaigo, veselību dodošo gaisu, slimie var vislabāk pastāstīt par jaunu dzīvi Kristū. Šeit var mācīt Dieva Vārdu. Šeit Kristus taisnības saulstari var iespīdēt gerka aptumšotajās sirdīs. Pacietīgi, līdzjūtīgi vadiet slimos tā, lai tie ierauga, ka viņiem nepieciešams Glābējs. Stāstiet tiem, ka Viņš dod spēku pagurušiem un vairo stiprumu tiem, kam tā nemaz nav.

Mums vēl pilnīgāk jāsaprot, kāda nozīme ir vārdiem: "Es ilgojos sēdēt Viņa pavēnī." (A.Dz.2:3.) Šie vārdi neļauj stādīties priekšā steidzīgu kustību, bet gan mierīgu dusu. Ir daudz Kristus apliecinātāju, kas ir norūpējušies un nospiesti, daudz tādu, kas tik pilnīgi aizņemti rosīgā darbā, ka nevar atrast laiku mierīgai atdusai Dieva apsolījumos; kas strādā, itkā nevarētu atļauties mieru un klusumu. Visus tādus Kristus aicina: "Nāciet šurp pie Manis.. Es jūs gribu atvieglināt." (Mat.11:28.)

Nogriezīsimies no dzīves puteklainajiem, tveicīgajiem lielceļiem, lai atpūstos Kristus mīlestības pavēnī. Šeit mēs gūsim spēku cīņai. Šeit mēs mācīsimies, kā samazināt smago darbu un rūpes un kā runāt un dziedāt par slavu Dievam. Lai nogurušie un smagi noslogotie mācās no Kristus mierīgas uzticēšanās mācību. Tiem jāapsēžas Viņa pavēnī, ja tie grib sev mantot Viņa mieru un dusu. (70)

Kas iesaistās sanatorijas darbā, tiem vajadzētu būt pilnam mantu namam ar bagātiem piedzīvojumiem, ko dod sirdī iedēstīta patiesība, ko kā svētu lietu kopj un uztur Dieva žēlastība. Iesakņotiem un nopamatotiem patiesībā, tiem vajadzētu būt ticībai, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Pastāvīgi lūdzot pēc svētībām, tiem savas dvēseles logus vajadzētu turēt aizvērtus uz zemes pusi pret pasaules malārijas pilno atmosfēru un atvērt tos Debesu pusē, lai saņemtu Taisnības Saules spožos starus.

Kas gatavojas izprotoši ķerties pie ārstnieciskā misijas darba? Ar šo darbu to cilvēku prāts, kas nāk ārstēties uz mūsu sanatorijām, jāvada pie Kristus un viņi jā māca savienot savu vājumu ar Viņa spēku. Katram strādniekam jābūt izprotošam un prasmīgam. Tad viņš augstā un plašā izpratnē varēs ieteikt patiesību, kāda tā ir Jēzū.

Mūsu sanatoriju darbinieki ir pastāvīgi pakļauti kārdināšanām. Tie nāk saskarē ar neticīgajiem, un, kas nav veseli ticībā, tiem šī saskare kaitēs. Bet, kas paliek Kristū tie stāsies pretī neticīgiem, kā Kristus tiem stājās pretī, atsakoties paklausīt aicinājumiem būt neuzticīgiem, vienmēr sagatavojušies teikt vārdu īstā laikā, vienmēr gatavi sēt patiesības sēklu. Tie būs modri lūgšanās, stingri saglabādami savu godīgumu un ikdienas rādīdami, ka to reliģija saskan ar dzīvi. Šādu strādnieku iespaids ir par svētību daudziem. Ar pareizi nokārtotu dzīvi tie velk dvēseles pie krusta. Patiess kristietis pastāvīgi atzīst Kristus klātbūtni. Viņš vienmēr ir priecīgs, vienmēr gatavs teikt cerības un iepriecās vārdus cietējiem. (71)

“Kunga bijāšana ir atzīšanas sākums.” (Sal.Pam.1:7). Viens Rakstu teikums ir vairāk vērts kā desmit tūkstoši cilvēku uzskatu vai spriedumu. Kas atsakās iet pa Dieva ceļu, beidzot dzirdēs spriedumu: “Ejiet prom no Manis.” Bet, ja mēs padodamies Dieva ceļiem, tad Kungs Jēzus vada mūsu prātu un pilda mūsu lūpas ar drošību. Mēs varam būt stipri Kungā un Viņa spēka varā. Pieņemot Kristu, mēs tiekam ietērpti spēkā. Mūsos mājjošais Glābējs Savu spēku dara par mūsu īpašumu. Patiesība kļūst par mūsu apgrozības kapitālu. Dzīvē nav redzama nekāda netaisnība. Mēs spējam teikt vārdus īstā laikā tiem, kas patiesību nepazīst. Kristus klātbūtne sirdī ir dzīvinošs spēks, kas stiprina visu būtni.

Es esmu pamācīta teikt mūsu sanatoriju darbiniekiem, ka neticība un iedomība ir briesmas, no kurām tiem jā bargās. Tiem jā turpina cīņa pret ļauno ar tādu nopietnību un nodošanos, lai slimie jūt viņu nesavtīgo pūļu paceļošo ietekmi.

Nekāds savtības traips nedrīkst aptraipīt mūsu kalpošanas darbu. “Jūs nevarat kalpot Dievam un mamonam.” Paaugstiniet Viņu, Golgātas Vīru. Paaugstiniet Viņu ar dzīvu ticību Dievā, lai jūsu lūgšanas var uzvarēt. Vai mēs saprotam, cik tuvu Jēzus grib nākt pie mums? Viņš personīgi runā uz mums. Viņš atklāsies ikvienam, kas vēlas tikt ietērpts Viņa taisnībā tērpā. Viņš saka: “Es turu tevi pie tavas labās rokas.” Nostāsimies tur, kur mēs varam dzirdēt Viņu ar pārliecību un autoritatīvi sakām: “Es esmu.. dzīvais. Es biju nomiris, un, redzi, Es esmu dzīvs mūžīgi mūžam.” (Atkl.1:17,18).

14.nodaļa

Vēsts mūsu ārstiem

(72) Kristīgam ārstam jābūt žēlastības vēstnesim slimniekiem, nesot zāles kā viņu ar grēkiem slimajai dvēselei, tā arī saslimušai miesai. Lietojot vienkāršos Dieva sniegtos dziedniecības līdzekļus fizisko ciešanu atvieglošanai, viņam jārunā par Kristus spēku dziedināt dvēseles vainas.

Cik nepieciešami ārstam dzīvot ciešā savienībā ar Glābēju! Slimiem un cietējiem, par ko viņam jā rūpējas, vajadzīga palīdzība, kādu vienīgi Kristus var dot. Tiem vajadzīgas Svētā Gara iedvestas lūgšanas. Saslimušais cilvēks pilnīgi paļaujas uz ārsta gudrību un žēlastību, kura prasme un godīgums var būt viņa vienīgā cerība. Tāpēc lai ārsts ir uzticīgs Dieva žēlastības namturis, kā dvēseles, tā arī miesas sargs.

Ārsts, kas saņēmis gudrību no augšienes, kas zina, ka Kristus ir viņa personīgais Pestītājs, jo Viņš pats pats ir vadīts Patvērumā, zinās, kā apieties ar drebošajām, vainīgajām, grēkiem slimajām dvēselēm, kas griežas pie viņa pēc palīdzības. Viņš droši var atbildēt uz jautājumu: "Kas man jādara, lai es mūžīgi dzīvoju?" Viņš var stāstīt par Glābēja mīlestību. Viņš no piedzīvojumiem var liecināt par grēku nožēlas, atgriešanās un ticības spēku. Kad viņš nostāsies blakus cietēja gultai un centīsies teikt vārdus, kas tam sniegtu palīdzību un iepriecu, Kungs strādās ar viņu un caur Viņu. Un kad slimnieka domas ir pievērstas varenajam Dziedinātājam, tad Kristus miers piepilda viņa sirdi; tad garīgā veselība, ko slimais saņem, tiek izlietota kā Dieva palīdzošā roka miesas veselības atjaunošanai. (73)

Dārgas ir izdevības, kad ārstam iespējams to sirdīs, ar ko viņš nonācis saskarē, pamodināt izpratni, cik ļoti nepieciešams tiem Kristus. Viņam jāsniedz no sirds mantu nama jaunas un vecas lietas, sakot ilgotos iepriecās un pamācības vārdus. Pastāvīgi viņam jā sēj patiesības sēkla, neizskaidrojot īpašos teorētiskos jautājumus, bet runājot par grēkus piedodošā Pestītāja mīlestību. Viņam vajadzētu ne tikai sniegt pamācības no Dieva Vārda, rindu pēc rindas, priekšrakstu pēc priekšraksta; viņam arī jāslacina savas mācības ar asarām un jādara tās stipras ar lūgšanām, lai dvēseles tiktu izglābtas no nāves.

Nopietni, sasprindzināti rūpējoties, kā novērst miesai draudošās briesmas, ārsts ir pakļauts briesmām aizmirst slimnieka dvēselei draudošās briesmas. Ārsti, esiet modri, jo pie Kristus soģa krēsla jums būs jāstāpjas ar tiem, pie kuru nāves gultas jūs tagad stāvat.

Ārsta darba svinīgums, viņa pastāvīgā saskare ar slimniekiem un mirstošiem, prasa, lai viņš, cik tālu iespējams, tiktu atbrīvots no laicīgiem pienākumiem, ko var izpildīt citi. Viņam nevajadzētu uzlikt nekādas liekas nastas, lai viņam būtu laiks iepazīties ar savu pacientu garīgajām vajadzībām. Viņa prātam vienmēr vajadzētu atrasties Svētā Gara iespaidā, lai viņš būtu spējīgs teikt īstā laikā vārdus, kas modinātu ticību un cerību.

Pie mirstošā gultas nevajag runāt par jautājumiem, kas skar reliģisko pārliecību vai izraisa strīdus. Cietējam jānorāda uz To, Kurš grib glābt visus, kas ticībā nāk pie Viņa. Sirsnīgi un maigi centieties palīdzēt dvēselei, kas atrodas uz dzīvības un nāves robežas.

Ārstam nekad nevajadzētu ierosināt pacientus savu uzmanību piesaistīt viņam. Viņam tie jānāca ar ticības roku satvert izstiepto Pestītāja roku. (74) Tad prātu apgaismos Taisnības Saules gaišais mirzums. Ko ārsti mēģina darīt, to Kristus jau ir padarījis patiesībā. Tie mēģina glābt dzīvību, Viņš pats ir dzīvība.

Ārstam pūloties vadīt savu pacientu prātu uz veselību, jābūt brīvam no centieniem pašauties uz savu pievilcību. Tam nav jāzemojas cilvēctības priekšā, bet jāpaceļas augšup pretī garīgumam, satverot mūžīgās lietas.

Ārstu nevajadzētu pakļaut nelaipnai kritikai. Tā viņam tiek uzlikta nevajadzīga nasta. Viņa rūpes ir smagas, un viņam vajadzīga līdzjūtība no to puses, kas saistīti ar viņu darbā. Viņš jāatbalsta ar lūgšanām. Atziņa, ka viņu vērtē, sniegs viņam cerību un drosmi.

Inteliģentam kristīgam ārstam ir pastāvīgi pieaugoša atziņa par ciešajām saitēm starp grēku un slimību. Viņš cenšas arvien skaidrāk izprast attiecības starp cēloni un sekām. Viņš saprot, ka tiem, kas mēģina kopt slimniekus, vajadzētu dot pilnīgas zināšanas veselības reformas pamatlukumos; ka tos vajadzētu pamācīt būt stingri atturīgiem visās lietās, jo bezrūpīga nostāja pret veselības likumiem nav atvairājama tajos, kas ir nošķirti, lai mācītu citus, kā dzīvot.

Ja ārsts redz, ka pacienta ciešanu iemesls ir nepareiza ēšana un dzeršana, un tomēr to viņam nesaka un nenorāda uz vajadzību reformēties, tad viņš savam līdzcilvēkam dara pāri. Dzērāju, āprātīgo, to, kas nodevušies izvīrtībai - visu šādu cilvēku girešanās pie ārsta - prasa, lai tas skaidri un noteikti paziņotu, ka ciešanas ir grēka sekas. Mēs esam saņēmuši lielu gaismu par veselības reformu. Kāpēc tad mēs neesam noteiktāki un apņēmīgāki, cenšoties novērst cēloņus, kas izraisa slimības. (75) Nepārtraukti redzot cīņu ar sūpēm, pastāvīgi pūloties atvieglot ciešanas, kā var mūsu ārsti palikt mierīgi? Vai viņi var atturēties pacelt balsi brīdināšanai? Vai viņi dara labu un žēlo citus, ja nemāca stingru atturību kā zāles pret slimību?

Ārsti, izpētiet brīdinājumu, ko Pāvils sniedza romiešiem: "Tāpēc, brāļi, es jūs lūdzu caur Dieva apžēlošanām, ka jūs savas miesas nodotu par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri; tā lai ir jūsu prātīgā Dieva kalpošana. Un nepalieciet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, savā prātā atjaunodamies, ka jūs varat pārbaudīt, kas ir labais un patīkamais, un pilnīgais Dieva prāts." (Rom.12:1,2.)

Mūsu sanatoriju garīgajam darbam nav jāatrodas tikai ārstu uzraudzībā. Šis darbs prasa pārdomas, smalkjūtību un plašas Bībeles zināšanas. Sludinātājus, kam ir šīs īpašības, vajadzētu saistīt ar mūsu sanatorijām. Tiem atturības karogu vajadzētu pacelt, skatoties no kristiešu viedokļa, rādot, ka miesa ir Svētā Gara templis, un liekot ļaudīm izprast atbildību, kas gulstas uz tiem kā uz Dieva atpirktu īpašumu, darīt miesu un prātu par svētu templi, derīgu, lai tur iemānotu Svētais Gars. Kad atturība tiks parādīta kā evaņģēlija sastāvdaļa, tad daudzi ieraudzīs, ka ir nepieciešama reforma. Tie aptvers reibinošo dzērienu kaitīgumu un sapratīs, ka pilnīga atturība ir vienīgā platforma, uz kuras Dieva ļaudis var apzinīgi stāvēt. Saņēmuši šo mācību, ļaudis sāks interesēties arī par citu Bībeles mācību studijām.

15.nodaļa

Kāda vērtība ir dzīvei svaigā gaisā

(76) Lielie ārstniecības institūti mūsu pilsētās, ko sauc par sanatorijām, sniedz tikai mazu daļu no tā labuma, ko tās varētu sniegt, ja atrastos tur, kur pacientiem būtu iespējams dzīvot brīvā dabā. Es esmu pamācīta, ka sanatorijas jāiekārto daudzās vietās uz laukiem un ka šo institūtu darbs ievērojami veicinās veselības un taisnības lietu.

Dabas lietas ir Dieva svētītas, kas dotas miesas, prāta un dvēseles veselībai. Tās sniegtas veseliem, lai uzturētu tos veselus, un slimiem, lai darītu tos veselus. Kopā ar ūdens ārstēšanu tās ir daudz iedarbīgākas veselības atgūšanā kā visi medikamenti pasaulē.

Uz laukiem slimie redz daudz tāda, kas novērš viņu uzmanību no viņiem pašiem un viņu ciešanām. Dabā visur viņi var ieraudzīt skaistumu un par to priecāties - par puķēm, tīrumiem, augļu pilnajiem kokiem, par meža kokiem un to sniegto patīkamo paēnu un par kalniem un par ielejām ar to atšķirīgo zaļumu un dzīvības formu daudzveidību.

Šīs apkārtējās lietas viņus ne tikai iepriecina, bet tajā pašā laikā māca arī visvērtīgākās garīgās mācības. Dieva brīnišķo darbu apņemtiem, viņu domas tiek paceltas no redzamām lietām pie neredzamām. Dabas skaistums liek tiem domāt par jaunās zemes nesalīdzināmo pievilcību, kur nebūs nekā, kas bojātu tās jaukumu, nekā, kas aptraipītu vai postītu, nekā, kas izsauktu slimības vai nāvi. (77)

Daba ir Dieva ārsts. Tīrais gaiss, priecīgie saulstari, skaistās puķes un koki, augļu un vīna dārzi, kā arī kustības svaigā gaisā, šī skaistuma apņemtiem, sniedz mums veselību - tas ir dzīvības eliksīrs. Dzīve svaigā gaisā ir vienīgās zāles, kas vajadzīgas daudziem slimniekiem. Tās iespaids ir spēcīgs dziedināt slimības, ko izsaukusi moderna dzīve, dzīve, kas novājina un iznīcina fiziskos, intelektuālos un garīgos spēkus.

Cik patīkams nogurušajiem slimniekiem, kas pieraduši pie pilsētas dzīves ar daudzo gaismu žilbinošo spožumu un ielas trokšņu, ir lauku klusums un brīvība! Cik kāri tie pievēršas dabas ainavām! Kā viņi priecātos par priekšrocībām, kādas ir sanatorijai laukos, kur tie var sēdēt svaigā gaisā, priecāties par saules stariem un ieelpot koku un puķu smaržu! Dzīvību dodošas īpašības ir priedes balzams, ciedru un egļu smaržai. Un ir vēl citi veselību stiprinoši koki. Nepieļaujiet šādu koku nežēlīgu izciršanu. Rūpīgi kopiet tos, kur to ir daudz, un stādiet vairāk, kur to ir maz.

Hroniskiem slimniekiem nekas tā neveicina veselības atjaunošanu kā dzīve pievilcīgā lauku apvidū. Šeit visbezpalīdzīgāko var atstāt sēžam vai guļam saulē vai koku ēnā. Viņiem tikai jāpaceļ savas acis, un tie virs sevis skata brīnišķo lapu rotu. Viņi brīnās, ka nekad agrāk nav ievērojuši, cik jauki liecas zari, veidodami pār tiem dzīvu baldahīnu (telti), kas dod tieši tādu ēnu, kāda tiem vajadzīga. Klausoties vēja šalkoņā, tos pārņem miers un atspirdzinājuma sajūta. Pagurušais gars atdzīvojas. Gaistošie spēki atjaunojas. Neapzinīgi domas kļūst mierīgākas, satrauktais pulss lēnāks un ritmiskāks. Kad slimie kļūst stiprāki, tie uzdrošināsies spert dažus soļus, lai noplūktu kādu jauku ziedu - dārgos Dieva mīlestības vēstnešus, kas sūtīti Viņa nomocītai ģimenei virs zemes. (78)

Skubiniet pacientus daudz uzturēties svaigā gaisā. Izdomājiet plānus, kā viņus aizturēt ārā, kur caur dabu tie var sarunāties ar Dievu. eliet sanatorijas uz plašiem zemes

gabaliem, kur zemes apstrādāšanā pacienti var atrast izdevību veselīgi strādāt ārpus telpām. Šādi vingrinājumi, savienoti ar higiēnisku kopšanu, darīs brīnumus slimā organisma atveseļošanā un spēcīgāšanā un atspirdzinās izmocīto, nogurušo garu. Tik labvēlīgos apstākļos pacienti neprasīs tik daudz rūpju kā tad, ja tie būtu ieslēgti pilsētā esošā sanatorijā. Uz laukiem viņi arī nebūs tik lielā mērā noskaņoti justies neapmierināti un gausties. Viņi būs labprātīgi izprast Dieva mīlestības mācības - gatavi atzīt, ka Tas, Kas tik brīnišķīgi rūpējas par putniem un puķēm, rūpēsies arī par radījumiem, kas veidoti pēc Viņa paša līdztības. Tā ārstiem un kopējiem ir dota iespēja aizsniegt dvēseles, paaugstinot dabas Dievu to priekšā, kas cenšas atgūt veselību.

Naktī man rādīja sanatoriju uz laukiem. Šī iestāde nebija liela, bet pilnīga. To apņēma skaisti koki un krūmāji, aiz kuriem atradās augļu dārzi un birztaļas. Ar šo vietu bija savienoti dārzi, kur sievietes pacientes, kad tās to vēlējās, varēja audzēt visādas puķes, katra izmeklējot savu īpašu dobi, par ko rūpēties. Darbs svaigā gaisā šajos dārzos bija noteikts kā sistemātiskās ārstēšanas sastāvdaļa.

Man garām slīdēja aina pēc ainas. Vienā ainā vairāki ciešanu mocīti pacienti tikko bija atnākuši uz vienu no mūsu lauku sanatorijām. Citā ainā es redzēju to pašu grupu, bet, ak, cik savādāki tie izskatījās! Slimība bija prom, āda bija tīra, seja priecīga; likās, ka miesu un garu caurstrāvoja jauna dzīvība. (79)

Es tiku arī pamācīta, ka, kad tie, kas bija slimi un atguva veselību mūsu lauku sanatorijās, atgriezīsies savās mājās, tad viņi būs kā dzīva uzskatāma mācība, un viņos notikusī pārmaiņa labvēlīgi ietekmēs daudzus citus. Daudzi slimnieki un cietēji novērsīsies no pilsētām un pievērsīsies laukiem, atsakoties piemēroties pilsētas dzīves veidam un ieradumiem; tie centīsies atgūt veselību kādā no mūsu lauku sanatorijām. Tā, kaut arī mēs būsim aizgājuši no pilsētas divdesmit vai trīsdesmit jūdzes, mēs tomēr spēsim aizsniegt ļaudis, un tiem, kas vēlēsies kļūt veseli, būs iespēja veselību atgūt vislabvēlīgākajos apstākļos.

Dievs darīs priekš mums brīnumus, ja mēs ticībā sadrbosimies ar Viņu. Tad iesim pa saprātīgu ceļu, lai Debesis var svētīt mūsu pūles un vainagot tās ar sekmēm.

Kāpēc mūsu jaunekļiem un jaunavām, kas cenšas iegūt zināšanas, kā rūpēties par slimniekiem, nevajadzētu visbagātāl izmantot dabas brīnišķās veltes? Kāpēc tos nevajadzētu sevišķi uzcītīgi mācīt vērtēt un izlietot šīs veltes?

Izvietojot sanatorijas, mūsu ārsti nav trāpījuši mērķī. Viņi nav izlietojuši dabas rezerves tā, kā to varēja darīt. Dievs vēlas, lai sanatorijas darbam izraudzītā vieta būtu skaista, - lai pacientus apņemtū viss tas, kas iepriecina prātu. Kaut Dievs mums palīdzētu vispilnīgākā veidā izmantot saules gaismas un svaigā gaisa dzīvību dodošo spēku. Ja mēs kā tauta sanatorijas darbā stingri ievērosim Kunga plānu, tad dabas resursi tiks pareizi vērtēti.

16.nodaļa

Dodieties ārā no pilsētām

(80) Kam ir jārūpējas par mūsu sanatoriju izvietojšanu, tiem ar lūgšanām vajadzētu pētīt sanatorijas darba raksturu un mērķi. Tiem vienmēr vajadzētu atcerēties, ka viņi strādā, lai atjaunotu cilvēkā Dieva līdztību. Vienā rokā viņiem jānes zāles fizisko ciešanu

atvieglošanai un otrā rokā evaņģēlijs, ar to palīdzot grēku nomāktajai dvēselei. Tā viņiem jāstrādā kā patiesiem ārstnieciskiem misionāriem. Patiesības sēkla viņiem jā sēj daudzās sirdīs.

Izraugot vietu mūsu sanatorijām, nedrīkst pieļaut nekāda savtīguma, nekādu personīgu centienu ielaušanos. Kristus nāca uz šo pasauli, lai mums parādītu, kā dzīvot un strādāt. Mācīsimies no Viņa neizvēlēties priekš mūsu sanatorijām mūsu gaumei vispatīkamākās vietas, bet gan vietas, kas vispiemērotākas mūsu darbam.

Man dota gaisma, ka ārstnieciskā misijas darbā mēs esam pazaudējuši lielas priekšrocības, neizprotot izmaiņas nepieciešamību mūsu plānos par sanatoriju izvietojumu. Kunga prāts ir, lai šos institūtus dibinātu ārpus pilsētas. Tie jāizvieto laukos, cik vien iespējams, pievilcīgā apkārtnē. Dabā - Kunga dārzā - slimie vienmēr atradīs kaut ko, kas viņu uzmanību novērsīs no sevis un domas pacels pie Dieva.

Es esmu pamācīta, ka slimos vajadzētu kopt, kur nav pilsētas kņadas, kur nav tramvaju trokšņa un pastāvīgās ratu rīboņas. Ļaudis, kas nāk uz mūsu sanatorijām no lauku mājām, prātīs vērtēt klusu vietu; un nošķirtībā pacienti labprātīgāk pakļausies Dieva Gara iespaidam. (81)

Mūsu pirmo vecāku mājas, Ēdenes dārzs, bija ārkārtīgi skaists. Uz visām pusēm acs redzēja jaukus krūmus un brīnišķas puķes. Dārzā atradās visādi koki, no kuriem daudziem papildinībā bija smaržīgi un gardi augļi. To zaros putni vīteroja savas slavas dziesmas. Ādams un leva savā neaptraipītā šķīstumā priecājās par Ēdenes skatiem un skaņām. Un šodien, kaut arī grēks ir metis savu ēnu pār zemi, Dievs vēlas, lai Viņa bērni atrastu prieku Viņa roku darbos. Mūsu sanatoriju izvietojuma dabas ainavu vidū būtu paklausīšana Dieva plānam; un, jo ciešāk mēs saskaņosimies ar šo plānu, jo brīnišķīgāk Viņš darbosies cietošās cilvēces atjaunošanas labā. Mūsu izglītības un ārstniecības institūtiem vajadzētu izvēlēties vietas, kur, prom tumšajiem grēka mākoņiem, kas sedz lielās pilsētas, var uzlēkt Taisnības Saule ar dziedināšanu apakš Viņas spārniem. (Mal.3:20).

Lai mūsu darba vadītāji pamāca ļaudis, ka sanatorijas vajadzētu dibināt visjaukākajā vidē, vietās, ko netraucē pilsētas nemiers, - vietās, kur ar gudru pamācīšanu pacientu domas var saistīt ar Dieva domām. Atkal un atkal es esmu aprakstījusi šādas vietas; tomēr liekas, ka nav bijis nevienas auss, kas to dzirdētu. Nesen visskaidrākā un pārlicinošākā veidā man rādīja tās priekšrocības, kādas ir mūsu institūtu, īpaši mūsu sanatoriju un skolu dibināšanai ārpus pilsētām.

Kāpēc mūsu ārsti tik dedzīgi aizstāv novietojanos pilsētās? Jau pati pilsētu atmosfēra ir netīra. Tajās nevar pareizi pasargāt pacientus, kam jāpārvar nedabīgas tieksmes. (82) Pacientiem, kas ir stipru dzērienu upuri, pilsētas restorāni ir pastāvīgs kārdinājums. Izvietot mūsu sanatorijas, kur tās apņem netīcība, nozīmē strādāt pretī pūlēm atjaunot pacientu veselību.

Nākotnē apstākļi pilsētās kļūs arvien sliktāki un tiks atzīts, ka pilsētas dzīves iespaids ir nelabvēlīgs tā darba veikšanai, kas ir mūsu sanatoriju uzdevums.

Raugoties no veselības viedokļa, ļoti kaitīgi ir pilsētas dūmi un putekļi. Un pacienti, kas sava laika lielāko daļu spiesti pavadīt četrās sienās, jūt, ka viņi ir savu telpu cietumnieki. Skatoties ārā pa logu, tie neredz neko citu kā tikai namus, namus un namus.

Kas tā ieslēggti savās telpās, tie ir noskaņoti domāt par savāmbēdām un ciešanām. Reizēm slimnieku saindē viņa paša elpa.

Daudzi citi ļaunumi ir kā neizbēgamas sekas tam, ka mūsu ārstnieciskās iestādes tiek nodibinātas lielās pilsētās.

Kāpēc atņemt pacientiem veselību atjaunojošās svētības, ko sniedz dzīve svaigā gaisā? Es esmu pamācīta, ka, paskubinot slimos atstāt telpas un pavadīt laiku svaigā gaisā, kopjot puķes vai darot kādu citu vieglu, patīkamu darbu, viņu domas tiks novērstas no viņiem pašiem veselīgākā virzienā. Kustības svaigā gaisā jānoteic kā dziedinoša, dzīvību dodoša nepieciešamība. Jo ilgāk pacientus varēs uzturēt svaigā gaisā ārpus telpām, jo mazāk rūpju tie prasīs. Jo iepriecinošāka būs viņu apkārtnē, jo cerībām bagātāki kļūs viņi paši. Apņemiet tos ar dabas skaistumu, novietojiet viņus, kur tie var redzēt puķu augšanu un dzirdēt putnu dziedāšanu, un viņu sirdīs modīsies dziesma, kas harmonizēs ar putnu dziesmām. Ieslēdziet viņus telpās, un, lai arī tās būtu nezin cik skaisti mēbelētas, tie kļūs īgni un drūmi. Dodiet viņiem svētības, ko sniedz dzīve ārpus telpām; tad viņu dvēsele celsies augšup. Atvieglojumu gūs miesa un gars. (83)

“Ārā no pilsētām,” ir mana vēsts. Mūsu ārstiem šajā jautājumā jau sen vajadzēja būt pilnīgi atmodušamies. Es ceru, lūdzu un ticu, ka tagad viņi atmodīsies un sapratīs, kāda nozīme ir izešanai ārā uz laukiem.

Laiks ir tuvu, kad lielās pilsētas piemeklēs Dieva sodības. Drīz šīs pilsētas tiks briesmīgi satricinātas. Nav nozīmes, cik lielas vai stipras ir to ēkas, nav nozīmes, cik daudz ir darīts, lai tās nodrošinātu pret uguni. Lai tikai Dievs pieskaras šīm ēkām, un dažu minūšu vai dažu stundu laikā tās būs drupās.

Mūsu pasaules bezdievīgās pilsētas tiks aizslaucītas ar iznīcināšanas slotu. Ar lielo postu, kas tagad skar milzīgās celtnes un plašas pilsētu daļas, Dievs mums rāda, kas nāks pār visu zemi. Viņš mums ir teicis: “Mācieties līdzību no vīģes koka: kad jau viņa zaros pumpuri metas un lapas plaukst, tad jūs zināt vasaru esam klāt. Tā arī, kad jūs visu to redzēsiet, tad ziniet, ka tas (Cilvēka Dēla atnākšana) ir tuvu priekš durvīm.” (Mat.24:32,33.)

Ķieģeļu un akmeņu ēkas nav visvēlamākās sanatorijai, jo tās parasti ir aukstas un drēgnas. Var iebilst, ka ķieģeļu ēkas izskatās pievilcīgākas un ka ēkām vajadzētu būt pievilcīgām. Tomēr mums vajadzīgas ietilpīgas ēkas; un, ja ķieģeļi ir par dārgiem, tad mums jāceļ no koka. Mums jābūvējam taupīgiem. Tā ir nepieciešamība, ja ņem vērā darba lielumu, kuru mums jāpadara daudzās Dieva vīnadārza nozarēs.

Tiek iebilsts, ka pacienti koka būvēs nejutīsies droši no ugunsgrēka. Bet, ja mēs atrodamies uz laukiem un ne pilsētās, kur ēkas saspiestas cieši kopā, tad no šīs bīstamības varam izvairīties. Vēl jo vairāk tādēļ, ka ugunsgrēks parasti sākas iekšpusē, un ne ārpusē, tādēļ ķieģeļa ēka arī nav droša tādā nozīmē. Slimos ir jāpārlicina, ka no veselības viedokļa, labākas ir koka celtnes, un ne ķieģeļu. (84)

Jau gadiem ilgi man dota gaisma, ka mums mūsu darbs nav jākoncentrē pilsētās. Nemiers un nekārtība, kas valda šajās pilsētās, kā arī apstākļi, ko izraisa darba apvienības un streiki, ļoti traucē mūsu darbu. Cilvēki cenšas dažādos arodos nodarbinātos strādniekus pakļaut īpašu apvienību saitēm. Tas nav Dieva plāns, bet gan tādas varas

plāns, ko mums nekādā veidā nevajadzētu atzīt. Piepildās Dieva Vārds; bezdievīgie paši sasaistās kūļos, kas gatavi sadedzināšanai.

Sniedzot pēdējo brīdinājuma vēsti pasaulei, mums tagad jāizlieto visas mums uzticētās spējas. Šajā darbā mums jā saglabā mūsu individualitāte. Mums nav jāsavienojas ar slepenām biedrībām vai arodapvienībām. Mums jāpaliek brīviem iekš Dieva, pastāvīgi gaidot norādījumus no Kristus. Visam, ko mēs darām, jātiek darītam, apzinoties tā uzdevuma svarīgumu, ko mums uzticējis Dievs.

Man dota gaisma, ka pilsētas pildīs sajukums, vārmācība un noziegumi, un ka šis ļaunums vairošies līdz pat zemes vēstures noslēgumam.

17.nodaļa

Uz laukiem

(85)_1901.gada augustā, atrodoties Losandželosas telts sanāksmē, nakts parādīšanās es biju kādā apspriedē. Apsvēra jautājumu par sanatorijas dibināšanu Dienvidu Kalifornijā. Daži pastāvēja, ka šo sanatoriju vajadzētu celt Losandželosas pilsētā un izteica iebildumus pret tās celšanu ārpus pilsētas. Citi runāja par priekšrocībām, kādas iegūs, ja sanatorija atradīsies laukos.

Mūsu vidū atradās Kāds, Kas šo jautājumu izskaidroja nepārprotami un pavisam vienkārši. Viņš mums teica, ka celt sanatoriju pilsētas robežās būtu kļūda. Sanatorijas rīcībā vajadzētu būt daudz zemes, lai slimnieki varētu strādāt svaigā gaisā. Nerzvoziem, drūmiem, nespēcīgiem pacientiem darbs svaigā gaisā ir nenovērtējams. Dodiet viņiem kopt puķu dobes. Lietojot grābekli, kapli un lāpstu, tie sev atradīs atvieglojumu daudzām kaitēm. Kūtrums ir par iemeslu daudzām slimībām.

Dzīve svaigā gaisā ir laba miesai un garam. Tas ir Dieva dziedniecības līdzeklis veselības atjaunošanai. Tīrs gaiss, labs ūdens, saules stari, apkārtējās dabas skaistums, - tie ir Viņa līdzekļi slimnieka veselības atjaunošanai dabīgā veidā. Gulēšana saulstaros vai koku ēnā slimajam ir vērtīgāka par zeltu un sudrabu.

Uz laukiem mūsu sanatorijas var apņemt ar puķēm un kokiem, augļu un vīna dārzjiem. Šeit ārstiem un kopējiem no dabas lietām viegli atvasināt mācības par Dievu. Lai tie pacientiem norāda uz Viņu, Kura roka radījusi varenos kokus, augošo zāli un skaistās puķes, paskubinot tos ieraudzīt katrā plaukstošā pumpurā un ziedā Viņa mīlestības atklāsmi uz Saviem bērniem. (86)

Tā ir skaidri izteiktā Dieva griba, ka mūsu sanatorijas jāiekārto tik tālu no pilsētām, cik tas atbilst iespējām. Šīs iestādes jānovieto klusās, nošķirtās vietās, kur pavērtos izdevības pacientiem norādīt uz Dieva mīlestību un mūsu pirmo vecāku mājvietu - Ēdeni, kas, pateicoties Kristus upurim, tiks atdots cilvēkam.

Cenšoties atgriezt slimajam veselību, ir jāizmanto Kunga radītās skaistās lietas. Ziedu aplūkošana, nogatavojušos augļu plūškšana un putnu priecīgo dziesmu klausīšanās atstāj sevišķi uzmundrinošu iespaidu uz nervu sistēmu. Dzīve svaigā gaisā vīros, sievās un bērnos izraisa vēlēšanos būt tīriem un godīgiem. Dabas lielo ārstniecisko spēku

atspirdzinošais un dzīvību dodošais iespaids stiprina organisma funkcijas, modina prātu, iedvesmo iztēli, atdzīvina garu un sagatavo cilvēku vērtēt Dieva Vārda skaistumu.

Pakļauti šiem iespaidiem, kas savienoti ar rūpīgu ārstēšanu un veselīgu uzturu, slimie atveseļojas. Nedrošie soļi kļūst vingri. Acis atgūst spožumu. Cerību zaudējušie kļūst mundri. Kādreiz izmisusī sejas izteiksme pauž prieku. Sūdzošos balss toni nomaina apmierinātība. Vārdi saka pārlicību: "Dievs ir mūsu patvērums un stiprums, īsti varens palīgs bēdu laikā." (Ps.46:2.) Mākoņiem klātā kristīgā cerība atkal kļūst spoža. Atgriežas ticība. Atskan vārdi: "Jebšu es arī staigātu nāves ēnas ielejā, tomēr ļaunuma nebīstos; jo Tu esi pie manis, Tavs gana zizlis mani iepiecina." "Mana dvēsele teic augsti Kungu, un mans gars priecājas par Dievu, manu Pestītāju." "Viņš piekusušiem dod spēku un vairo stiprumu nespēcīgajiem." (Ps.23:4., Lūk.1:46,47., Jes.40:29.) Dieva laipnības atzīšana, Kas dāvājis šīs svētības, stiprina garu. Dievs ir ļoti tuvu un priecājas, ka Viņa dāvanas tiek vērtētas. (87)

Pēc radīšanas zeme bija svēta un skaista. Dievs to atzina par ļoti labu. Katra puķe, katrs krūms un katrs koks atbilda Radītāja nodomam. Viss, ko acs uzlūkoja, bija patīkams un jauks un pildīja prātu ar domām par Dieva mīlestību. Kārdinot cilvēku grēkot, sātans cerēja apturēt dievišķās mīlestības straumi, kas plūda pār cilvēci; tomēr tā vietā viņa darbs izraisīja jaunu un vēl dziļāku Dieva žēlastības un laipnības atklāšanos.

Dieva nolūks nebija, lai Viņa ļaudis drūzmētos pilsētās, spiestos kopā vienveidīgi celtās mājās un īrētās telpās. Sākumā Viņš ielika mūsu pirmos vecākus dārzā, skaisto dabas skatu un jauko skaņu vidū, un Viņš vēlas, lai šie skati un skaņas iepriecinātu cilvēku arī šodien. Jo ciešāk mēs saskaņosimies ar Dieva sākotnējo plānu, jo labvēlīgāks būs mūsu stāvoklis veselības saglabāšanai un atgūšanai.

18.nodaļa

Ne starp bagātniekiem

(88) Mums var likties, ka mūsu sanatorijām vislabāk būtu izraudzīt vietu starp bagātniekiem; ka tas mūsu darbam dotu iespaidu un nodrošinātu mūsu iestādēm pastāvīgus klientus. Bet šajos uzskatos nav gaismas. "Kungs redz ne tā, kā cilvēks redz." (1.Sam.16:7.) Cilvēks vēro ārējo izskatu; bet Dievs uzlūko sirdi. Jo mazāk lielu celtnu būs ap mūsu iestādēm, jo mazāk sarežģītumu mēs piedzīvosim. No tiem, kam pieder lielas bagātības, daudzi ir neticīgi un negodbijīgi. Viņu prātu pilda pasaulīgas domas. Viņu laiku aizņem laicīgas izpriecas, trokšņaina jautrība un izklaidēšanās. Izšķērdība apģērbā un grezna dzīve paņem viņu līdzekļus. Debesu vēstneši viņu mājās netiek gaidīti. Viņi vēlas, kaut Dievs būtu tālu. Iemācīties pazemību cilvēcei ir grūti, un sevišķi grūti tas ir bagātiem un savu iegribu apmierinātājiem. Kas sevi neuzskata atbildīgus Dieva priekšā par visu, kas tiem pieder, tie tiek kārdināti paaugstināt sevi, it kā bagātība, ko sastāda zemes gabali un banku akcijas, padarītu tos neatkarīgus no Dieva. Lepnuma un iedomības pilni, tie savu vērtību mēro pēc savas bagātības.

Ir daudz bagātu cilvēku, kas Dieva skatījumā ir neuzticīgi namturi. Veidā, kā viņi savu bagātību iegūst un izlieto, Dievs ir saskatījis laupīšanu. Viņi nav ņēmuši vērā lielo visu lietu īpašnieku un nav izlietojuši tiem uzticētos līdzekļus, lai palīdzētu cietējiem un apspiestajiem. Viņi sev ir krājuši dusmību uz dusmības dienu, jo Dievs atalgos katru cilvēku pēc viņa darbiem. Šie cilvēki nepielūdz Dievu; "es" ir viņu elks. Taisnību un

žēlastību tie izmet no prāta, atvietojojot to ar mantrausību un cīņu. Dievs saka: “Vai Man tos nebūs piemeklēt?” (Jer.9:9.). (89)

Dievam nepatīktu, ja kādi no mūsu iestādēm tiktu izvietoti šādā sabiedrībā, lai arī cik liels liktos tur iegūstamais labums. Savtīgi bagāti cilvēki izšķiroši ietekmē citu prātu, un ienaidnieks var strādāt caur tiem, lai šķērsotu mūsu ceļu. Ļauni biedri vienmēr mazina dievbijību un novērš no Dieva, un šādi biedri var sagraut tos pamatlukumus, kurus atzīst Dievs. Dievs negribētu, ka kāds no mums būtu līdzīgs Latam, kas izvēlējās mājvietu, kur viņš un viņa ģimene pastāvīgi atradās saskarē ar ļaunu. Lats uz Sodomu aizgāja bagāts; viņš atstāja to bez kaut kā, eņģeļa rokas vadīts, kad dusmības vēstneši gaidīja, lai liktu plūst ugunīgajai straumei, kam vajadzēja aprīt šīs bagātīgi apveltītās pilsētas iedzīvotājus un izdzēst tās pavedinošo skaistumu. Tādā veidā vietu, ko Dievs savā laikā bija radījis ļoti skaistu, pārvēršot par drūmu tuksnesi.

Mūsu sanatorijas nevajadzētu izvietot bagātu cilvēku mājvietu tuvumā, kur tie skatīsies uz mums kā uz jaunievedumu un acij nepatīkamu lietu, izsakot nelabvēlīgas piezīmes, tāpēc ka šīs iestādes pieņem cietošās cilvēces visas šķiras. Šķīsta un neaptraipīta reliģija padara tos, kas ir Dieva bērni, par vienu ģimeni, ar Kristu saistītu iekš Dieva. Bet pasaules gars ir lepns, partejisks, noslēgts, labvēlīgi noskaņots tikai pret nedaudziem.

Ceļot mūsu ēkas, mums jāturas tālāk no pasaulīgi lielo cilvēku mājām, liekot tiem, meklējot vajadzīgo palīdzību, aiziet no saviem biedriem uz vientuļākām vietām. Mēs nebūsim patīkami Dievam, ceļot mūsu sanatorijas starp ļaudīm, kas tērpjas un dzīvo pārspīlētā greznībā un kuri ir valdzinoši tiem, kas var izcelties pāri citiem.

19.nodaļa

Apdomība ēku celšanā

(90) Kā Dieva īpašie ļaudis mēs nevaram sekot pasaules dzīves veidam, tās mērķiem un ieradumiem. Mēs neesam atstāti tumsā, lai atdarinātu pasaules paraugus un panākumus darītu atkarīgus no ārējā izskata. Kungs mums ir pateicis, no kurienes nāk mūsu spēks. “Šis ir Kunga Vārds Zerubabelam, sacīdams: Ne caur spēku, nedz caur varu, bet caur Manu Garu.” (Cak.4:6.) Kad Kungs to atrod par vēlamu, Viņš tiem, kas sargā Viņa ceļu, piešķir varu, kas tos dara spējīgus atstāt spēcīgu iespaidu uz labu. Tie ir atkarīgi no Dieva, un tiem jāatbild Viņam par veidu, kā tie lieto Viņa uzticētās spējas. Tiem jāatzīst, ka viņi ir Dieva namturi un ka tiem jāpaaugstina Viņa Vārds.

Kas savu mīlestību pievērš Dievam, tie gūs panākumus. Tie Kristū pazaudēs sevi, un pasaulīgiem vīlējumiem nebūs nekādas varas viņus pavedināt būt neuzticīgiem. Tie sapratīs, ka ārējais izskats nedod spēku. Ne dižošanās un ārēja greznība pareizi attēlos darbu, kas jādara Dieva izredzētiem ļaudīm. Kas saistīti ar mūsu sanatoriju darbu, tiem jābūt izrotātiem ar Kristus žēlastību. Tas viņiem dos vislielāko iespaidu uz labu.

Kungam ir nopietni nodomi ar mums. Viņa apsolījumi doti ar nosacījumu, ka mēs uzticīgi darīsim Viņa prātu; tāpēc sanatoriju celšanas darbos Viņam jābūt pirmam un pēdējam un visā vislabākajam.

Lai visi, kas saistīti ar Dieva darbu, sargās, ka ar vēlēšanos izrādīties neierosina citus apmierināt savas iegribas un nodoties augstām domām par sevi. (91) Kungs nevēlas, ka kāds no Viņa kalpiem ielaistos nevajadzīgos dārgos pasākumos, kas ļaudīm uzkrautu smagas parādu nastas, atņemot tiem līdzekļus, ar ko varētu sagādāt iekārtas Kunga darbam. Kamēr tie, kas sakās ticam šī laika patiesībai, staigās Kunga ceļos, darot nopriesto tiesu un taisnību, tik ilgi viņi var sagaidīt, ka Kungs viņiem piešķirs veiksmi. Bet, kad tie izvēlēšies nogriezties no šaurā ceļa, tad tie pazudinās sevi un tos, kas uz viņiem raugās pēc vadības.

Kas kārto ārstniecisko iestāžu dibināšanu, tiem jārāda pareiza priekšzīme. Pat ja ir paredzama nauda, tiem nevajadzētu izlietot vairāk par to, kas katrā ziņā nepieciešama. Kunga darbu vajadzētu vadīt, ņemot vērā visu Viņa vīna dārza daļu vajadzības. Mēs visi esam vienas ģimenes locekļi, viena Tēva bērni, un Kunga ienākumi jāizlieto, ievērojot Viņa lietas intereses visā pasaulē. Kungs raugās uz visām lauka daļām, un Viņa vīna dārzs jāapstrādā kā viena vesela vienība.

Mēs nedrīkstam visu kasē esošo naudu pieprasīt dažām vietām, bet jāstrādā tā, lai darbs ietu uz priekšu daudzās vietās. Kunga valstij jāpievieno jaunas teritorijas. Arī citas Viņa vīna dārza daļas jāapstrādā ar iekārtām, kas darbam piešķirtu spēku un iespaidu. Kungs mums aizliedz Viņa darbā vadīties no savtīgiem plāniem. Viņš aizliedz mums pieņemt plānus, kas atņemtu mūsu tuvākajam iekārtas, kas to darītu spējīgu veikt savu daļu patiesības pārstāvēšanā. Mums jāmīl tuvākais kā pašiem sevi.

Mums arī jāatceras, ka mūsu darbam jāatbilst mūsu ticībai. Mēs ticam, ka Kungs drīzi nāks, un vai mūsu ticībai nevajadzētu atspoguļoties mūsu celtajās ēkās? Vai mums vajadzētu lielas summas ieguldīt celtnē, kas drīz tiks iznīcināts lielajā ugunsgrēkā? Mūsu nauda nozīmē dvēseles, un tā jāizlieto, lai sniegtu patiesības atziņas tiem, kas grēka dēļ pakļauti Dieva tiesai. Tāpēc apspiedīsim savus godkāros plānus; sargāsimies no pārspīlējumiem vai izšķērdības, lai Kunga kase neiztukšojas un cēlājiem neaptrūkst līdzekļu viņiem norādītā darba veikšanai. (92)

Daudz vairāk naudas, kā bija nepieciešams, ir izlietots mūsu vecajām iestādēm. Kas tā rīkojās, tie domāja, ka tāda naudas izdošana darbam piešķir iespaidu un spēku. Tomēr šis aizbildinājums neattaisno nevajadzīgu līdzekļu izdošanu.

Dievs vēlas, lai mūsu iestādēs vienmēr atklātos mūsu Kungs, Kas ir Debesu Majestāte un godības Kēniņš, pazemīgais, lēnprātīgais un pieticīgais Gars. Kristus pirmā atnākšana nav izpētīta tā, kā to vajadzētu darīt. Viņš nāca, lai būtu mums par priekšzīmi visās lietās. Viņa dzīve bija stingri pašizliedzīga. Ja sekosim Viņa priekšzīmei, tad nekad neizdosim līdzekļus nevajadzīgi. Nekad mums nav jātiecas pēc ārējas greznības. Lai viss ir tāda rakstura, ka patiesības gaisma var spīdēt caur mūsu labajiem darbiem, tā kā Dievs tiek pagodināts, slimo ārstēšanā un ciešanu atvieglošanā lietojot vislabākās metodes. Slavu darbam dos ne līdzekļu ieguldīšana lielās celtnēs, bet gan reliģijas pamatlikumu īstā standarta un cēla, Kristum līdzīga rakstura saglabāšana.

Kļūdām, kas pielaistas ēku celšanā pagātnē, vajadzētu sniegt mums veselīgu brīdinājumu nākotnei. Mums jāredz, kur citi ir kļūdījušies, un nav vairs jāatdarina viņu kļūdas, bet gan attiecīgi jālabojas. Visā mūsu uz priekšu ejošā darbā mums jāredz taupības nepieciešamība. Nedrīkst būt nekādi nevajadzīgi izdevumi. Kungs nāks drīz, un mūsu izdevumiem celtniecībā jāskan ar mūsu ticību. Mūsu līdzekļi jāizlieto, sagādājot saulainas telpas, dziedinošu apkārtni un veselīgu uzturu. (93)

Mūsu uzskatus par mūsu institūtu celšanu un iekārtošanu jāveido patiesām praktiskām zināšanām par to, ko nozīmē pazemīgi staigāt kopā ar Dievu. Nekad nevajadzētu domāt, ka nepieciešams radīt iespaidu, ka esam bagāti. Nekad nevajadzētu pajauties uz ārējo izskatu kā uz līdzekli panākumu iegūšanai. Tie ir maldi. Vēlēšanās pēc ārišķībām pilnīgi neatbilst Dieva mums uzticētajam darbam. Tās prasa lielu naudas summu izdošanu un ir nežēlīgs tirāns. Tā pielīdzināma vēzim, kas pastāvīgi ēd dzīvības spēkus.

Vesela saprāta cilvēki ērtības vērtē augstāk par eleganci un ārišķībām. Ir kļūda domāt, ka, rūpējoties par spožu ārieni, nodrošinās vairāk pacientu un tāpēc arī vairāk līdzekļu. Pat arī tad, ja šāda rīcība palielinātu klientu skaitu, mēs navaram piekrist, ka mūsu sanatorijas tiek iekārtotas saskaņā ar šim laikmetam rakstīrogo mīlestību uz greznību. Kristīgais iespaids ir pārāk vērtīgs, lai to upurētu tādā veidā. Visai apkārtnei mūsu iestāžu iekšpusē un ārpusē jāasaskan ar Kristus mācībām un praktiski jāapliecina mūsu ticība. Mūsu darbam visos tā veidos jāradā ne ārišķības un pārspīlēta greznība, bet gan svētots spriedums.

Ne lielās un dārgās celtnes, ne bagātais iekārtojums, ne arī ar gardumiem apkrautie galdi ir tie, kas dos mūsu darbam iespaidu un panākumus. Tā ir ticība, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli; tā ir žēlastības atmosfēra, kas apņem ticīgo, Svētā Gara darbs pie prāta un sirds, kas viņu dara par dzīvības smaržu uz dzīvību un dod Dievam iespēju svētīt viņa pūles. (94)

Kungs var sazināties ar Saviem ļaudīm šodien un sniegt tiem gudrību Viņa gribas izpildīšanai, tāpat kā Viņš sazinājās ar Saviem ļaudīm senatnē un deva tiem gudrību saiešanas telts būvei. Šīs celtnes konstrukcijā Viņš atklāja Savu spēku un varenību; un Viņa Vārdam jātiek pagodinātam būvēs, kas tiek celtas Viņam šodien. Uzticība, izturība un derīgums jāredz visās to daļās.

Kuru rokās nodota sanatoriju celšana, tiem jāpārstāv patiesība, strādājot garā un Dieva mīlestībā. Kā Noa savā laikā pasauli brīdināja ar šķīsta celšanas darbiem, tā ar uzticīgu darbu, ko veic šodien, ceļot Kunga iestādes, tika teiktas svētrunas, un dažas sirdis kļūs pārliecinātas un atgrieztas. Tāpēc lai strādnieki saprot, cik ļoti nepieciešama tiem ir pastāvīga Kristus palīdzība, lai iestādes netiktu velti dibinātas. Būvdarbiem turpinoties, lai tie atceras, ka tāpat, kā Noa un Mozus dienās Dievs deva norādījumus par šķīsta un saiešanas telts katru sīkāko daļiņu, arī šodien Viņš pats ir nomodā par Viņa iestāžu celšanu. Lai tie atceras, ka lielais būvbarbu Meistars pats grib vadīt Savu darbu ar Savu Vārdu, Savu Garu un Savu aizgādību. Tiem vajadzētu ņemt laiku padoma lūgšanai no Viņa. Lūgšanu balsīm un svētu dziesmu skaņām vajadzētu pacelties uz augšu kā jaukai vīraka smaržai. Visiem jāsaprot sava pilnīgā atkarība no Dieva; tiem jāatceras, ka tie ceļ iestādi, kur tiks darīts mūžīgas intereses skarošs darbs un ka darot šo darbu, tiem jābūt strādniekiem, kas strādā kopā ar Dievu. Vienmēr mūsu moto jābūt: "Lai skatāties uz Jēzu." Un apsolījums skan: "Es tev došu saprašanu un tev mācīšu ceļu, pa kuru jāiet; Es došu padomu, Mana acs būs pār tevi." (Ps.32:8).

20.nodaļa

Ne izpriecu meklētājiem

(95) Mūsu sanatoriju darbiniekiem Dienvid-Kalifornijā.

Man ir noteikta vēsts mūsu ļaudīm Dienvid-Kalifornijā. Kungs no viņiem neprasa, lai tie rūpētos par iespējām tūristu uzņemšanai. Kādas iestādes dibināšana šim nolūkam būtu nepareizas priekšzīmes rādīšana Kunga ļaudīm. Rezultāti neattaisnotu pieliktās pūles.

Kāpēc mēs ceļam sanatorijas? Lai slimie, kas nāk uz tām ārstēties, saņemtu atvieglojumu no fiziskām ciešanām un varētu saņemt arī garīgu palīdzību. Sava veselības stāvokļa dēļ tie ir pieejami svētojošajam iespaidam, ko atstāj viņu labā strādājošie ārstnieciskie misionāri. Gudri rūpēsimies par viņu visaugstākajām interesēm.

Mēs nebūvējam sanatorijas viesnīcu vietā. Uzņemiet mūsu sanatorijās tikai tos, kas vēlas pakļauties pareizajiem pamatlikumiem, kas pieņem ēdienus, ko mēs varam tiem pasniegt bez sirdsapziņas pārmetumiem. Ja mēs atļautu pacientiem savās telpās lietot reibinošus dzērienus vai ja mēs tiem pasniegtu gaļas ēdienus, tad mēs nevarētu viņiem dot tādu palīdzību, kādu tiem vajadzētu saņemt, nākot uz mūsu sanatorijām. Mums viņiem jāpaziņo, ka, vadoties no pamatlikumiem, mēs šīs lietas izslēdzam no mūsu sanatorijām un mūsu restorāniem. Vai mēs nevēlamies redzēt savus līdzcilvēkus atbrīvotus no slimībām un vājībām, priecīgus par veselību un spēku? Tad būsim tik uzticīgi pamatlikumam kā magnēta adata polam. (96)

Tiem, kuru darbs ir pūlēties par dvēseļu izglābšanu, jābūt brīviem no pasaulīgās gudrības plāniem. Kāda bagāta cilvēka iespaids iegūšanai tie nedrīkst atļauties saistīt sevi ar plāniem, kas darītu kaunu viņu ticības apliecībai. Tie nedrīkst pārdot savas dvēseles finansiālu priekšrocību dēļ. Tie nedrīkst darīt neko, kas kavētu Dieva darbu un pazeminātu taisnības standartu. Mēs esam Dieva kalpi, un mums jābūt Dieva līdzstrādniekiem, darot Viņa darbu Viņa veidā, lai visi, kuru labā mēs strādājam, redzētu, ka mūsu vēlēšanās ir aizsniegt augstāku svētuma standartu. Ļaudīm, ar kuriem mēs nākam saskarē, jāredz, ka mēs ne tikai runājam par sevis aizliegšanu un upurēšanos, bet ka mēs to atklājam arī savā dzīvē. Mūsu priekšzīmei jāiedvesmo tie, ar kuriem mēs mūsu darbā saskaramies, kļūt labāk pazīstamiem ar Dieva lietām.

Ja mēs gatavojamies izdot līdzekļus sanatoriju celšanai, lai varētu strādāt slimo un apbēdināto pestīšanas labā, tad darbs mums jāplāno tā, lai tie, kuriem mēs vēlamies palīdzēt, arī saņemtu vajadzīgo palīdzību. Mums jādara viss, kas ir mūsu spēkos, miesas dziedināšanai; tomēr mums jāstrādā, lai kļūtu redzams, ka dvēseles dziedināšana ir daudz svarīgāka. Tiem, kas atnāk uz mūsu sanatorijām kā pacienti, jāparāda pestīšanas ceļš, lai tie var nožēlot un atgriezties un dzirdēt vārdus: Tavi grēki tev ir piedoti, ej ar mieru un negrēko vairs.

Ārstnieciskais misijas darbs Dienvid-Kalifornijā nav jāveic ar vienas milzīgas iestādes dibināšanu par patvērumu un uzjautrināšanos juceklīgai izpriecās meklējošai sabiedrībai, kas sev līdzī nesīs negausību atbalstošus uzskatus un tādu pašu dzīves veidu. Šāds institūts paņemtu darbinieku laiku un spējas, kas vajadzīgas citur. Mūsu spējīgajiem cilvēkiem jāturpina pūlēties sanatorijās, kuru dibināšanas un uzturēšanas mērķis ir sagatavot prātu Kristus evaņģēlija uzņemšanai. (97)

Mēs nedrīkstam pieļaut, ka iestādes, kas domātas par patvērumu un uzjautrināšanās vietu izpriecās meklētājiem, kuru vislielākās ilgas ir apmierināt savas iegribas, paņem laiku un spēku cilvēkiem, kas var darīt Kunga darbu Viņa norādītajā veidā. Saistot darbiniekus ar šādu iestādi, tiktu apdraudēta viņu drošība. Sargāsim mūsu jauniešus un jaunietes no visiem šādiem bīstamiem iespaidiem. Un, ja mūsu brāļi iesaistītos šādā pasākumā, tad dvēseļu glābšanas darbā tie negūtu cerētās sekmes.

Mūsu sanatorijas jādibina vienam mērķim - tagadējās patiesības virzīšanai uz priekšu. Un tās jāvada tā, lai uz tur ārstēties atnākušo cilvēku prātu atstātu noteiktu iespaidu par labu patiesībai. Darbinieku izturēšanās veidam, sākot no galvenā vadītāja līdz viszemāko vietu ieņemošam strādniekam, jākalpo patiesības pusē. Iestādi jāpiepilda garīgi atmosfērai. Mums pasaulei jāsniedz brīdinoša vēsts, un mūsu nopietnībai, mūsu nodošanās lielumam Dieva darbam jāietekmē ļaudis, kas nāk uz mūsu sanatorijām.

Cik ātri vien iespējams, sanatorijas jādibina dažādās Dienvid-Kalifornijas vietās. Lai darbs tiek uzsākts vairākās vietās. Ja iespējams, pērciet zemes gabalu, uz kura ēkas jau ir uzceltas. Pēc tam, kā darba augšana prasa, lai rūpējamies par atbilstošu ēku paplašināšanu.

Mēs dzīvojam tieši zemes vēstures noslēguma laikā, un mums jārikojas piesardzīgi, izprotot, kas ir Kunga prāts, un, Viņa Gara apdvestiem, darot darbu, kam būs liela nozīme priekš Viņa lietas, darbu, kas pasludinās brīdinājuma vēsti apmātajai, pieviltajai un grēkos bojā ejošai pasaulei.

Dienvid-Kalifornijā pārdošanā ir daudzi zemes gabali, uz kuriem jau ir uzceltas sanatorijas darbam piemērotas ēkas. Dažus no šiem zemes gabaliem vajadzētu nopirkt un virzīt uz priekšu ārstniecisko misijas darbu saprātīgās, apzinīgās līnijās. Dienvid-Kalifornijā jādibina vairākas mazas sanatorijas to cilvēku pulku labā, kurus tur atvelk cerība atgūt veselību. Man doti norādījumi, ka tagad ir mūsu izdevība aizsniegt invalīdus, kas saplūst Dienvid-Kalifornijas kūrortvietās, un ka ir iespējams strādāt arī viņu apmeklētāju labā.

“Vai jūs nesakat: vēl ir četri mēneši, tad nāk pļaujamais laiks? Redzi, Es jums saku: paceliet savas acis un skatiet druvas, jo tās jau ir baltas uz pļaušanu.” (Jāņa 4:35).

Četrus mēnešus es nesu savā dvēselē šo Dienvid-Kalifornijas ārstnieciskā misijas darba nastu. Pēdējā laikā man dots daudz gaismas par to, kā Dievs vēlas, lai mēs vadām sanatorijas darbu. Mums jāskubina pacienti daudz laika pavadīt svaigā gaisā. Es esmu pamācīta teikt mūsu brāļiem, lai tie turpina meklēt lētus, patīkamus zemes īpašumus veselīgās vietās, kas piemērotas sanatoriju darbam.

Mums nav jāiegulda visi dabūjamie līdzekļi vienā ārstnieciskā iestādē, bet gan jādibina mazākas sanatorijas daudzās vietās. Drīz Dienvid-Kalifornijas kūrortvietu slava būs vēl lielāka nekā pašlaik. Tagad ir mūsu laiks ieiet šajā laukā, lai virzītu uz priekšu ārstniecisko misijas darbu.

21.nodaļa

Centralizācija

(99) (Sv.Helena, Kalif., 1902.g.4.sept. - Mūsu ārstnieciskā darba vadītājiem)

Mīļie brāļi: Kungs bezpartejiski strādā visu Savu vīna dārza daļu labā. Tie ir cilvēki, kas rada sajukumu Viņa darbā. Viņš nedod Saviem ļaudīm tiesības sakopot tik daudz līdzekļu iestāžu dibināšanai nedaudzās vietās, ka nekas nepaliek pāri līdzīgu iestāžu dibināšanai citās vietās.

Daudz iestāžu jādibina Amerikas pilsētās un īpaši Dienvidu pilsētās, kur līdz šim vēl maz ir darīts. Arī citās zemēs jāskā strādāt daudziem ārstnieciskās misijas pasākumiem,

un šis darbs sekmīgi jāvirza uz priekšu. Eiropā un citās tālās zemēs sanatoriju dibināšana ir tikpat svarīga kā Amerikā.

Kungs vēlas, lai Viņa ļaudis pareizi izprastu darbu, kas jāpadara, un lai tie kā uzticīgi namturi līdzekļu ieguldīšanas ziņā gudri ietu uz priekšu. Viņš vēlas, lai tie, ceļot ēkas, aprēķinātu darbu izmaksu un zinātu, vai tiem ir pietiekoši naudas darbu nobeigšanai. Viņš arī vēlas, lai tie atcerētos, ka tie nedrīkst savtīgi savākt visus iespējamus līdzekļus, ieguldot tos nedaudzās vietās, bet ka tiem jāstrādā, ņemot vērā daudzas citas vietas, kur arī jādibina institūti.

Man dotā gaisma rāda, ka vadītājiem visos mūsu institūtos un īpaši nesen dibinātajās sanatorijās jābūt taupīgiem līdzekļu izdošanā, lai būtu spējīgi palīdzēt līdzīgiem institūtiem, kas jādibina citās pasaules daļās. Pat ja viņiem kasē būtu daudz naudas, tomēr katrā plānā tiem vajadzētu ņemt vērā Dieva lielā misijas lauka vajadzības. (100)

Tas nav Dieva prāts, ka Viņa ļaudis jebkurā vietā celtu milzīgas sanatorijas. Ir jādibina daudz sanatoriju. Tām nav jābūt lielām, tomēr spējīgām labi, sekmīgi strādāt.

Es esmu brīdināta par medicīnas māsu un ārstnieciskās misijas evaņģēlistu sagatavošanas darbu. Šis darbs mums nav jācentralizē kādā vienā vietā. Katrā nodibinātā sanatorijā jauniešus un jaunietes vajadzētu sagatavot par ārstnieciskie misionāriem. Kungs tiem pavērs ceļu, kad tie izies strādāt priekš Viņa.

Mūsu priekšā esošie pierādījumi par pravietojumu piepildīšanos ziņo, ka visu lietu gals ir tuvu. Liels un svarīgs darbs ir jādara ārpus tām vietām, tālu no tām vietām, kur pagātnē mūsu darbs ir bijis lielā mērā sakopots.

Kad mēs dārza apūdeņošanai ievadām tajā ūdens straumes, tad mēs necenšamies apūdeņot tikai vienu vietu, atstājot citas vietas sausas un nespējīgas nest augļus, lai tās kliegtu: "Dodoet mums ūdeni." Un tomēr tieši tādā veidā darbs ir virzīts uz priekšu nedaudzās vietās, neņemot vērā visu lielo lauku. Vai novārtā pamestajām vietām arī tādām jāpaliek? - Nē. Ļaujiet straumēm plūst visur, nesot sev līdzī prieku un auglību.

Nekad mums nav jāpaļaujas uz pasaules labvēlību un augstākām šķirām. Dibinot iestādes, mums nekad nav jāmeģina lielumā un krāšņumā sacensties ar pasaulīgajiem institūtiem. Uzvara mums jāgūst ne ar masīvu ēku celšanu, sacenšoties ar mūsu ienaidniekiem, bet ar Kristum līdzīgu garu, - lēnprātības un pieticības gara iemīlēšanu un parādīšanu. Daudz labāks gan ir krusts un pievilšanās cerībās - bet ar mūžīgo dzīvi pēc tam, nekā dzīve kopā ar valdniekiem un Debesu zaudēšana. (101)

Cilvēces Pestītājs piedzima vienkāršiem vecākiem grēka nolādētā, jaunā pasaulē. Viņš uzauga noslēgtībā Nācaretē, kādā mazā Galilejas pilsētiņā. Savu darbu Viņš uzsāka nabadzībā un bez pasaulīgi augsta stāvokļa. Tā Dievs ienesa pasaulē evaņģēliju veidā, kas ļoti atšķiras no tā ceļa, kādu daudzi uzskata par gudru evaņģēlija sludināšanai mūsu dienās.

Evaņģēlija izplatīšanās pirmajās dienās Viņš Savu draudzi mācīja nepaļauties uz pasaulīgi augstu stāvokli un laicīgu spožumu, bet gan uz ticības un paklausības varu. Dieva labvēlībai ir lielāka vērtība kā zeltam un sudrabam. Viņa Gara spēkam ir neaprēķināma vērtība.

Tā saka Kungs: "Ēkas Manam darbam dos spēku un iespaidu tikai tad, ja to cēlāji paklausīs Maniem norādījumiem par šo iestāžu dibināšanu un iekārtošanu. Ja tie, kas pagātnē vadījuši un atbalstījuši darbu, vienmēr būtu vadījušies no tīriem, nesavtīgiem pamatlukumiem, tad nekad nebūtu notikusi šī savtīgā lielas Manu līdzekļu daļas sakopšana vienā vai divās vietās. Tad institūti būtu dibināti daudzos apvidos. Patiesības sēkla, izsēta daudz vairāk laukos, būtu uzdzīgusi un nesusi augļus Man par godu.

Tagad ir jāgādā par novārtā atstātajām vietām. Maniem ļaudīm jāstrādā enerģiski un ātri. Kas ar šķīstiem mērķiem pilnīgi nodos sevi Man - miesu, garu un dvēseli, - tie strādās ar Manām metodēm un Manā Vārdā. Ikviens stāvēs viņam noliktajā vietā, raugoties uz Mani kā uz savu Vadoni un Padomdevēju. (102)

Es pamācīšu nezinošos un svaidīšu ar Debesu acu zālēm daudzu acis, kas tagad atrodas garīgā tumsā. Es pamodināšu darba rīkus, kas izdarīs Manu prātu, sagatavojot ļaudis pastāvēt Manā priekšā gala laikā. Daudzās vietās, ko jau agrāk vajadzēja apgādāt ar sanatorijām un skolām, Es dibināšu Savas iestādes, un šīs iestādes kļūs par audzināšanas centriem strādnieku sagatavošanai."

Kungs ietekmēs cilvēku prātu vietās, kur mēs neko tamlīdzīgu negaidām. Daži, kas šķietami ir patiesības ienaidnieki, Dieva aizgādībā ieguldīs līdzekļus zemes īpašumu izkopšanā un ēku celšanā. Savā laikā šie zemes īpašumi tiks piedāvāti pirkšanai par cenu, kas ir stipri zemāka par to vērtību. Šajos piedāvājumos mūsu ļaudis saskatīs Aizgādības roku un iegūs vērtīgus īpašumus audzināšanas darba vajadzībām. Viņi plānos un kārtos lietas pazemīgi, pašaieliedzīgi un uzpurējoties. Tā vīri, kam ir nauda, neapzinīgi sagatavos palīgīdzekļus, kas ļaus Kunga ļaudīm strauji virzīt uz priekšu Viņa darbu.

Dažādās vietās jāpērk zemes īpašumi, lai tur iekārtotu sanatorijas. Mūsu ļaudīm jāmeklē iespējas pirkt zemes īpašumus prom no pilsētām, kur ēkas jau ir uzceltas un augļu dārzi jau ražo. Zeme ir vērtīgs īpašums. Ar mūsu sanatorijām vajadzētu būt savienotiem zemes gabaliem, no kuriem mazu daļu var izlietot kalpojošā personāla mājvietām un citu cilvēku vajadzībām, kuri apgūst iemaņas ārstnieciskajā misijas darbā.

Man atkārtoti rādīts, ka nav gudri celt milzīgas iestādes. Ne caur iestāžu plašumu padarāms vislielākais darbs dvēseļu labā. Milzīgai sanatorijai vajadzīgs daudz strādnieku. Un, kur vienkopus sakopoti tik daudzi, tur ir ārkārtīgi grūti saglabāt augstu garīguma standartu. Lielā iestādē bieži gadās, ka atbildīgas vietas ieņem strādnieki, kas nav garīgi noskaņoti, kas neparāda gudrību rīcībā ar cilvēkiem, kuri, gudri pret tiem izturoties - tiktu atmodināti, pārliecināti un atgriezti. (103)

Nav darīta pat viena ceturtdaļa no darba, ko varēja darīt un kas tiktu darīts, atverot Rakstus slimiem mūsu sanatorijās, ja strādnieki paši būtu saņēmuši izsmeļošus pierādījumus reliģiskās līnijās.

Kur vienā vietā sakopoti daudzi strādnieki, vajadzīga daudz augstākas pakāpes garīga vadība par to, kāda bieži ir mūsu lielajās sanatorijās.

Mēs atrodamies uz mūžīgās pasaules robežas. Dieva sodības jau sāk krist pār zemes iemītniekiem. Dievs sūta šīs sodības, lai vadītu ļaudis pie prāta. Neviens notikums, kam Viņš ļauj risināties mūsu pasaulē, nav bez mērķa, un Viņš vēlas, lai mēs būtu tādā mērā garīgi noskaņoti, ka spētu saskatīt Viņa darbību šajos notikumos, kas bija tik neparasti pagātnē, bet tagad ir kļuvuši gandrīz ikdienišķi.

Uz mums gaida liels darbs, - noslēdzošais darbs Dieva pēdējās brīdinājuma vēsts pasniegšanā grēcīgajai pasaulei. Bet ko mēs esam darījuši, lai sniegtu šo vēsti? Uzlūkojiet, es jūs lūdzu, daudzās daudzās vietas, kur vēl nekad nav ieiets. Raugieties uz mūsu darbiniekiem, kas atkal un atkal pārstaigā vienas un tās pašas vietas, kamēr tiem visapkārt atrodas novārtā atstāta pasaule, kas guļ grēkos un samaitātībā, - pasaule, kas vēl nav brīdināta. Priekš manis tā ir šausmīga aina. Kāda drausmīga vienaldzība raksturo mūsu nostāju pret bojā ejošās pasaules vajadzībām!

22.nodaļa

Mūsu piederības zīmogs

(104) Es esmu pamācītam ka mūsu ārstnieciskiem institūtiem jāstāv kā Dieva lieciniekiem. Tie dibināti, lai palīdzētu slimiem un cietējiem, lai izraisītu apjautāšanos, lai izplatītu gaismu un virzītu uz priekšu reformu. Pareizi vadīti, šie institūti kļūs par līdzekļiem reformu atziņu pasniegšanai, kas svarīgas ļaužu sagatavošanai uz Kunga atnākšanu, daudziem cilvēkiem, ko citādi mums nebūtu iespējams aizsniegt.

Daudziem mūsu ārstniecisko institūtu klientiem ir augsti uzskati par Dieva klātbūtni, kam jābūt viņu apmeklētājā institūtā; tie ir ļoti jūtīgi pret valdošiem garīgiem iespaidiem. Ja viss ārstnieciskais personāls staigātu apdomīgi Dieva priekšā, tad viņu rīcībā būtu vairāk kā cilvēcīgais spēks, ko atklāt šiem vīriem un sievietēm. Katru institūtu, kur apkalpojošais personāls ir svētījis, caurstrāvo dievišķs spēks; un klienti ne tikai iegūst atvieglojumu no miesīgajām kaitēm, bet arī atrod dziedinošu balzamu savām grēku nomāktajām dvēselēm.

Lai mūsu ļaužu vadītāji uzsver spēcīga reliģiska iespauda uzturēšanas nepieciešamību mūsu ārstnieciskajos institūtos. Kungs vēlas, lai šie institūti būtu vietas, kur Viņu godātu vārdos un darbos; vietas, kur paaugstinātu Viņa likumus un kur Bībeles patiesībām ierādītu visaugstāko vietu. Ārstnieciskiem misionāriem jādara liels darbs priekš Dieva. Tiem jābūt pilnīgi atmodušamies un ļoti modriem cilvēkiem, kas vīrišķīgi cīnās, apvilkuši visas kristīgās bruņas. Tiem jābūt uzticamiem savam Vadonim, paklausot Viņa baušļiem, ieskaitot to, ar ko tie atklāj savu atšķirību no pārējās sabiedrības. (105)

Sabata ievērošana ir zīme starp Dievu un Viņa ļaudīm. Nekaunēsimies nest zīmi, kas atšķir mūs no pasaules. Kad es nesen naktī pārdomāju šo jautājumu, Kāds, Kam bija autoritāte, deva padomu pētīt Israēlam dotās pamācības par sabatu. Kungs tiem sacīja: "Turiet Manus sabatus, jo tā ir zīme mūsu starpā uz audžu audzēm, ka jūs zinātu, ka Es esmu Tas Kungs, kas jūs svētī. Turiet sabatu, jo tas jums ir svēts... Sešas dienas padari savu darbu, bet septītā diena ir sabata diena, svēta Tam Kungam; ikvienam, kas šinī dienā dara kādu darbu, tam mirtin jāmirst. Tāpēc Israēla bērni lai svētī sabatu un tur sabatu par mūžīgu derību uz audžu audzēm. Starp Mani un Israēla bērniem tā lai ir zīme mūžīgi." (2.Moz.31:13-17.)

Sabats vienmēr ir zīme, kas atšķir paklausīgos no nepaklausīgiem. Sātans ir gudri spēcīgi strādājis, lai padarītu ceturto bausli par spēkā neesošu, lai Dieva zīme pazustu no cilvēku redzes loka. Kristīgā pasaule ir minusi kājām Kunga Sabatu un ir ievērojusi ienaidnieka iestādīto sabatu. Tomēr Dievam ir ļaudis, kas uzticīgi Viņam. Viņa darbs jāvirza uz priekšu pareizās līnijās. Ļaudīm, kas nes Viņa zīmi, jādbina draudzes un iestādes kā pieminekļi Viņam. Šie pieminekļi, lai arī cik vienkārši savā izskatā, pastāvīgi

liecinās pret sātana iestādīto viltus sabatu un par labu Sabatam, ko iestādījis Kungs Ēdenē, kad rīta zvaigznes kopīgi dziedāja un visi Dieva bērni priekā gaviļēja. (106)

Negodbijības un bezrūpības gars Sabata ievērošanā tiecas ienākt mūsu sanatorijās. Uz vīriem, kas ieņem atbildīgas vietas ārstnieciskajā misijas darbā, gulstas pienākums sniegt norādījumus ārstiem, māsām un kalpotājiem par Dieva svētās dienas svētīšanu. Īpaši katram ārstam vajadzētu censties rādīt pareizu priekšzīmi. Viņa pienākumu raksturs dabīgi liek tam justies attaisnotam darīt Sabatā daudz, no kā tam vajadzētu atturēties. Cik tālu vien iespējams, viņam savu darbu vajadzētu ieplānot tā, lai būtu iespējams nolikt savus ikdienišķos pienākumus.

Bieži ārsti un māsas tiek aicināti Sabatā kalpot slimniekiem, un reizēm viņiem nav iespējams atrast laiku atpūtai un Dieva pagodinošo sapulču apmeklēšanai. Cietošās cilvēces vajadzības nekad nedrīkst atstāt neievērotas. Pestītājs ar Savu priekšzīmi mums ir rādījis, ka ir pareizi Sabatā atvieglot ciešanas. Tomēr darbu, kas nav nepieciešams, kā kārtējo ārstēšanu un operācijas, kuras var atlikt, arī vajadzētu atlikt. Lai pacienti saprot, ka ārstiem un kalpotājiem vajadzīga viena diena atpūtai. Lai tie saprot, ka darbinieka bīstas Dievu un vēlas turēt svētu to dienu, kuru Viņš ir nošķīris, lai Viņa sekotāji to ievērotu kā zīmi starp Viņu un tiem.

Audzinātājiem un tiem, kas tiek audzināti mūsu ārstnieciskajos institūtos, vajadzētu atcerēties, ka pareizai Sabata ievērošanai ir liela nozīme priekš viņiem pašiem un viņu klientiem. Ievērojot Sabatu, ko Dievs pavēlējis turēt svētu, viņi sniedz piederības zīmi, skaidri parādot, ka viņi atrodas Kunga pusē. (107)

Tagad un vienmēr mums jāstāv kā atšķirīgiem un īpašiem ļaudīm, brīviem no visas pasaulīgās gudrības, neļaujot sevi apgrūtināt nekādai savienībai ar tiem, kam nav gudrības izprast Dieva prasības, kas tik skaidri izteiktas Viņa likumos. Visi mūsu ārstnieciskie institūti ir dibināti kā Septītās dienas Adventistu institūti, lai pārstāvētu dažādus evaņģēliski ārstnieciskā misijas darba virzienus un tā sagatavotu ceļu Kunga atnākšanai. Mums jārāda, ka mēs cenšamies strādāt saskaņā ar Debesīm. Mums jānes liecība visām tautām, ciltīm un valodām, ka mēs esam ļaudis, kas mīl un bīstas Dievu; ļaudis, kas tur svētu Viņa radīšanas pieminēkli, zīmi starp Viņu un Viņa paklausīgajiem bērniem, ka Viņš tos svētī. Un mums skaidri jārāda mūsu ticība mūsu Kunga drīzai nākšanai debesu padebešos.

Kā tautu mūs stipri pazemojusi rīcība, ko atļāvušies daži mūsu brāļi atbildīgās vietās, atkāpjoties no vecajiem robežakmeņiem. Ir cilvēki, kas, lai piepildītu savus plānus, savos vārdos ir aizlieguši savu ticību. Tas rāda, cik maz var paļauties uz cilvēcīgo gudrību un cilvēcīgo spriedumu. Tagad, kā nekad agrāk, mums jāredz briesmas, kas, mums esot nepiesardzīgiem, mūs var pavedināt kļūt neuzticīgiem Dieva baušļiem. Mums jāatzīst, ka Dievs mums ir devis noteiktu brīdinājuma vēsti pasaulei, kā Viņš deva vēsti Noam pirmsplūdu laika iedzīvotāju brīdināšanai. Lai mūsu ļaudis sargās noniecināt Sabata svarīgo nozīmi, cenšoties savienoties ar neticīgajiem. Lai tie sargās atkāpties no mūsu ticības pamatlikumiem, ļaujot domāt, ka nav nepareizi saskaņoties ar pasauli. Lai tie baidās ievērot tāda cilvēka padomu, lai arī kāds būtu viņa stāvoklis, kas strādā pretī tam, ko Dievs ir darījis, lai uzturētu Savus ļaudis atšķirtus no pasaules. (108)

Kungs pārbauda Savus ļaudis, lai redzētu, kas grib būt uzticīgs Viņa patiesības principiem. Mūsu darbs ir pasludināt pasaulei pirmā, otrā un trešā eņģeļa vēsti. Pildot mūsu pienākumus, mums mūsu ienaidnieki nav jānīcina, ne arī no tiem jābaidās.

Saistīšanās līgumos ar tiem, kas nepieder mūsu ticībai, nesaskan ar Dieva priekšrakstiem. Mums jāizturas laipni un pieklājīgi pret tiem, kas atsakās padoties Dievam, tomēr mums nekad, nekad nav ar viņiem jāapspriežas par Dieva darba vitālajām interesēm. Uzticoties Dievam, mums pastāvīgi jāiet uz priekšu, darot Viņa darbu nesavtīgi un pazemīgā atkarības sajūtā no Viņa, uzticot Viņa aizgādībai sevi un visu, kas saistīts ar mūsu tagadni un nākotni, stipri turoties pie mūsu sākotnējās uzticības līdz galam, pieminot, ka Debesu svētības mēs saņemam ne tāpēc, ka esam vērtīgi un cienīgi, bet Kristus vērtības dēļ, pieņemot ticībā Viņam, Dieva bagāto žēlastību.

Es lūdzu, kaut mani brāļi varētu saprast, ka trešā eņģeļa vēstij priekš mums ir liela nozīme un ka patiesā Sabata ievērošanai ir jābūt zīmei, kas atšķir tos, kuri kalpo Dievam, no tiem, kas Viņam nekalpo. Lai atmosfāras tie, kas kļuvuši miegaini un vienaldzīgi. Mēs esam aicināti būt svēti, un mums rūpīgi jāizvairās no tāda iespaida radīšanas, ka maza nozīme ir tam, vai mēs paturam vai nepaturam mūsu ticības īpašās iezīmes. Uz mums gulstas svinīgs pienākums par patiesību un taisnību nostāties vēl notiektāk nekā līdz šim. Norobežojuma līnijai starp tiem, kas tur Dieva baušļus, un tiem, kas to nedara, jātiek atklātai skaidri un nepārprotami. Mums apzinīgi jāgodā Dievs, uzcītīgi izmantojot visus līdzekļus, lai paliktu derības attiecībās ar Viņu, ka varam saņemt Viņa svētības, - svētības, kas tik vajadzīgas ļaudīm, kam jātiek tik smagi pārbaudīti. Atstāt iespaidu, ka mūsu ticība, mūsu reliģija, nav noteicošs un valdošs spēks mūsu dzīvē, nozīmē ļoti apkaunot Dievu. Tā mēs novēršamies no Viņa baušļiem, kas ir mūsu dzīvība, noliedzot, ka Viņš ir mūsu Dievs un ka mēs esam Viņa ļaudis. (109)

Mums jāaicina ikviens - augsts un zems, bagāts un nabags, visas sekas un šķiras - kļūt par mūsu ārstniecisko iestāžu sniegto labumu līdzdalībniekiem. Mēs mūsu iestādēs uzņemam visu konfesiju ļaudis. Bet attiecībā uz mums pašiem mēs esam stingri konfesionāli; mūs Dievs ir nosaucis par svētiem, un mēs atrodamies zem Viņa teokrātijas. Tomēr mēs neesam negudri, ka uzspiestu kādam mūsu ticības īpašos punktus.

Lai cilvēki neaizmirstu patieso Dievu, Jehova tiem deva Savas mīlestības un varas pieminekli - Sabatu. Viņš saka: "Jums būs sargāt Manu svēto dienu; jo tā ir zīme starp Mani un jums." (2.Moz.31:13).

Par Israēlu Dievs paziņoja: "Šī tauta dzīvos savrup un netiks pieskaitīta pagāniem." (4.Moz.23:9) (Eng). Šie vārdi attiecas uz mums tāpat kā uz seno Israēlu. Dieva ļaudīm jāstāv vieniem. Septītās dienas Sabata ievērošanai jābūt zīmei starp tiem un Dievu, rādot, ka tiem jābūt īpašiem ļaudīm, atšķirti no pasaules ieradumos un dzīvesveidā. Dievs strādās caur tiem, lai no visām nacionalitātēm sapulcinātu vienotu tautu Savā priekšā. "Ēd stiprināties un ne plītēt." (Sal.Māc.10:17)

23.nodaļa

Ārstnieciskais misijas darbs pilsētās.

(110) Sanfrancisko, Kalif., 1900.g.12.dec.

Kalifornijā ir darāms darbs - darbs, kas savādā kārtā atstāts novārtā. Neatliksim šo darbu vēl ilgāk. Līdz ar durvju atvēršanos patiesības pasniegšanai būs gatavi ieiet. Kaut kas kau ir darīts lielajā Sanfrancisko pilsētā, bet, iepazīstoties tuvāk ar šo lauku, mēs skaidri redzam, ka darbs ir tikai iesākts. Cik ātri vien iespējams, jācenšas labi organizēti strādāt šīs pilsētas dažādajās daļās un arī Oklendā. Nav izprasts, cik lielā mērā ļaunums

valda Sanfrancisko. Mūsu darbam šajā pilsētā jāpaplašinās un jāpadziļinās. Dievs tajā redz daudzas dvēseles, kas jāglābj.

Sanfrancisko ir atvērts veģetāriskais restorāns, arī liels uzturvielu veikals un ārstnieciskās palīdzības punkti. Šie iekārtojumi dara labu darbu, tomēr to ietekmi vajadzētu stipri paplašināt. Sanfrancisko un Oklendā vajadzētu atvērt vēl citus restorānus, līdzīgus tam, kas atrodas Turgus ielā. Attiecībā uz pūlēm, kas tagad tiek pieliktas šajos virzienos, mēs varam teikt Āmen un āmen. Un drīz tiks izvērstas citas darba līnijas, kas būs par svētību ļaudīm. Vissaprātīgākā un pilnīgākā veidā vajadzētu virzīt uz priekšu ārstnieciskās misijas evaņģēlisko darbu. Svinīgais un svētais dvēseļu glābšanas darbs jāizvērs pieticīgā un tomēr arvien paaugstinātā veidā. (111)

Kur ir darba spēki? Patiesi atgrieztiem vīriem un sievietēm, spriest spējīgiem un apdomīgiem vīriem un sievietēm vajadzētu strādāt kā vadītājiem. Vajadzētu parādīt labas spriešanas spējas, iesaistot ļaudis šajā īpašajā darbā - ļaudis, kas mīl Dievu un staigā Viņa priekšā visā pazemībā, ļaudis, kas grib būt iespaidīgi darba rīki Dieva rokās Viņa paredzētā mērķa aizsniegšanai - cilvēcīgo būtņu pacelšanai un glābšanai.

Ārstnieciskās misijas evaņģēlisti spēs veikt ļoti labu celmlaužu darbu. Sludinātāju darbam pilnībā jāsavienojas ar ārstnieciskās misijas evaņģēlistu darbu. Kristīgajam ārstam vajadzētu raudzīties uz savu darbu kā uz tik pat augstu, kāds ir sludināšanas darbs. Viņš nes divkāršu atbildību; jo viņa darbā apvienojas ārsta un evaņģēlija sludinātāja pienākumi. Viņš veic lielu, svētu un ļoti vajadzīgu darbu.

Ārstam un sludinātājam vajadzētu saprast, ka viņi ir iesaistīti vienā un tajā pašā darbā. Viņiem vajadzētu strādāt pilnīgā saskaņā. Viņiem vajadzētu kopīgi apspriesties. Ar savu vienotību tie nodos liecību, ka Dievs ir sūtījis pasaulē Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai glābtu visus, kas ticēs Viņam kā savam personīgajam Pestītājam.

Ārstiem, profesionālās spējas ir augstākas par parasto ārstu spējām, vajadzētu iesaistīties Dieva darbā lielajās pilsētās. Viņiem vajadzētu censties aizsniegt augstākās šķiras. Kaut kas šajā virzienā ir darīts Sanfrancisko, tomēr vajadzētu darīt vēl daudz vairāk. Lai nav nekādu nepareizu priekšstatu par šo pasākumu raksturu un svarīgumu. Sanfrancisko ir plašs lauks un svarīga Kunga vīna dārza daļa.

Ārstnieciskie misionāri, kas strādā evaņģēliskajās līnijās, dara darbu, kas pēc savas kārtas ir tikpat augsts kā viņu darba biedru sludinātāju darbs. Šo darbinieku pūles nevajadzētu aprobežot tikai ar trūcīgajām šķirām. Augstākās šķiras cilvēki savādā kārtā ir atstāti novārtā. Augstākās sabiedrības aprindās atradīsies daudzi, kas atsauksies patiesībai, jo tā ir saprātīga, jo tā nes evaņģēlija augstākā rakstura zīmogu. Ne mazums tādā veidā Dieva lietai mantotu spējīgu ļaužu enerģiski iesaistīsies Kunga darbā.

Kungs aicina ļaudis, kas ieņem uzticības vietas, kam Viņš ir uzticējies Savas dārgās dāvanas, izlietot savas prāta spējas un līdzekļus Viņa darbā. Mūsu darbiniekiem vajadzētu sniegt šiem ļaudīm skaidrus norādījumus par mūsu darba plāniem, pasakot viņiem, kas mums vajadzīgs, lai palīdzētu nabagiem un trūcīgiem un lai nostādītu šo darbu uz stipriem pamatiem. Dažus no viņiem Svētais Gars ietekmēs ieguldīt Kunga līdzekļus tā, lai tie veicinātu Viņa lietu. Tie piepildīs Viņa nodomu, palīdzot radīt lielajās pilsētās iespaidīgus centrus. Ieinteresēti strādnieki tiks vadīti piedāvāt sevi dažādajām misijas līnijām. Tiks dibināti veģētārie restorāni. Tomēr cik rūpīgi šo darbu vajadzētu darīt!

Katram veģetārajam restorānam vajadzētu būt skolai. Ar to saistītajiem strādniekiem pastāvīgi vajadzētu pētīt un eksperimentēt, lai tie varētu pilnveidot savu prasmi pagatavot veselīgu uzturu. Pilsētās šo pamācīšanas darbu var izvērst daudz plašākā mērogā kā mazāk apdzīvotās vietās. Tomēr katrā vietā, kur ir draudze, visiem, kas grib dzīvot saskaņā ar veselības reformas pamatlikumiem, vajadzētu sniegt pamācības par vienkārša, veselīga uztura pagatavošanu. Un draudzes locekļiem šai jautājumā saņemto gaismu vajadzētu sniegt tālāk ļaudīm, kas dzīvo viņu tuvumā. (113)

Audzēkņus mūsu skolās vajadzētu pamācīt, kā gatavot ēdienus. Šajā izglītības nozarē ienesīsim smalkjūtību un prasmi. Ar visu netaisnības pievilšanu sātans strādā, lai ievadītu jauniešu kājas kārdināšanu tekā, kas ved pretī bojā ejai. Mums tie jāstiprina un jāpalīdz tiem pretoties kārdināšanām apmierināt ēstkāri, ar ko jāsastopas visur. Mācīt tiem veselīgas dzīves zinātni nozīmē darīt misijas darbu priekš Kunga.

Daudzās vietās jādibina pavāru skolas. Šis darbs var iesākties pazemīgā veidā, bet, intelligenti pavāri darīs savu vislabāko, ali apgaismotu citus, Kungs tiem piešķirs prasmi un izpratni. Kunga Vārds ir: “Neliedziet tiem, jo Es pats atklāšos viņiem kā viņu pamācītājs.” Viņš strādās ar tiem, kas īstenos dzīvē Viņa plānus, mācot ļaudis, kā izdarīt reformu savā diētā ar veselīga un lēta uztura pagatavošanu. Tā trūcīgie tiks iedrošināti pieņemt veselības reformas pamatlikumus; viņiem tiks palīdzēts kļūt strādīgiem un pašauties uz sevi.

Man ir rādīts, ka Dievs ir pamācījis spējīgus vīrus un sievas, kā pagatavot veselīgu un garšīgu uzturu acīm patīkamā veidā. Daudzi no tiem bija jauni, un tur bija arī cilvēki brieduma gados. Es esmu pamācīta atbalstīt pavāru skolu uzturēšanu visās vietās, kur tiek darīts ārstnieciskais misijas darbs. Ļaužu priekšā jāizceļ katrs ierosinātais pamudinājums, kas tuvinātu tos reformai. Lai pār viņiem spīd tik daudz gaismas, cik vien ir iespējams. Māciet viņus arvien vairāk papildināt savu prasmi pagatavot uzturu un paskubiniet tos līdzdalīt citiem, ko paši ir mācījušies. (114)

Vai mums nav jādara viss, kas mums iespējams, lai virzītu uz priekšu šo darbu visās mūsu lielajās pilsētās? Cilvēku tūkstošiem, kas dzīvo mūsu tuvumā, ir vajadzīga dažāda veida palīdzība. Lai evaņģēlija sludinātāji piemin, ka Kungs Jēzus Kristus saviem mācekļiem ir teicis: “Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta.” “Jūs esat zemes sāls. ja nu sāls nederīga, ar ko tad sālis?” (Mat.5:14,13.).

Kungs Jēzus darīs brīnumus priekš Saviem ļaudīm. Marka 16.nodaļā mēs lasām: “Un Kungs, kad Tas ar tiem bija runājis, ir uzņemts Debesīs un sēž pie Dieva labās rokas. Un tie izgāja un mācīja visās malās, un Kungs tiem palīdzēja strādāt un vārdu stiprināja caur līdzdarošām zīmēm.” (19,20.p.). Šeit mums ir droša liecība, ka Kungs sagatavoja Savus izredzētos kalpus uzsākt ārstniecisko misijas darbu pēc Viņa uzņemšanas Debesīs.

No ziņojumiem par Kunga brīnumdarbiem, sagādājot vīnu kāzu mielastam un pabarojot ļaužu pulku, mēs varam mācīties vissvarīgākās mācības. Veselīga uztura sagatavošanas darbs ir viens no Kunga līdzekļiem trūkuma un posta novēršanai. Visa uztura debešķīgais Devējs neatstās Savus ļaudis neziņā par vislabākā uztura sagatavošanu visiem laikiem un gadījumiem.

24.nodaļa

Restorānu darbs

(115) Mums jādara vairāk par to, ko esam darījuši, lai aizsniegtu ļaudis mūsu pilsētās. Pilsētās mums jāceļ lielas ēkas, tomēr atkal un atkal man dota gaisma, ka mums visās mūsu pilsētās vajadzētu dibināt mazas iestādes, kas kļūs par iespaidu centriem.

Kungam ir vēsts priekš mūsu pilsētām, un šī vēsts mums jāsludina mūsu telts sanāksmēs un ar citiem sabiedriskā darba veidiem, kā arī ar mūsu preses izdevumiem. Turklāt pilsētās jādibina veselīga ēdiena restorāni, un ar tiem jāsludina sātības un atturības vēsts. Vajadzētu rūpēties par iespējām noturēt sapulces, saistot tās ar mūsu restorāniem. Kur vien iespējams, gādāsim, lai būtu telpa, kur klientus var uzaicināt uz lekcijām par veselības un kristīgās sātības zinātni un kur tie var saņemt norādījumus par veselīga uztura pagatavošanu un citiem svarīgiem jautājumiem. Šajās sapulcēs vajadzētu atskanēt lūgšanai, dziedāšanai un runām ne tikai par veselības un sātības tematiem, bet arī par citiem piemērotiem Bībeles tematiem. Mācot ļaudis, kā saglabāt fizisko veselību, radīsies daudz izdevību valstības evaņģēlija sēklu sēšanai.

Tematus vajadzētu iztirzāt tādā veidā, kas uz ļaudīm atstātu labvēlīgu iespaidu. Šajās sapulcēs nevajadzētu būt nekam teatrālam. Dziedāt nevajadzētu tikai nedaudziem. Visus klātesošos vajadzētu pamudināt pievienoties Dieva pagodināšanā ar dziesmām. Ir ļaudis, kam ir sevišķa dāvana dziedāt, un ir reizes, kad Īpaša vēsts jāsniedz ar viena atsevišķa cilvēka dziedāšanu vai ar vairāku apvienošanos dziesmā. Tomēr dziedāt nedaudziem vajadzētu reti. Spēja dziedāt ir iespaidīga dāvana, un Dievs vēlas, lai visi to attīstītu un izlietotu Viņa vārdam par godu. (116)

Tos, kas apmeklē mūsu restorānus, vajadzētu apgādāt ar lasāmvielu. Viņu uzmanību vajadzētu pievērst mūsu literatūrai par sātību un diētas reformu, un viņiem vajadzētu pasniegt arī lapiņas, kurās iztirzātas Kristus mācības. Šīs lasāmvielas apgādes nastu vajadzētu sadalīt uz visiem mūsu ļaudīm. Visiem atnākušajiem vajadzētu iedot kaut ko lasīšanai. Var būt, ka daudzi atstās traktātu nelasītu, tomēr daži no tiem, kuru rokās jūs to ieliksiet, var būt tādi, kas meklē gaismu. Tie lasīs un izpētīs, ko jūs tiem iedevāt, un tad to nodos citiem.

Strādniekiem mūsu restorānos vajadzētu dzīvot tik ciešā savienībā ar Dievu, ka tie izprastu Viņa Gara paskubinājumus personīgi runāt par garīgām lietām uz to, kas ienāk restorānā. Ja paša es ir piesists krustā un tā vietā valda Kristus, godības cerība, tad domas, vārdi un darbi atklās, ka mēs tiešām ticam patiesībai. Kungs būs ar mums, un Svētais Gars darbosies caur mums, lai aizsniegtu tos, kas atrodas ārpus Kristus.

Kungs mani ir pamācījis, ka šis ir darbs, kas jādara mūsu restorānu vadītājiem. Veikalniecisko lietu nasta un darba steiga nedrīkst novest pie dvēseļu glābšanas darba atstāšanas novārtā. Ir labi kalpot mūsu līdzcilvēku fiziskajām vajadzībām, bet, ja netiek atrasts ceļš, kā likt evaņģēlija gaismai spīdēt uz ļaudīm, kas dienu pēc dienas nāk uz restorānu ēst, kā tad Dievs tiek pagodināts ar mūsu darbu?

Kad restorānu darbu iesāka, tad cerēja, ka tas būs līdzeklis daudzu aizsniegšanai ar tagadējās patiesības vēsti. Vai šis mērķis ir sasniegts? (117)

Mūsu restorānu darbiniekiem Kāds, Kam ir autoritāte, jautāja: “Uz cik daudziem jūs esat runājuši par viņu glābšanu? Cik daudzi no jūsu lūpām ir dzirdējuši sirsnīgus lūgumus pieņemt Kristu par savu personīgo Pestītāju? Cik daudzus jūsu vārdi ir vadījuši nogriezties no grēka, lai kalpotu dzīvajam Dievam?”

Apgādājot ļaudis mūsu restorānos ar laicīgo uzturu, lai darbinieki neaizmirst, ka viņiem pašiem un tiem, kam viņi pasniedz ēdienus, pastāvīgi jāsaņem Debesu maize. Lai tie pastāvīgi modri vēro izdevības runāt par patiesību ar tiem, kas to nepazīst.

Rūpes par strādniekiem

Mūsu restorānu vadītājiem jāstrādā kalpotāju glābšanai. Viņi nedrīkst pārstrādāties, jo, tā rīkojoties, viņi nostāda sevi tur, kur viņiem nav ne spēka, ne vēlēšanās sekmēt strādnieku garīgo izaugsmi. Viņiem jāveltī savi vislabākie spēki, pamācot savus strādniekus garīgās līnijās, izskaidrojot tiem Rakstus un lūdzot ar tiem un par tiem. Viņiem kalpotāju garīgās intereses jāsaņem tikpat rūpīgi, kā vecākiem jāsaņem savu bērnu garīgās intereses. Pacietīgi un maigi viņiem jābūt par tiem nomodā, darot visu viņu spēkos esošo, lai tiem palīdzētu pilnveidot kristīgu raksturu. Viņu vārdiem jābūt kā zelta āboliem sudraba traukos; viņu rīcībai jābūt brīvai no katras savtīguma un skarbuma ēnas. Viņiem jāstāv kā sargkareivjiem uz posteņa, rūpējoties par dvēselēm kā tādiem, kam jādod norēķins. Viņiem jācenšas noturēt savus kalpotājus uz izdevīgas zemes, kur to drosme pastāvīgi pastiprinātos un ticība Dievam nepārtraukti pieaugtu.

Ja mūsu restorānus nevada šādā veidā, tad būs nepieciešami brīdināt mūsu ļaudis nesūtīt savus bērnus turp par strādniekiem. Daudzi no tiem, kas apmeklē mūsu restorānus, neved sev līdz Dieva eņģeļus; viņi neilgojas pēc šo svēto būtņu sabiedrības. Viņi sev līdz nes pasaulīgu iespaidu, un, lai stāvētu šim iespaidam pretī, strādniekiem jābūt cieši vienotiem ar Dievu. Mūsu restorānu vadītājiem jādara vairāk, lai glābtu viņu nodarbinātos jauniešus. Viņiem vairāk jāpūlas uzturēt tos garīgi dzīvus, lai pasaulīgais gars, ar ko tiem pastāvīgi nākas saskarties, neietekmētu viņu jauno prātu. Meitenēm un jaunām sievietēm mūsu restorānos nepieciešams gans. Ikvienu no tām jāaizsargā ar mājas iespaidiem.

Draud briesmas, ka jaunieši, kas ienāk mūsu iestādēs kā ticīgie, vēloties palīdzēt Dieva lietai, kļūs gurdeni un mazdūšīgi, un, pazaudējuši dedzību un drismi, izturēsies vēsi un vienaldzīgi. Mēs nevaram saspīest šos jauniešus šaurās, tumšās telpās, nolaupot tiem mājas dzīves priekšrocības, un tad gaidīt, ka tiem būs veselīga reliģiska dzīve.

Ir svarīgi gudri plānot, kā rūpēties par kalpotājiem visās mūsu iestādēs un sevišķi par tiem, kas nodarbināti mūsu restorānos. Vajadzētu dabūt labus kalpotājus un gādāt par visām priekšrocībām, kas tiem palīdzētu pieaugt žēlastībā un kristus atzīšanā. Tos nedrīkst atstāt laimīgu gadījumu žēlastībai, bez regulāriem lūgšanu laikiem un vispār bez laika pētīt Bībeli. Ja tos tā atstās, tie kļūs nevērīgi un bezrūpīgi, vienaldzīgi pret mūžīgām patiesībām. (119)

Katram restorānam vajadzētu piesaistīt vīru ar savu sievu, kas varētu darboties kā kalpotāju aibildņi; vīru un sievu, kas mīl Glābēju un dvēseles, par kurām Viņš nomira, un kas sargā Kunga ceļu.

Jaunām sievietēm vajadzētu atrasties kādas gudras un saprātīgas ģimenes mātes uzraudzībā, tādas sievietes, kas ir pilnīgi atgriezies un kas grib rūpīgi sargāt strādnieces, īpaši jaunākās.

Strādniekiem jājūt, ka viņiem ir mājas. Tie ir Dieva palīdzošā roka, un ar tiem jāapietas tik uzmanīgi un saudzīgi, kā Kristus mācīja izturēties pret mazu bērnu, kuru Viņš nostādīja mācekļu vidū. Viņš sacīja: "Kas apgrēcina vienu no šiem vismazākajiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāk, ka tam pakārtu pie kakla dzirnu akmeni un to noslīcinātu jūrā visdziļākajā vietā." "Pielūkojiet, ka jūs nevienu no šiem mazajiem nenicināt; jo Es jums saku, ka viņu eņģeļi Debesīs vienmēr redz Mana Debesu Tēva vaigu." (Mat.18:6,10). Uzmanība, ko vajadzētu veltīt šiem kalpotājiem, ir viens no iemesliem, kāpēc lielā pilsētā labāk ierīkot vairākus mazus restorānus nekā vienu lielu. Tomēr tas nav vienīgais iemesls, kāpēc labākais ir dibināt vairākus mazus restorānus mūsu lielo pilsētu dažādās daļās. Mazākie restorāni ieteiks veselības reformas pamatlikumus tieši tikpat labi kā lielāki uzņēmumi un būs daudz vieglāk vadāmi. Mēs neesam pilnvaroti pabarot pasauli, bet mēs esam pamācīti audzināt ļaudis. Mazākos restorānos nebūs tik daudz darba, un kalpotājiem būs vairāk laika mācīties, kā padarīt savu darbu labi, un vairāk laika atbildēt uz klientu jautājumiem, kas vēlas kaut ko uzzināt par veselības reformas pamatlikumiem. (120)

Ja mēs šajā darbā piepildīsim Dieva nodomu, tad Kristus taisnība ies mums pa priekšu un Kunga godība mūs pavadīs. Bet, ja nenotiek nekāda dvēseļu ievākšana, ja kalpotāji paši negūst garīgu labumu, ja tie negodā Dievu vārdos un darbos, ka'pec tad mums vajadzētu atvērt un uzturēt šādus uzņēmumus? Ja mūsu restorānus nevaram vadīt Dievam par godu, ja mēs caur tiem nevaram izplatīt spēcīgu reliģisku iespaidu, tad mums būtu labāk tos slēgt un izlietot mūsu jaunatnes talantus citās darba frontēs. Tomēr mūsu restorānus var vadīt tā, ka tie kļūs par līdzekļiem dvēseļu glābšanai. Nopietni meklēsim Kungu sirds pazemībā, lai Viņš varētu mūs mācīt, kā staigāt Viņa padoma gaismā, kā izprast Viņa Vārdu, kā to pieņemt un kā praktiski to izlietot.

Draud briesmas, ka mūsu restorāni tiks vadīti tādā veidā, ka mūsu kalpotāji ļoti smagi strādās dienu pēc dienas un nedēļu pēc nedēļas un tomēr nespēs parādīt nekādus labus sasniegumus. Šis jautājums rūpīgi jāpārdomā. Mums nav nekādu tiesību iesaistīt mūsu jauniešus darbā, kas nenes nekādus augļus Dievam par godu.

Draud briesmas, ka restorānu darbs, kaut arī uzskata, ka tas ir brīniskīgs veids, kā sekmīgi var darīt labu, tiks vadīts tā, ka sniegs tikai fizisku labklājību tiem, kam tas kalpo. Kāda darbs var likties sevišķi izcils, tomēr Dieva skatījumā tas nav labs, ja to nedara ar sirsnīgu vēlēšanos pildīt Viņa prātu un dzīvē īstenot Viņa nodomu. Ja Dievu neatzīst par mūsu darbības autoru un mērķi, tad tie tiks svērti svaros un atrasti par vieglu.

Mūsu restorānu aizvēršana Sabatā

(121) Ir jautāts: "Vai mūsu restorāniem vajadzētu būt atvērtiem Sabatā?" Mana atbilde ir: Nē, nē! Nekādā gadījumā. Sabata ievērošana ir mūsu liecināšana par Dievu - zīme jeb zīmogs starp Viņu un mums, ka mēs esam Viņa ļaudis. Šo zīmi nekad nedrīkst izdzēst.

Ja mūsu restorānu darbiniekiem arī Sabatā, tāpat kā sešās darba dienās, jāgatavo ēdieni visam ļaužu pulkam, kas atnāk uz restorānu, kur tad būtu viņu dusas diena? Kā tiem būtu iespējams stiprināt savus fiziskos un garīgos spēkus?

Nesen atpakaļ man tika dota īpaša gaisma par šo jautājumu. Man rādīja, ka tika pieliktas pūles, lai sagrautu mūsu Sabata ievērošanas standartu; ka ļaudis nostāsies par mūsu restorānu atvēršanu Sabatā. Bet to nekad nedrīkst darīt.

Man garām slīdēja aina. Es atrados mūsu restorānā Sanfrancisko. Bija piektdiena. Vairāki kalpotāji čakli strādāja tādu ēdienu iepakošanā, ko ļaudis viegli varēja aiznest uz savām mājām; un daudzi gaidīja, lai saņemtu šīs pakas. Es jautāju, ko tas nozīmē, un kalpotāji man teica, ka daži viņu klienti esot uztraukušies, ka sakarā ar restorāna slēgšanu viņi Sabatā nevarot dabūt tādu pat uzturu, kādu viņi lietojuši visā nedēļā. Atzīdami restorānā dabūjamā veselīgā uztura vērtību, viņi protestēja, ka tas tiem liegts septītajā dienā, un prasīja, lai restorāna atbildīgie darbinieki turētu to atvērtu visas dienas nedēļā, norādot uz zaudējumiem, kas viņiem būs jācieš, ja tā nedarīs. "Ko tu šodien redzi," sacīja kalpotāji, "ir mūsu atbilde uz šo prasību pēc veselīga uztura Sabatā. Ļaudis paņem piektdienā uzturu, kas uzglabājams Sabatā, un tā mēs novēršam iemeslu mūs apsūdzēt par atsacīšanos atvērt restorānu Sabatā."

Norobežojuma līnija starp mūsu ļaudīm un pasauli vienmēr jāuztur nepārprotami skaidra. Mūsu platforma ir Dieva baušļi, kur mums stingri pavēlēts ievērot Sabata dienu; jo, kā skaidri pateikts 2.Mozus grāmatas 31.nodaļā, Sabata ievērošana ir zīme starp Dievu un Viņa ļaudīm. Viņš saka: "Turiet manus Sabatus, jo tā ir zīme mūsu starpā uz audžu audzēm, ka jūs zinātu, ka Es Esmu Tas Kungs, Kas jūs svētī. Turiet sabatu, jo tas jums ir svēts... Starp Mani un Israēla bērniem tā lai ir zīme mūžīgi; jo sešās dienās Tas Kungs radījis debesis un zemi, bet septītajā dienā Viņš atdusējies un atspirdzinājies." (2.Moz.31:13-17).

Mums jāņem vērā "Tā saka Kungs", pat ja ar savu paklausību mēs izraisām lielas neērtības tiem, kas nemaz negodā Sabatu. Vienā pusē mums ir ļaužu iedomātās vajadzības, otrā pusē Dieva pavēles. Kam ir lielāka nozīme priekš mums?

Mūsu sanatorijās pacientu saime līdz ar ārstiem, māsām un kalpotājiem ir jāpabaro Sabatā kā kura katra cita ģimene ar tik maz darba, cik iespējams. Bet mūsu restorānus Sabatā nevajadzētu atvērt. Dodiet kalpotājiem garantiju, ka šī diena tiem būs Dieva pielūgšanai. Sabatā aizvērtās durvis apzīmogo restorānu kā Dieva pieminekli, pieminekli, kas stāsta, ka septītā diena ir Sabats un ka tajā nav jādara nekādi darbi, kas nav nepieciešami. (123)

Man dots norādījums, ka viens no galveniem iemesliem, kāpēc mūsu lielo pilsētu centros ir dibināti veselīga uztura restorāni un ārstnieciskās palīdzības punkti, ir tas, ka ar šiem līdzekļiem vadošo cilvēku uzmanība tiks pievērsta trešā eņģeļa vēstij. Redzot, ka šie restorāni tiek vadīti pavisam savādāk kā parastie restorāni, intelligentie cilvēki sāks interesēties par šiem veikalniecisko metožu atšķirības iemesliem un izpētīs principus, kas liek mums pasniegt galdā labāku uzturu. Tā viņi tiks vadīti iepazīt vēsti šim laikam.

Kad domājoši cilvēki redzēs, ka Sabatā mūsu restorāni ir slēgti, tie jautās, kādi principi liek mums aizslēgt mūsu durvis sestdienā. Atbildot uz viņu jautājumiem, mums būs izdevība tos iepazīstināt ar mūsu ticības pamatiem. Mēs viņiem varam dot mūsu periodikas un traktātu eksemplārus, lai tie spētu saskatīt atšķirību starp "to, kas kalpo Dievam, un to, kas Viņam nekalpo."

Ne visi mūsu ļaudis ir tik uzcītīgi Sabata ievērošanā, kādiem tiem vajadzētu būt. Kaut Dievs tiem palīdzētu reformēties. Katras ģimenes galvai pienākas stingri nolikt savas kājas uz paklausības platformas.

25.nodaļa

Veselīga uztura produkti

(124) Kuranbong, Jaunā Dienvid-Velsa, 1900.g.10.martā.

Pagājušajā naktī man atklāja daudzas lietas. Veselīgu uzturvielu ražošana un pārdošana prasīs rūpīgus un lūgšanām pavadītus apsvērumus.

Ir daudz cilvēku daudzās vietās, kam Kungs noteikti dos zināšanas, kā pagatavot uzturu, kas ir veselīgs un garšīgs, ja Viņš redzēs, ka tie šīs zināšanas izlietos pareizi. Dzīvnieki kļūst arvien slimāki, un nebūs vars ilgi, kad dzīvnieku valsts produktu lietošanu uzturā atmetīs arī daudzi citi, kas nav Septītās dienas Adventisti. Ir jāpagatavo veselīgas un dzīvību uzturošas uzturvielas, lai cilvēkiem nebūtu vajadzīgs ēst gaļu.

Kungs pamācīs daudzus cilvēkus visās pasaules daļās savienot augļus, graudus un dārzājus tādos ēdienos, kas uzturēs dzīvību un neizsauks slimības. Kas nekad nav redzējuši receptes, kā izgatavot veselīgu uzturu no tagad tirgū esošām uzturvielām, strādās saprātīgi, eksperimentējot ar zemes pārtikas produktiem, un gaisma tiks dota par šo produktu izlietošanu. Kungs tiem rādīs ko darīt. Viņš, Kas Saviem ļaudīm vienā pasaules daļā dod saprašanu un prasmī, dos to arī Saviem ļaudīm citās pasaules daļās. Tas ir Viņa nodoms, lai katras zemes uztura vērtības tiktu tā pagatavotas, ka tās varētu izlietot zemēs, kam tās ir piemērotas. Kā Dievs deva mannu no Debesīm, lai stiprinātu Israēla bērnus, tā Viņš tagad dos Saviem ļaudīm dažādās vietās gudrību un prasmī izlietot šo zemju produktus tādu uzturvielu pagatavošanai, kas ieņemtū gaļas ēdienu vietu. (125)

Šīs uzturvielas vajadzētu pagatavot dažādās zemēs; jo to pārvešana no vienas zemes uz otru padara tās tik dārgas, ka trūcīgie nevar tās atļauties. Nekad neatmaksāties pajauties uz Ameriku, lai tā sagādātu veselīgu uzturu citām zemēm. Ievesto preču pārdošana bez finansiāliem zaudējumiem būs saistīta ar lielām grūtībām.

Visiem, kas tirgojas ar veselīgu uzturu, jāstrādā nesavtīgi savu līdzcilvēku labā. Ja cilvēki neļaus Kungam vadīt savu prātu, tad līdz ar dažādu cilvēku iesaistīšanos šajā darbā radīsies neskaitāmas grūtības. Ja Kungs kādam dod saprašanu un veiklību, tad lai viņš atceras, ka šī gudrība nav dota vienīgi viņam par labu, bet gan tāpēc, lai viņš ar to varētu palīdzēt citiem.

Neviens cilvēks nedrīkst domāt, ka viņš pilnīgi pārzina veselīga uztura pagatavošanu vai ka viņam vienīgām ir tiesības šajā darbā lietot Kunga bagātības, ko sniedz zeme un koki. Neviens cilvēks nedrīkst justies brīvs pēc savas patikas izlietot zināšanas, ko Dievs viņam devis šai jautājumā. "Bez maksas to esat dabūjuši, bez maksas to dodiet." (Mat.10:8).

Pagatavot vienkāršu, lētu un veselīgu uzturu ir mūsu gudrība. Daudzi no mūsu ļaudīm ir trūcīgi, un ir jāgādā veselīgs uzturs, ko var pasniegt par cenām, kādas trūcīgie var atļauties maksāt. Kungs grib, lai visnabadzīgākos ļaudis visās vietās apgādātu ar lētu, veselīgu uzturu. Daudzās vietās jādibina rūpnīcas šo uzturvielu ražošanai. Kas ir svētība darbam vienā vietā, būs svētība arī otrā vietā, kur iegūt naudu ir daudz, daudz grūtāk.

Dievs strādā Savu ļaužu labā. Viņš nevēlas, ka tiem aprūktu līdzekļu. Viņš ved tos atpakaļ pie uztura, ko cilvēkam deva sākumā. Cilvēka diētai jā sastāv no Dieva sagādātām uzturvielām. Galvenie pārtikas produkti būs augļi, graudi un rieksti, bet lietos arī dažādas saknes. (126)

Peļņai, pārdodot šo uzturu, galvenokārt jānāk no pasaules, bet ne no Kunga ļaudīm. Kunga ļaudīm šis darbs ir jāuztur; tiem jāieiet jaunus laukos un jādibina draudzes. Uz viņiem gulstas daudzu misijas pasākumu nasta. Tiem nedrīkst uzlikt nekādas nevajadzīgas nastas. Saviem ļaudīm Kungs ir klātesošs palīgs katrā vajadzības brīdī.

Ar lielu rūpību vajadzētu strādāt tiem, kas sastāda receptes mūsu veselības žurnāliem. Dažas no tagad pagatavotajām īpašām uzturvielām var vēl uzlabot, un mūsu plāni par to izlietošanu būs jāpārveido. Daži ir pārāk bagātīgi lietojuši riekstus. Daudzi man ir rakstījuši: "Es nevaru uzturā lietot riekstus; ko lai es ēdu gaļas vietā?" Kādā naktī es itkā stāvēju vienas ļaužu grupas priekšā, sakot tiem, ka, pagatavojot uzturu, rieksti ir lietoti pārāk brīvi; ka organisms nespēj tos izmantot, ja tos lieto atbilstoši dažām receptēm; un ka atturīgāka lietošana sniegtu apmierinošākus rezultātus.

Kungs vēlas, lai ļaudis, kas dzīvo zemēs, kur gada lielākajā daļā var iegūt svaigus augļus, apzinātos svētības, kas tiem dotas šajos augļos. Jo vairāk mēs baudīsim tieši no koka plūktus svaigus augļus, jo lielāka būs svētība.

Daži pēc veģetārās diētas pieņemšanas atgriežas pie gaļas ēdieniem. Tas tiešām ir muļķīgi un atklāj, ka trūkst zināšanu, kā pagatavot piemērotu uzturu gaļas ēdienu vietā.

Gudru instruktoru vadībā ir jāuztur pavāru skolas Amerikā un citās zemēs. Visu, ko vien mēs varam darīt, arī vajadzētu darīt, lai parādītu ļaudīm reformētās diētas vērtību.

26.nodaļa

Veselīga uztura produktu ražošana

(127) Sv.Helena, Kalifornijas štats, 1901.g.16.febr.

Pagājušajā vakarā likās, ka es runāju uz mūsu ļaudīm, stāstot viņiem, ka kā Septītās dienas Adventistiem mums jākopj mīlestība, pacietība un patiesa laipnība. Kungs stiprinās Savu ļaužu vadoņus, ja tie mācīsies no Viņa. Dieva ļaudīm jācenšas aizsniegt visaugstākās garīgās normas. Īpaši tiem, kas ir ārstnieciskie misionāri, vajadzētu parādīt garā, vārdos un raksturā, ka tie seko Kristum Jēzum, ārstnieciskā misijas darba dievišķajam Paraugam.

Mana vissirsnīgākā vēlēšanās ir, lai visās vietās darbu virzītu uz priekšu saskaņā ar Viņa pavēlēm. Es redzu ka veids, kādā tagad dara dažas lietas, un īpaši tas attiecas uz veselīga uztura ražošanu, mūsu ļaudīm sagādās grūtības, kas būs tik augstas kā kalni. Ejoj uz priekšu, mums būs jāstopas ar cilvēku radītām ļoti smagām problēmām, kas izraisīs lielus sarežģījumus. Intrigas vada pretī negodam.

Ar lielu prasmi un neatlaidīgām pūlēm Dr.Kellogs un viņa līdzstrādnieki ir izveidojuši īpašu veselīga uztura nozari. Viņu galvenais motīvs bija darīt labu cilvēcei, un Dieva svētības ir pavadījušas viņu pūles. Ja tie klausīs Dieva padomam, ja tie staigās pēc Kristus priekšzīmes, tad viņi turpinās iet uz priekšu; jo Dievs dos saprašānu un veiklību

tiem, kas viņu meklē nesavtīgi. Veselīgo uzturu, ko izsūta no mūsu fabrikām, var daudzējādā ziņā uzlabot. Kungs mācīs Savus kalpus, kā pagatavot vēl vienkāršākus un lētākus uztura produktus. Ir daudz cilvēku, kurus Viņš grib pamācīt šajā virzienā, ja tie staigās Viņa padomā un saskaņā ar saviem brāļiem.

Mūsu brāļiem visās zemēs

(128) Kungs mani pamācījis teikt, ka visu gaismu, kas saņemama par to, kā vislabāk sagatavot veselīgu uzturu, Viņš nav aprobežojis ar nedaudzām personām. Viņš dos daudziem cilvēkiem dažādās vietās prasmi un iejūtību, kas darīs tos spējīgus pagatavot veselīgu uzturu, piemērotu tām zemēm, kurās viņi dzīvo.

Dievs ir visas gudrības, visas inteliģences un visu talantu Autors. Viņš paausgtinās Savu Vārdu, sniedzot daudziem cilvēkiem gudrību veselīgu uzturvielu pagatavošanā. Un, ja Viņš to dara, tad jaunu uzturvielu sagatavošanu nedrīkst uzskatīt kā neatļautu iejaukšanos to cilvēku tiesībās, kas jau ražo veselīgu uzturu, kaut arī dažādu cilvēku ražotās uzturvielas var būt zināmā mērā līdzīgas. Dievs ņems parastus cilvēkus un dos tiem saprašanu un veiklību izlietot zemes augļus. Viņš pret Saviem strādniekiem izturas bezpartejiski. Viņš neaizmirst nevienu. Viņš pārliecinās komersantus, kas ir Sabata turētāji, dibināt rūpnīcas, kas dos darbu Viņa ļaudīm. Viņš mācīs Savus kalpus pagatavot lētāku veselīgu uzturu, ko var nopirkt trūcīgi ļaudis.

Visos mūsu plānos mums jāatceras, ka veselīga uztura ražošana pieder Dievam un ka to nedrīkst padarīt par finansiālu spekulāciju personīgas peļņas iegūšanai. Šis darbs ir Dieva dāvana Viņa ļaudīm, un peļņa jāizlieto par labu cietošai cilvēcei visās vietās.

Īpaši Ziemeļ-Amerikas Dienvidu štatos izgudros daudz iespēju un izveidos daudz iekārtu, lai nabāgie un trūcīgie varētu nopelnīt sev uzturu veselīga uztura rūpniecībā. Skolotāju vadībā, kas pūlēsies viņu dvēseļu pestīšanas labā, tie tiks pamācīti, kā audzēt un sagatavot uzturam to, kas vislabāk aug viņu apvidū.

Ļauns darbs

(129) Daži mūsu brāļi ir padarījuši darbu, kas mūsu lietai atnesis lielu ļaunumu. Zināšanas par veselīga uztura ražošanas metodēm, ko Dievs deva Saviem ļaudīm kā līdzekli, ar ko palīdzēt uzturēt Viņa lietu, šie cilvēki ir atklājuši pasaulīgiem veikalniekiem, kas tās izlieto personīgai peļņai. Tie Kunga labumus pārdevuši, lai iegūtu labumu sev personīgi. Kas tā atklājuši viņu īpašumā esošo noslēpumu par veselīgu uzturlīdzekļu pagatavošanu, tie Dieva uzticēto mantu ir izlietojuši ļaunprātīgi. Redzot šīs uzticētās lietas nodošanas rezultātus, daži rūgti nožēlos, ka nav sargājuši savu padomu un nav gaidījuši uz Kungu, lai Viņš izvada Savus kalpus un dzīvē īsteno Savus plānus. Daži, kas ieguvuši šos noslēpumus, veidos intrigas, lai aizšķērsotu ceļu mūsu sanatoriju darbam uzturvielu ražošanā, un ar nepareiziem izskaidrojumiem maldinās ļaudis, kas atbalsta sanatorijas, viņiem pašiem par ļaunu.

Veselīga uztura ražošanā neko nevajadzētu pārņemt vai zagāt no tiem, kas ar šī darba vadīšanu ir centušies pacelt un virzīt uz priekšu šo lietu. Dr. Kellogs ar citu darbinieku palīdzību, izdodot daudz līdzekļu, ir izpētījis dažu īpašu uzturvielu izgatavošanas procesu un ir sagādājis dārgas iekārtas to ražošanai. Šis darbs ir paņēmis

lielu dārgā laika daļu; jo vajadzēja izdarīt daudzus eksperimentus. Un ir taisnīgi, ka tiem, kas tā pūlējušies un ieguldījuši savus līdzekļus, atļauj pļaut viņu darba augļus. Kā Kunga namturim Dr. Kellogam vajadzētu atļaut pārvaldīt taisnīgi iegūto peļņu no īpašajiem produktiem, kurus viņš ar Dieva svētību spēja izgatavot, jo tā viņam būs līdzekļi, ko (130) izlietot Dieva darba virzīšanai uz priekšu, kā gadījums to prasītu. Lai neviens, kas uzzinājis viņu uzturvielu sastāva noslēpumu, neuzņemas šo īpašo uzturvielu pagatavošanu un nepārdod tās personīgas peļņas dēļ. Lai neviens neizliekas, ka strādā saskaņā ar tiem, kuri vispirms sagatavoja šīs uzturvielas pārdošanai, jo tā patiesībā nav. Nevienam nav tiesību uzsākt šo uzturvielu ražošanu kaut kādā savtīgā veidā. Iesim visi tuvu Kungam un ar pazemīgām sirdīm centīsimies pagodināt Viņu visā mūsu rīcībā.

Man jābrīdina tie, kam ir kādas zināšanas par šo īpašo veselīgo uzturvielu ražošanas metodēm, ko izgatavo mūsu rūpnīcās. Tie nedrīkst izlietot savas zināšanas savtīgiem nolūkiem vai tādā veidā, kas nepareizi attēlotu lietu. Šīs zināšanas tie nedrīkst izpaust atklātībai. Lai draudzes domā par to un parāda šiem brāļiem, ka tāda rīcība ir uzticētās lietas nodevība un nesīs negodu mūsu darbam.

Lai tie, kas bijuši vai ir nodarbināti veselīga uztura ražošanā, ko pirmais izgatavoja Dr. Kellogs vai kāds cits šī darba pionieris, neatklāj citiem šo īpašo uzturvielu ražošanas noslēpumus; jo tā viņi Dieva lietai nokrāps to, ko vajadzētu izlietot tās uz priekšu virzīšanai. Es jūs lūdzu, mani brāļi, izvēlieties savām kājām taisnas tekas, lai tizlais netiek novērstas no ceļa. Nedodiet ziņas to cilvēku rokās, kas, trūkstot apzinīgai nostājai pret veselības reformu, var kā veselīgu uzturu tirgū patiesībā izlaist netīras lietas.

Visos savos savstarpējos darījumos stāviet patiesības pusē; tad jūsu nostāja neliksies tāda, kas nes zaudējumus Dievam vai cilvēkiem. Neielaidieties nekādā negodīgā rīcībā. Kas uzsāk sanatorijas veselīgo uzturvielu ražošanu personīgas peļņas iegūšanai, tie atļaujas brīvību, uz ko tiem nav nekādu tiesību. Ar to ir radīts liels sajukums. (131) Daži tagad ražo un pārdod preces, ko sauc par veselīgu uzturu, bet kas satur neveselīgas sastāvdaļas. Bez tam uzturvielas bieži ir tik zemas kvalitātes, ka ar to pārdošanu lietai tiek nodarīts liels ļaunums, jo tie, kas tās pērk, domā, ka visas veselīgās uzturvielas ir vienādas.

Nevienam nav nekādu tiesību izmantot savā labā veikalniecisko sistēmu, kas izveidota sanatoriju veselīgām uzturvielām. Kas Dr. Kelloga izgudrotās uzturvielas pārdod par dārgu cenu, tiem iepriekš vajadzētu saskaņoties ar viņu vai ar citiem, kas darbojas saskaņā ar viņu, un apgūt vislabākās metodes šo uzturvielu pārdošanā. Kas savtīgi iesaistās šajā darbā, tajā pat laikā liekot pircējiem domāt, ka peļņa par viņu pārdotām precēm tiek izlietota labdarīgu pasākumu atbalstīšanai, kaut gan patiesībā to izlieto personīgām vajadzībām, tie ir pakļauti Dieva nepatīkai. Pamazām viņa veikals panīks, un viņa lietas tā sarežģīsies, ka viņa brāļiem vajadzēs to izpirkt, lai glābtu lietu no apkaunojuma.

Kungam ļoti nepatīk, ja viņa darbu apkauno savtība no to cilvēku puses, kas tajā iesaistās. Viņš grib, katra Viņa darba daļa saskaņotos ar citām daļām, visas savienojoties vienā veselā vienībā.

Kungs vēlas, lai Viņa ļaudis nostātos pāri visām savtīgām interesēm. Viņš vēlas, lai tie uzvarētu kārdināšanās, ar ko viņiem jāstopas. Viņš aicina uz svēto sadraudzību. Viņš vēlas, lai Viņa strādnieki atrastos Viņa uzraudzībā. Viņš līdzinās un pulēs materiālu Savam

templim, sagatavojot katru atsevišķu gabalu, lai tas varētu cieši piekļauties otram un celtne būtu vesela un pilnīga, tā ka tai nekā netrūktu.

Debesīm jāsākas uz šīs zemes. Ja Kunga ļaudis pildīs lēnprātība un maigums, tad tie sapratīs, ka mīlestība ir Viņa karogs pār tiem un ka Viņa augļi būs garšai ļoti patīkami. Viņi šeit virs zemes izveidos Debesis, kur sagatavoties Debesīm augšā.

27.nodaļa

Apmāciet ļaudis

(132) Sv.Helena, Kalif., 1902.g.20.aug.

Kur vien pasludina patiesību, tur vajadzētu dot arī norādījumus, kā pagatavot veselīgu uzturu. Dievs vēlas, lai visās lietās Viņa ļaudis pamācītu gudri izlietot produktus, kādus iespējams viegli dabūt. Prasmīgiem skolotājiem vajadzētu rādīt ļaudīm, kā vislabākā veidā izmantot produktus, ko viņi var izaudzēt vai iegūt savā zemes daļā. Tā trūcīgie, kā arī ļaudis, kam ir labāki apstākļi, var iemācīties dzīvot veselīgi.

Kopš veselības reformas sākuma mēs esam atzinuši, ka ir nepieciešams mācīt, mācīt un mācīt. Dievs grib, lai mēs turpinātu šo ļaužu apmācīšanas darbu. Mēs nedrīkstam to atstāt novārtā, baidoties no sekām, kādas tas var atstāt uz mūsu rūpnīcās ražoto veselīgo uzturvielu pārdošanu. Tas nav vissvarīgākais jautājums. Mūsu darbs ir rādīt ļaudīm, kā tie var iegūt un pagatavot visveselīgāko uzturu, kā viņi var sadarboties ar Dievu Viņa morālās līdzības atjaunošanā sevī.

Mūsu strādniekiem vajadzētu vingrināt savas izdomas spējas veselīgu uzturvielu pagatavošanā. Nevienam nevajadzētu censties izzināt Dr.Kelloga noslēpumu; bet visiem vajadzētu saprast, ka Kungs mācīs cilvēkus daudzās vietās pagatavot veselīgu uzturu. Ir daudz produktu, no kā, tos pareizi sagatavojot un savienojot, var izveidot uzturvielas, kas būs par svētību tiem, kas nevar atļauties pirkt dārgākās, īpaši pagatavotās uzturvielas. Viņš, Kas deva gudrību un prasmi, uzceļot saiešanas telti, veikt visādu smalku darbu, dos Saviem ļaudīm saprašanu un veiklību dabīgo produktu savienošanā, tā rādot tiem, kā sev nodrošināt veselīgu diētu. (133)

Zināšanas par veselīga uztura pagatavošanu ir Dieva īpašums, un tās dotas cilvēkam, lai viņš tās dotu tālāk saviem līdzcivīkiem. To sakot, es nedomāju īpašos eksperimentus, kurus veica Dr.Kellogs ar saviem kolēģiem un kas prasīja daudz laika un līdzekļu. Es runāju par vienkāršajām uzturvielām, ko visi var izgatavot paši sev un par kuru izgatavošanu vajadzētu labprātīgi pamācīt visus, kas vēlas dzīvot veselīgi, īpaši trūcīgos.

Dievs grib, lai visās vietās vīri un sievas tiktu pamudināti attīstīt savas spējas, gatavojot veselīgu uzturu no viņu apvidū esošajiem dabiskajiem produktiem. Ja viņi raudzīsies uz Dievu, lietojot savu prasmi un izdomas spējas Viņa Gara vadībā, tad tie iemācīsies sagatavot dabīgos produktus veselīgā uzturā. Tā viņi kļūs spējīgi pamācīt trūcīgos, kā apgādāt sevi ar uzturu, kas ieņemtu gaļas ēdienu vietu. Kam tā būs palīdzēts, tie savukārt varēs pamācīt citus. Tāds darbs vēl ir jādara ar svētu enerģiju un degsmi. Ja tas būtu darīts agrāk, tad tagad patiesībā atrastos daudz vairāk ļaužu un daudz vairāk tādu, kas varētu dot norādījumus citiem. Mācīsimies saprast, kas ir mūsu pienākums, un tad darīsim to. Mums nav jābūt atkarīgiem no citiem un bezpalīdzīgiem, gaidot, lai citi padara darbu, ko Dievs uzticējis mums.

Uztura lietošanā mums jāparāda, ka mūsu spējas spriest ir labas un veselīgas. Ja redzam, ka ir uzturs, kas mums neder, tad nav vajadzības rakstīt jautājošas vēstules, lai uzzinātu traucējumu iemeslus. Izmainiet diētu; dažas uzturvielas lietojiet mazāk; izmēģiniet citus produktus. Mēs ātri uzzināsim, kādu iespaidu attiecīgais savienojums atstāj uz mums. Kā saprātīgas cilvēcīgas būtnes individuāli pētīsim pamatlikumus un izmantosim pieredzi un spriedumu, lai izšķirtu, kāds uzturs priekš mums ir vislabākais. (134)

Uzturam, ko mēs lietojam, vajadzētu būt piemērotam mūsu nodarbošanās veidam un klimatam, kādā mēs dzīvojam. Dažas uzturvielas, kas piemērotas vienai zemei, nebūs piemērotas citā zemē.

Daži cilvēki vairāk labuma iegūs ar atturēšanos no uztura vienu vai divas dienas katru nedēļu nekā no ārstēšanās vai medicīniskiem ieteikumiem. Gavēšana vienu dienu nedēļā viņiem dotu neaprēķināmu labumu.

Man doti norādījumi, ka rieksti uzturā bieži ir lietoti negudri, ka tie ir sastādījuši pārāk lielu daļu no uztura un ka daži rieksti nav tikpat veselīgi kā citi. Mandeles ir labākas par zemesriekstiem, tomēr ierobežotā daudzumā zemesriekstus var lietot kopā ar labību, gatavojot barojošu un sagremojamu uzturu.

Olīvas var sagatavot tā, ka ar labiem rezultātiem tās būs lietojamas katrā ēdienreizē. Labumu, ko meklē dzīvnieku taukos, var iegūt, ēdot pareizi sagatavotas olīvas. Olīvu eļļa palīdz pret vēdera aizcietinājumiem, bet priekš tiem, kas slimo ar tuberkulozi un tiem, kam iekaisis un jūtīgs kuņģis, tā ir labāka par jebkurām zālēm. Kā uzturviela tā ir labāka par jebkuru eļļu.

Būtu labi, ja mēs mazāk gatavotu un vairāk ēstu svaigus augļus. Mācīsim ļaudis vairāk ēst svaigas vīnogas, ābolus, persikus, bumbierus, ogas un visus citus augļus, kādus var dabūt. Konservējot sagatavosim tos lietošanai ziemā, izmantojot, cik vien tas iespējams, skārda trauku vietā stikla traukus. (135)

Par gaļas ēdieniem jāsaprot, ka mums vajadzētu mācīt ļaudis tos atstāt. To lietošana ir šķērslis vislabākai fizisko, garīgo un morālo spēku attīstībai. Pret tējas un kafijas lietošanu mums arī vajadzētu nodot skaidru liecību. Ir arī labi atmest treknus saldus ēdienus. Pienu, olas un sviestu nevajadzētu pieskaitīt gaļas ēdieniem. Dažos gadījumos olu lietošana ir derīga un dziedinoša. Vēl nav pienācis laiks teikt, ka vajadzētu pilnīgi atsacīties no piena un olām. Ir trūcīgas ģimenes, kuru diēta galvenokārt sastāv no maizes un piena. Augļu viņiem ir maz, un viņi nevar atļauties pirkt riekstu ēdienus. Mācot veselības reformu, kā arī visā citā evaņģēlija darbā, mums ļaudis jāstāp tur, kur viņi atrodas. Ja mēs nevaram ļaudis pamācīt, kā pagatavot veselības reformai atbilstošu uzturu, kas ir garšīgs, barojošs un tomēr nav dārgs, tad mums nav tiesību iepazīstināt ļaudis ar vistālāk sniezošiem priekšlikumiem par diētu, kādu prasa veselības reforma.

Lai diētas reforma ir progresīva. Māciet ļaudis, kā pagatavot uzturu, nelietojot pienu vai sviestu. Sakiet viņiem, ka drīz pienāks laiks, kad vairs nevarēs droši lietot pienu, olas, krējumu vai sviestu, tāpēc ka dzīvnieku slimības vairojas proporcionāli bezdievības pieaugšanai starp cilvēkiem. Tuvu ir laiks, kad kritušās cilvēces noziegumu dēļ visa dzīvnieku pasaule nopūtīsies, ciešot no slimībām, kas ir lāsts mūsu zemei.

Dievs dos Saviem ļaudīm spējas un iejūtību, tā ka tie pratīs pagatavot veselīgu uzturu bez dzīvnieku valsts produktiem. Lai mūsu ļaudis atmet visas neveselīgās receptes.

Lai tie uzzina, kā dzīvot veselīgu dzīvi, mācot citiem, ko paši ir uzzinājuši. Lai šīs zināšanas tie sniedz tālāk tāpat kā Bībeles pamācības. Māciet ļaudis saglabāt veselību un palielināt spēkus, izvairoties no lielas ēdienu gatavošanas, kas pasauli piepildījusi ar hroniskiem slimniekiem. Ar norādījumiem un priekšzīmi skaidri parādiet, ka uzturs, kādu Dievs deva Ādamam viņa bezgrēcīgajā stāvoklī ir vislabākais cilvēkam, kas cenšas atgūt šo bezgrēcīgo stāvokli. (136)

Kas māca veselības reformas pamatlikumus, tiem vajadzētu būt saprātīgiem attiecībā uz slimībām un to cēloņiem, atzīstot, ka katrai cilvēcīgās būtnes rīcībai vajadzētu pilnīgi saskanēt ar dzīvības likumiem. Gaisma, ko Dievs devis par veselības reformu, kalpo mūsu pestīšanai un pasaules pestīšanai. Vīrus un sievas vajadzētu iepazīstināt ar patiesību par cilvēcīgo mājokli, ko Radītājs sagatavojis Sev par mājvietu un pār kuru mums jābūt uzticīgiem namturiem, jo Viņš to vēlas. "Jūs esat dzīvā Dieva nams; tā kā Dievs sacījis: Es tajos gribu mājot un viņu starpā staigāt, un gribu būt viņu Dievs, un viņi būs būs Mani ļaudis." (2.Kor.6:16).

Paaugstiniet veselības reformas pamatlikumus, un lai Kungs vada tos, kam ir godīgas sirdis. Parādiet sātības pamatlikumus to vispievilcīgākajā veidā. Izplatiet grāmatas, kas dod norādījumus par veselīgu dzīvi.

Ļaudīm ļoti, ļoti vajadzīga gaisma, kas spīd no mūsu par veselību sarakstīto grāmatu un žurnālu lappusēm. Dievs vēlas izlietot šīs grāmatas un žurnālus kā starpniekus, caur ko gaismas uzliesmojumi saistītu ļaužu uzmanību un liktu tiem ņemt vērā trešā eņģeļa vēsts brīdinājumu. Mūsu žurnāli par veselību ir instrumenti darba laukā, kam jāpadara īpašs darbs gaismas izplatīšanā, kas pasaules iedzīvotājiem jāsaņem šajā Dieva piešķirtajā sagatavošanās laikā. Tiem ir neizsakāms iespaids veselības, sātības un atturības jautājumos, lai palīdzētu sabiedrībai.

Kungs mums ir sūtījis rindu pēc rindas, un, ja mēs atmetam šos pamatlikumus, tad atmetam ne vēstnesi, kas tos māca, bet To, Kurš mums ir devis šos pamatlikumus. (137)

Ļaužu priekšā jāizceļ reforma, nepārtraukta reforma, un ar savu priekšzīmi mums mūsu mācībai ir jādod spēks. Patiesa reliģija un veselības likumi iet roku rokā. Nav iespējams strādāt vīru un sievu pestīšanas labā, nenorādot tiem uz nepieciešamību pārtraukt izdabāšanu grēcīgām tieksmēm, kas izposta veselību, pazemo dvēseli un neļauj dievišķai patiesībai iespaidot prātu. Vīri un sievas jā māca rūpīgi raudzīties uz katru ieradumu un dzīves veida īpatnībām un tūlīt atsacīties no lietām, kas izraisa mūsos saslimšanu un ar to met tumšu ēnu pār garu. Dievs vēlas, lai Viņa gaismas nesēji pastāvīgi turētu ļaužu priekšā augstu standartu. Ar norādījumiem un priekšzīmi viņiem jāpaceļ viņu pilnīgais standarts augstu pāri sātana viltus standartam, kas, ja tam sekos, nesīs postu, pagrimumu, slimības un nāvi kā iesai, tā dvēselei. Lai tie, kas saņēmuši zināšanas, kā ēst, dzert un ģērbties, lai saglabātu veselību, sniedz šīs atziņas tālāk citiem. Lai trūcīgie saņem veselības evaņģēliju, pasludinātu no praktiskā redzes viedokļa, ka tie varētu zināt, kā pareizi gādāt par miesu, kas ir Svētā Gara templis.

"Paceliet karogu pār tautām.. Sakiet jūs Ciānas meitai - Redzi, tavs Glābējs nāk." (Jes.62:10,11).

28.nodaļa

Dieva mērķis veidojot mūsu izdevniecības

(138) “Jūs esat Mani liecinieki, saka Kungs, pasludināt brīvību gūstekņiem un cietuma atvēršanu saistītiem; pasludināt Kunga pieņemamo gadu un mūsu Dieva atreibības dienu.”

Mūsu izdevniecības darbu dibināja pēc Dieva norādījuma un Viņa īpašā uzraudzībā. Tas bija nozīmēts sevišķa mērķa sasniegšanai. Dievs izredzēja Septītās dienas Adventistus kā īpašus ļaudis, kas atšķirti no pasaules. Ar lielo patiesības cērti Viņš tos ir izcirtis no pasaules akmeņlauztuvēm un nolīcis savienībā ar Sevi. Viņš tos ir darījis par Saviem pārstāvjiem un ir aicinājis tos būt par Viņa sūtņiem pēdējā glābšanas darbā. Vislielākās patiesības bagātības, kādas jebkad uzticētas mirstīgiem, vissvinīgākie un bijāmākie brīdinājumi, kādus jebkad Dievs sūtījis cilvēkam, viņiem ir jādod tālāk pasaulei. Un mūsu izdevniecību nami ir viens no visiespaidīgākajiem iekārtojumiem šī darba paveikšanai.

Šīm iestādēm jāstāv kā Dieva lieciniekiem, kā taisnības skolotājiem priekš ļaudīm. No tām patiesībai jāiziet kā degošam lukturim. Līdzīgi spožai bākas gaismai bīstamā krastā, izdevniecībām pastāvīgi jāsuīta gaismas stari pasaules tumsā, lai brīdinātu ļaudis no briesmām, kas draud tos iznīcināt. (139)

Iespieddarbiem, kurus izsuīta mūsu spiestuves, jāsuītagavo ļaudis sastapt Dievu. Visā pasaulē tiem jādara tas pats darbs, ko Jānis Kristītājs darīja priekš jūdu tautas. Ar satraucošām brīdinājuma vēstīm Dieva pravietis pamodināja ļaudis no pasaulīgā miega. Caur Viņu Dievs aicināja atkritušo Israēlu nožēlot savus grēkus un atgriezties. Sludinot patiesību, pravietis atmaskoja vispārīgi pieņemtos maldus. Pretstatā viņa laika viltus teorijām patiesība viņa mācībā izcēlās kā mūžīga un konkrēta. Jāņa vēsts skanēja: “Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība ir tuvu klāt nākusi.” (Mat.3:2). Tāda pat vēsts ar mūsu izdevniecībām jāsniedz pasaulei šodien.

Mūsu darba galvenos vilcienus iezīmē pravietojums, ko piepildīja Jāņa misija - “Sataisiet Kungam ceļu, dariet līdzenas Viņa tekas.” (Mat.3:3). Kā Jānis suītagavoja ceļu pirmajai, tā mums jāsuītagavo ceļš Pestītāja otrai atnākšanai. Mūsu izdevniecību iestādēm jāpaaugstina kājām samīto Dieva likumu prasības. Stāvot pasaules priekšā kā reformatoriem, tiem jānorāda uz Dieva likumiem kā uz visu paliekošu reformu pamatu. Skaidri un nepārprotami tiem jāsludina nepieciešamība paklausīt visiem Dieva baušļiem. Kristus mīlestības spiestiem, tiem jāsuīdarbojas ar Viņu, uzceļot vecās posta vietas un atjaunojot pagājušo cilšu pamatus. Tiem jāstrādā kā plaisu aizmūrētājiem, kā ceļu atjaunotājiem. Pateicoties viņu liecībai, sabatam jāklūst par liecinieku, kas pastāvīgi atgādina par Dievu, saistot uzmanību un pamodinot vēlēšanos pētīt Rakstus, kas savukārt pievērsīs cilvēku prātu Radītājam. (140)

Lai nekad neaizmirstam, ka šiem institūtiem jāsuīdarbojas ar Debesu sūtņiem. Tie atrodas starp tiem spēkiem, kas simboliski attēlots ar eņģeli, kurš laižas “debesu vidū, un kuram bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, un valodām, Tas stiprā balsī sauca: bīstieties Dievu un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda.” (Atkl.14:6,7.).

No tiem jāiziet briesmīgajai vainu uzrādošai vēstij: “Kritusi, kritusi Bābele, lielā pilsēta, tāpēc ka tā visas tautas dzirdinājusi ar savas netiklības dusmu vīnu.” (Atkl.14:8.).

Tie ir attēloti arī ar sekojošo trešo eņģeli, kas saka ar stipru balsi: “ja kas zvēru pielūdz un viņa attēlu un pieņem zīmi pie savas pieres un pie savas rokas, tas arī dzers no Dieva dusmības kausa.” (Atkl.14:9,10.).

Un lielā mērā caur mūsu izdevniecībām jātiek padarītam “cita eņģeļa” darbam, kas nonāk no debesīm ar lielu varu un kas zemi apgaismo ar savu godību.

Svinīga atbildība gulstas uz mūsu izdevniecību namiem. Tie, kas vada šīs iestādes, tie, kas sagatavo iespēšanai periodiskos izdevumus un grāmatas, kas tiešām stāv Dieva nodomu gaismā un ir aicināti brīdināt pasauli, no Dieva puses tiek uzskatīti kā atbildīgi par līdzcilvēku dvēselēm. Tiem tāpat, kā Vārda sludinātājiem domāta vēsts, ko Dievs devis Savam pravietim senatnē: “Tevi, cilvēka bērns, Es esmu izredzējis par sargu Israēla namam, lai tu, ja tu saņemsi kādu vārdu no Manas mutes, tos brīdini Manā Vārdā. Ja es bezdievim saku: bezdievi, tev jāmirst, - un tu nebrīdini bezdievi, lai tas atgriežas no sava ļaunā ceļa, tad bezdievis gan nomirs savā noziegumā, bet viņa asinis Es atprasīšu no tavas rokas.” (Eceh.33:7,8.). (141)

Ne uz vienu laiku šī vēsts nav attiekusies ar lielāku spēku kā uz mūsu dienām. Arvien vairāk un vairāk pasaule pārkāpj Dieva prasības. Cilvēki pārkāpumos kļuvuši pārdroši. Pasaules iedzīvotāju bezdievība gandrīz jau piepildījusi savu netaisnības mēru. Šī zeme jau gandrīz aizsniegusi tādu stāvokli, ka Dievs atļaus iznīcinātājam izdarīt savu briesmīgo darbu. Cilvēku likumu nostādīšana Dieva likumu vietā, pirmās nedēļas dienas pacelšana vienīgi cilvēcīgās autoritātes vārdā Bībeles Sabata vietā ir pēdējais darbs šajā drāmā. Kad šī Dieva likumu aizvietošana ar cilvēcīgiem kļūs vispārēja, Dievs atklās Sevi. Viņš celsies Savā Majestātiskumā, lai briesmīgi satricinātu zemi. Viņš iznāks no Savas vietas, lai sodītu pasaules iedzīvotājus par viņu netaisnību, un zeme vairs neuzsūks asinis un neapslēps mirušos.

Lielā cīņā, ko sātans izraisīja Debesu pagalmos, drīz, ļoti drīz uz visiem laikiem tiks izšķirta. Drīz visi zemes iedzīvotāji nostāsies par vai pret Debesu valdību. Tagad, kā nekad agrāk, sātans izlieto savu pieviļošo varu, lai nomaldinātu un iznīcinātu katru nepiesardzīgu dvēseli. Mēs esam aicināti modināt ļaudis sagatavoties lielajiem priekšā stāvošajiem notikumiem. Mums jābrīdina tie, kas stāv uz pašas bojā ejas malas. Dieva ļaudīm ar visiem spēkiem jācīnās pret sātana viltību un jānoārda viņa cietokšņi. Visām cilvēcīgajām būtnēm plašajā pasaulē, kas pievērs brīdinājumiem uzmanību, mums jāizskaidro šajā lielajā cīņā apstrīdētie pamatlikumi, no kuriem atkarīga dvēseles mūžīgais liktenis. Ļaudis tuvu un tālu mums pilnībā jāiepazīstina ar jautājumu: “Vai jūs sekojat lielajam atkritējam nepaklausībā Dieva likumiem vai arī sekojat Dieva Dēlam, Kas paziņoja: Es Sava Tēva baušļus esmu turējis.”? (142)

Tas ir darbs, kas gaida uz mums; tādēļ ir dibinātas mūsu izdevniecības. Šis ir tas darbs, ko Dievs gaida, ka izpildīsim.

Kristīgo principu atklāšana

Man nav atklātībai jādara zināma tikai patiesības teorija, bet tā arī praktiski jāparāda raksturā un dzīvē. Mūsu izdevniecībām jāstāv pasaules priekšā kā kristīgo

pamatlikumu iemiesojumam. Šajās iestādēs, ja tās atbilst Dieva nodomam, Kristus pats stāv darba spēku priekšgalā. Svētie eņģeļi uzrauga katras nodaļas darbu. Un visam, kas tiek darīts katrā nozarē, jānes Debesu zīmogs, jāparāda Dieva rakstura lielais pārkums.

Dievs ir noteicis, ka Viņā darbam pasaulē jānotiek skaidrās, svētās līnijās. Viņš vēlas, lai Viņa ļaudis ar savu dzīvi parādītu kristietības priekšrocības, salīdzinot ar pasaulīgumu. Caur Viņa žēlastību viss ir darīts, lai visās mūsu veikalnieciskās darīšanās atklātos Debesu pamatlikumu pārkums pār pasaules pamatlikumiem. Mums jāparāda, ka mūsu darbs noris augstākā līmenī nekā pasaules darbs. Visās lietās mums jāļauj redzēt rakstura skaidrību. Mums jāparāda, ka patiesība, ja to pieņem un tai paklausa, dara tās pieņēmējus par Dieva dēliem un meitām, par Debesu Kēniņa bērniem. Kā tādi, tie ir godīgi savos darījumos, uzticīgi, patiesi un taisnīgi - kā mazajās, tā lielajās dzīves lietās.

Dievs vēlas, lai visā mūsu darbā, pat tehniskās līnijās, parādītos Viņa rakstura pilnība. Viņš vēlas, lai noteiktība, prasme, smalkjūtība, gudrība un pilnība, kādu Viņš prasīja zemes saiešanas telts būvē, raksturotu visu, ko darīs Viņa kalpošanas darbā. Visiem pasākumiem, kuros iesaistās Viņa kalpo, jābūt Viņa skatījumā tik šķīstiem un vērtīgiem, kāds bija zelts, vīraks un mirres, ko sirsnīgā, nesamaitātā ticībā gudrie no Austrumiem pienesa Glābējam Viņa bērībā. (143)

Tā savā veikalnieciskajā un darba dzīvē Kristus sekotājiem jābūt gaismas nesējiem pasaulē. Dievs neprasa, lai viņi censtos spīdēt. Viņš neatzīst nekādus sevi apmierinošus mēģinājumus izrādīties ļoti labiem. Viņš grib, lai to dvēseles būtu piepildītas ar Debesu pamatlikumiem, un tad, nonākot saskarē ar pasauli, tie atklās viņos esošo gaismu. Viņu godīgums, taisnīgums un stingrā uzticība katrā dzīves solī būs gaismu izplatoši līdzekļi.

Dieva valsts nenāk ar ārēju izrādīšanos. Tā nāk caur Viņa Vārda iedvesmojošo maigo lēnprātību, caur iekšējo Svētā Gara darbību. Tā nāk ar dvēseles iedraudzēšanos ar Viņu, Kas ir tās dzīvība. Tās spēka vislielākā atklāsme parādās, cilvēcīgai dabai aizsniedzot Kristus rakstura pilnību.

Bagātību vai augstu stāvokli apliecinošā āriene, dārgā arhitektūras stilā veidota celtne vai iekārtojums nav svarīgs Dieva darba attīstībai; nav vajadzīgi arī sasniegumi, kas iemanto cilvēku aplausus un izraisa tukšu iedomību. Pasaulīgām ārišķībām, lai cik iespaidīgas tās arī nebūtu, nav nekādas vērtības pie Dieva.

Kaut arī mums pienākas tiekties pēc pilnības ārējā izskata ziņā, tomēr vienmēr vajadzētu atcerēties, ka šo mērķi nedrīkstam uzskatīt par galveno. Tas jāpakļauj augstākām interesēm. Pāri redzamajam un pārejošajam Dievs vērtē neredzamo un mūžīgo. Pirmām lietām ir tik daudz vērtības, cik tās atklāj otrās. Visizmeklētākiem mākslas ražojumiem nav tāda skaistuma, ko varētu salīdzināt ar rakstura skaistumu, kas ir auglis Svētā Gara darbībai dvēselē. (144)

Kad Dievs atdeva pasaulei Savu Dēlu, Viņš cilvēcīgām būtnēm dāvāja nezūdošu bagātību, ar kuru salīdzinātas, kopš pasaules sākuma cilvēku uzkrātās bagātības, nav it ne kas. Kristus nāca uz šo zemi un stāvēja cilvēku bērnu priekšā ar mūžīgos laikmetos uzkrātu mīlestību, un šī ir tā bagātība, kas mums no savienības ar Viņu jāsaņem, lai to atklātu un sniegtu tālāk.

Mūsu iestādes sagādās Dieva darbam slavu par tik, par cik darbinieki būs svētījušies un nodevušies Dievam, - parādot, ka Kristus žēlojošās laipnības varai ir spēks

pārveidot dzīvi. Mums jāatšķiras no pasaules, tāpēc ka Dievs mums ir uzlicis Savu zīmogu, tāpēc ka Viņš parāda mūsos pats Savu mīlošo raksturu. Mūsu Pestītājs sedz mūs ar Savu taisnību.

Izvēloties vīrus un sievas Savam darbam, Dievs nejauc, vai tie ir skoloti vai labi runātāji, vai tiem ir laicīga bagātība. Viņš jautā: "Vai tie staigā tādā pazemībā, ka Es tiem varu mācīt Savu ceļu? Vai Es varu likt Savus vārdus viņu lūpās? Vai tie pārstāvēs Mani?"

Dievs var izlietot katru cilvēku tieši proporcionāli tam, cik Viņš var likt Savu Garu tā dvēseles tempļī. Darbs, kuru Viņš pieņems, ir tāds darbs, kas atstaros Viņa attēlu. Viņa sekotājiem kā savas pilnvaras pasaulei jāuzrāda Viņa mūžīgie principi.

Misijas darba līdzekļi

Mūsu izdevniecību nami ir Dieva nozīmēti centri, un caur tiem jāpadara darbs, kura lielums vēl nav izprasts. Ir tādi pūļu un iespaidu virzieni, kas vēl gandrīz nemaz nav skārti un kuros Dievs aicina sadarboties ar Viņu. (145)

Dievs grib, lai, patiesības vēstij izplatoties jaunos laukos, arī jaunu centru dibināšanas darbs pastāvīgi ietu uz priekšu. Pa visu pasauli Viņa ļaudīm jāuzceļ pieminekļi Viņa Sabatam - zīmei starp Viņu un tiem, ka Viņš ir Tas, Kas tos svētī. Dažādās misijas zemju vietās ir jādibina izdevniecības. Lai darbu padarītu slavenu, lai būtu pūļu un iespaida centri, lai saistītu ļaužu uzmanību, lai attīstītu ticīgo talantus un spējas, lai vienotu jaunās draudzes un atbalstītu strādnieku pūles, dodot tiem iespējas ātrāk sazināties ar draudzēm un straujāk izplatīt vēsti - visi šie un daudzi citi apsvērumi prasa izdevniecību centru dibināšanu misijas laukos.

Mūsu jau pastāvošajiem institūtiem dota priekšrocība, jā, pat pienākums piedalīties šajā darbā. Šie institūti tika dibināti ar pašuzpurēšanos. Tie ir izveidoti ar Dieva ļaužu pašizliedzīgajām dāvanām un Viņa kalpu nesavtīgo darbu. Dievs grib, lai tie parādītu to pašu uzpurīgo garu un darītu tādu pat palīdzošu darbu, atbalstot jaunu centru nodibināšanu citos laukos.

Kā iestādēm, tā atsevišķiem cilvēkiem ir piemērojams viens un tas pats likums: Tie nedrīkst kļūt egocentriski. Ja ir nodibināta kāda iestāde un tā kļūst stipra un iespaidīga, tad tā nedrīkst pastāvīgi tiekties pati sev nodrošināt lielākas darba iespējas. Uz visām iestādēm, kā arī uz katru atsevišķu cilvēku vienlīdz patiesi attiecas vārdi, ka mēs saņemam, lai dotu. Dievs dod, lai mēs varētu dot. Līdz ko kāda iestāde ir nodrošinājusi pati savu pastāvēšanu, tā tai vajadzētu tiekties palīdzēt citiem Dieva darba rīkiem, kuru vajadzības ir lielākas. (146)

Tas saskan ar bauslības un arī evaņģēlija pamatlikumiem, kas kā priekšzīme uzskatāmi atklāta Kristus dzīvē. Vislielākais pierādījums par mūsu godīgumu, apliecinot savu uzticību Dieva likumiem un padevību mūsu Glābējam, ir nesavtīga, pašuzpurīga mīlestība uz līdzcilvēkiem.

Tā ir evaņģēlija godība, ka tas dibināts uz principa par dievišķās līdzības atjaunošanu kritušajā cilvēcē ar pastāvīgas uzpurēšanās parādīšanu. Dievs pagodinās šo principu, kur vien to parādīs.

Kas seko Kristus priekšzīmei pašaizliedzībā patiesības dēļ, tie uz pasauli atstāj lielu iespaidu. Viņu priekšzīme ir pārliecinoša un aizraujoša. Cilvēki redz, ka starp Dievu apliecinošiem ļaudīm ir ticība, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli no savtības. To cilvēku dzīvē, kas paklausa Dieva baušļiem, pasaules ļaudis redz pārliecinošu pierādījumu tam, ka Dieva likuma būtība ir mīlestība uz Dievu un cilvēkiem.

Dieva darbam vienmēr jābūt Viņa uzpurēšanās zīmei, un tieši tad, kad šī zīme parādīsies mūsu iestāžu darbībā, tie arī mantos ļaužu uzticību un nesīs līdzekļus Viņa valsts tālākam progresam. Kungs atraus Savas svētības jebkurā darba fāzē, kur nodosies savtīgām interesēm; tomēr Viņš ir gatavs Saviem ļaudīm piešķirt labumu visā pasaulē, ja tie to izlietos cilvēces pacelšanai. Pie mums atkal atgriezīsies apustuļu dienu piedzīvojumi, ja mēs no visas sirds pieņemsim Dieva uzpurēšanās principus - būdami visās lietās gatavi paklausīt Viņa Svētā Gara vadībai.

Mācību centri darbiniekiem

Mūsu iestādēm vajadzētu būt misijas spēkiem visaugstākā izpratnē, un paties misijas darbs vienmēr iesākas pie tiem, kas atrodas vistuvāk. Katrā iestādē ir darāms misijas darbs. Sākot no vadītāja līdz visvienkāršākajam strādniekam, visiem vajadzētu justies atbildīgiem par neatgrieztajiem cilvēkiem viņu pašu vidū. Viņiem vajadzētu sirsnīgi pūlēties tos pievest Kristum. Šādu pūļu rezultātā daudzi tiks mantoti un kļūs uzticīgi un patiesi strādnieki Dieva darbā. (147)

Mūsu izdevniecību nami, uzņemoties nastu par misijas laukiem, redzēs, ka to darbiniekiem nepieciešams nodrošināt plašāku un dziļāku izglītību. Viņi izpratīs, kāda vērtība ir iespējai darīt šo darbu, un ieraudzīs strādnieku sagatavošanas vajadzību, ne tikai darbam savās robežās, bet arī iespaidīgas palīdzības sniegšanai iestādēm jaunos laukos.

Dievs grib, lai mūsu izdevniecības kļūtu par sekmīgām izglītojošām skolām kā profesionālā darbā, tā arī garīgā virzienā. Vadītājiem un strādniekiem vienmēr vajadzētu atcerēties, ka Dievs prasa pilnību visās lietās, kas saistās ar Viņa darbu. Lai to saprot visi, kas ienāk mūsu iestādēs, vēlēdamies mācīties. Dodoet viņiem izdevību iegūt iespējami augstāko derīguma pakāpi. Lai tie iepazīstas ar darba dažādajām līnijām, tā ka, aicināti citos laukos, viņi jau būtu vispusīgi apmācīti un tādā kārtā piemēroti nest dažādas atbildības.

Mācekļus vajadzētu tā apmācīt, lai pēc nepieciešamā laika pavadīšanas institūtā viņi varētu aiziet sagatavoti saprātīgi strādāt iespēšanas darba dažādās nozarēs, nekavējoties atdodot Dieva lietai saņemtās zināšanas, vislabākajā veidā izlietojot savus spēkus, un spējīgi sniegt šīs zināšanas citiem.

Visus strādniekus vajadzētu pārliecināt, ka tiem jābūt apmācītiem ne tikai savā profesijā, bet ka tiem jāklūst derīgiem nest garīgas atbildības. Lai katrs strādnieks izprot, cik svarīgi ir nonākt personīgā savienībā ar Kristu, personīgi piedzīvojot Viņa varu glābt. (148)

Lai strādnieki tiek audzināti, kā audzināja jauniešus praviešu skolās. Lai Dievs veido viņu prātu caur Viņa nozīmētajiem līdzekļiem. Visiem vajadzētu saņemt izglītību, ko sniedz Bībele, vajadzētu būt iesakņotiem un nopamatotiem patiesības pamatlikumos, lai

viņi varētu ievērot Kunga ceļu, darīt tiesu un taisnību. Visiem spēkiem centieties pamodināt un atbalstīt misijas garu. Lai strādnieki dziļi izprot tiem piešķirto augsto priekšrocību šajā pēdējā glābšanas darbā tikt izlietotiem kā Dieva palīdzošai rocai. Lai katrs tiek pamācīts strādāt priekš citiem, praktiski pūloties dvēseļu labā tieši tur, kur viņš atrodas. Lai visi mācās Dieva Vārdā meklēt norādījumus visām misijas darba līnijām. Tad, tiklīdz viņi ir uzzinājuši Kunga Vārdu, tie no tā smelsies ierosinājumus, kā apstrādāt laukus tā, lai Dievam tiktu pienesti vislabākie augļi no Viņa vīna dārza daļām.

Dieva plānu piepildīšana

Kristus vēlas ar Sava spēka pilnību tā stiprināt Savus ļaudis, lai caur viņiem visu pasauli apņemtu žēlojošas laipnības atmosfēra. Kad Viņa ļaudis ar visu sirdi atdosies Dievam, tad šis nodoms būs piepildīts. Kunga Vārds tiem, kas saistīti ar Viņa iestādēm, ir: "Šķīstieties, kas Kunga rīkus nesat." (Jes.52:11). Lai visās mūsu iestādēs savtība dod vietu nesavtīgai mīlestībai un darbam tuvu un tālu esošu dvēseļu labā. Tad svētā eļļa plūds no diviem olīvkoka zariem zelta caurulēs, kas savu saturu atdos traukiem, kuri sagatavoti to uzņemt. Tad Kristus strādnieku dzīve tiešām būs Viņa Vārda patiesību atspoguļojums. (149)

Dieva mīlestība un bijība, viņa laipnības un Viņa svētuma izpratne caurstrāvos katru iestādi. Katrā nodaļā valdīs mīlestības un miera atmosfēra. Katrs teiktais vārds, katrs veiktais darbs atstās iespaidu, kas līdzināsies Debesu iespaidam. Kristus mājās cilvēcīgumā, un cilvēcīgums mājās Kristū. Visā darbā parādīsies ne nīcīgā cilvēka īpašības, bet gan bezgalīgā Dieva raksturs. Svēto eņģeļu izplatītais dievišķais iespaids pārlicinās ļaudis, kas nonāks saskarē ar strādniekiem; no šiem strādniekiem izplūds jauks iespaids.

Aicināti ieiet jaunos laukos, tā sagatavoti strādnieki ies kā Pestītāja pārstāvji, derīgi Viņa darbam un spējīgi ar priekšrakstu un priekšzīmi līdzdalīt citiem šim laikam dotās patiesības atziņas. Skaistā rakstura celtne, dievišķa spēka veidota, saņems gaismu un godību no Debesīm un stāvēs pasaules priekšā kā liecinieks, kas norāda uz dzīvā Dieva troni.

Tad darbs ies uz priekšu saliedēti un ar divkāršu spēku. Strādniekiem visās līnijās tiks dotas jaunas spējas. Iespieddarbi, kurus izsūtīs kā Dieva vēstnešus, nesīs Mūžīgā zīmogu. Viņu sniegtās dārgās patiesības pavadīs augšā esošās svētnīcas gaismas stari. Kā nekad agrāk tiem būs spēks atmodināt dvēselēs pārlicību par grēku, radīt izsalkumu un slāpes pēc taisnības un izraisīt dzīvu interesi par lietām, kas nekad nezudīs. Cilvēki iepazīsies ar grēkus salīdzinošo darbu un mūžīgo taisnību, ko ar Savu upuri atnesa Mesija. Daudzi tiks pieaicināti dalīties Dieva bērnu krāšņajā brīvībā un nostāsies kopā ar Dieva ļaudīm, lai apsveiktu mūsu Kunga un Pestītāja drīzo nākšanu spēkā un godībā.

29.nodaļa

Mūsu baznīcas literatūra

(150) Mūsu darba spēks un panākumi lielā mērā atkarīgi no mūsu spiestuvju izdotās literatūras rakstura. Tāpēc vajadzētu ļoti rūpīgi izvēlēties un sagatavot materiālu, kam jāiziet pasaulē. Ir nepieciešama vislielākā piesardzība un izšķiršanās spējas. Mūsu

spēkus vajadzētu veltīt vistīrākās un visaugšupceļošākās literatūras izdošanai. Mūsu periodiskajiem izdevumiem jāiziet, saturot patiesību, kam priekš ļaudīm ir vitāli svarīga nozīme.

Dievs mūsu rokās ielicis karogu, uz kura rakstīts: "Še ir svēto pacietība. Še ir tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību." Atkl.14:12. Šī ir skaidra un atšķiroša vēsts, kura nedrīkst pieļaut nevienu neskaidru skaņu. Tai jāvada ļaudis prom no sasitām cisternām, kurās nemaz nav ūdens, pie neizsīkstošā dzīvības ūdens Avota.

Mūsu preses izdevumu mērķis

Mūsu preses izdevumiem ir vissvētākais uzdevums - vienkārši, skaidri un izprotami parādīt mūsu ticības pamatus. Ļaudis visur izšķiras par kādu pusi; visi nostājas vai nu zem patiesības un taisnības karoga vai zem atkritējas varas karoga, kas cīnās par virskundzību. Šajā laikā Dieva vēsts pasaulei jāsniedz tik ļoti paaugstināta un ar tādu spēku, ka ļaudis sastaptu patiesību vaigu pret vaigu, prātu pret prātu, sirdi pret sirdi. Tiem jāierauga patiesības pārkums pār daudzajiem maldiem, kas lauž sev ceļu, cenšoties mantot ievēribu, lai aizstātu, ja iespējams, Dieva Vārdu šim svinīgajam laikam. (151)

Mūsu iespieddarbu lielais mērķis ir paaugstināt Dievu un pievērst ļaužu uzmanību Viņa Vārda dzīvajām patiesībām. Dievs mūs aicina pacelt ne mūsu pašu standartu, ne arī pasaules standartu, bet gan Viņa patiesības standartu.

Vienīgi tad, ja mēs to darām, ar mums var būt Viņa veiksmi piešķirošā roka. Pārdomājiet Dieva rīcību ar Saviem ļaudīm pagātnē. Vērojiet kā, kamēr tie nesa Viņa karogu, Viņš paaugstināja tos viņu ienaidnieku priekšā. Bet kad, paaugstinot sevi, tie atsacījās no savas padevīgās uzticības, kad tie paaugstināja varu vai pamatlikumu, kas nostājās pret Dievu, tad Kungs tos atstāja, pieļaujot, ka tie cieta lielu nelaimi un sakāvi.

Pārdomājiet Daniēla piedzīvojumu. Aicināts stāvēt ķēniņa Nebukadnecara priekšā, Daniēls nekavējās atzīt savas gudrības Avotu. Vai šī uzticīgā Dieva atzīšana mazināja Daniēla iespaidu ķēniņa galmā? Nemaz nē, tā bija viņa spēka noslēpums; tā nodrošināja viņam labvēlību Bābeles valdnieka acīs. Dieva Vārdā Daniēls ķēniņam darīja zināmu Debesu sūtīto pamācošo, brīdinošo un norājošo vēsti, un viņš netika atstumts. Lai mūsu laiku Dieva darbinieki lasa noteikto, drosmīgo Daniēla liecību un seko viņa priekšzīmei.

Nekad cilvēks neparāda lielāku neprātu kā tad, kad cenšas nodrošināt pasaules labvēlību un atzinību, zināmā mērā upurējot Dievam pienākošos uzticību un godu. Nostājoties tur, kur Dievs nevar sadarboties ar mums, mūsu spēks izrādīsies vājums. Viss, kas jebkad darīts, lai atjaunotu Dieva līdzību cilvēkā, ir darīts tāpēc, ka Dievs ir piešķīris strādniekam spēku un prasmi. Vienīgi Viņa spēks var atjaunot miesu un dvēseli un dot spraigumu prātam. Mūsu izdevniecības darbā, kā jebkurā citā darba līnijā un visā kristīgā dzīvē, apstiprināsies Kristus vārdu patiesība: "Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt." (Jāņa 15:5.). (152)

Dievs cilvēkiem devis mūžīgus pamatlikumus, kuru priekšā kādā dienā nolieksies visas cilvēcīgās varas. Viņš aicina mūs šos principus atklāt pasaulei ar vārdu un personīgo piemēru. Tiem, kas godās Viņu ar uzticīgu pieķeršanos Viņa Vārdam, būs brīnišķīgs gala iznākums. Ir ļoti svarīgi turēties pie pamatlikumiem, kas pastāvēs mūžīgi.

Mūsu strādniekiem nepieciešami personīgi piedzīvojumi

Mūsu periodisko izdevumu redaktoriem, skolotājiem mūsu skolās un mūsu savienību priekšniekiem - visiem jādzer no dzīvības ūdens upes skaidrajām straumēm. Visiem vēl pilnīgāk jāizprot vārdi, ko mūsu Kungs teica samariešu sievai: "Ja tu Dieva dāvanu zinātu un kas Tas tāds ir, Kas uz tevi saka: dod Man dzert, tad tu Viņu būtu lūgusi un Viņš tev būtu devis dzīvu ūdeni... Bet, ja kas dzers no ūdens, ko Es tam došu, tam neslāps nemūžam; bet ūdens, ko Es tam došu, viņā taps par ūdens avotu, kas verd uz mūžīgu dzīvošanu." (Jāņa 4:10-14).

Kunga darbs ir jāatšķir no parastās ikdienas dzīves. Viņš saka: "Es griezīšu Savu roku pret tevi un tīrīšu kā ar sārnu tavus sārņus un nošķiršu visu tavu slavu. Un Es tev atkaki došu soģus kā senāk un padoma devējus kā vecos laikos. Pēc tam tu tapsi saukts par taisnības pili, ticīgā pilsēta. Ciāna caur tiesu taps stiprināta un viņas atgriezušies caur taisnību." (Jes.1:25-27). Šie vārdi ir ļoti svarīgi. Tajos ietverta mācība visiem, kas sēž redaktora krēslā. (153)

Dziļi nozīmīgi ir Mozus vārdi: "Ārona dēli Nadabs un Abijs ņēma ikviens savu kvēpināmo trauku un ielika uguni un kvēpināmās zāles tur virsū un nesa svešu uguni Kunga priekšā, ko Viņš tiem nebija pavēlējis. Tad uguns izgāja no Kunga un tos aprija, un tie nomira Kunga priekšā. Un Mozus sacīja uz Āronu: tas ir, ko Kungs ir runājis sacīdams: iekš tiem, kas Man tuvu, Es tapšu svētīts, un visu ļaužu priekšā Es tapšu godināts." (3.Moz.10:1-3). Te ietverta mācība visiem, kuru rokās ir materiāls, kas iziet no mūsu izdevniecību iestādēm. Svētās lietas nedrīkst sajaukt ar parastām. Laikrakstiem, kas tik plaši izplatīti, vajadzētu saturēt daudz vērtīgākas pamācības par tām, kas parādās kārtējos dienas izdevumos. "Kāda daļa pelavām ar graudiem?" (Jer.23:28). Mums vajadzīgi tīri kvieši, kas pamatīgi vētīti.

"Jo tā Kungs uz mani runāja, mani satverdams ar Savu roku, un mani mācījis nestaigāt šo ļaužu ceļu un sacījis: Jums nebūs sacīt "derība" visur, kur šie ļaudis saka "derība", un nebūs bīties, kur tie bīstas, nedz baiļoties. Kungu Cebaotu, To jums būs godāt, un Viņš lai ir jūsu bijāšana, un Viņš lai ir jūsu bailība... Sasien liecību, aizzīmogo mācību Manos mācekļos... Pie bauslības un liecības! Ja tie tā nerunās, tad auseklis tiem neausīs." (".. tad tas ir tāpēc, ka viņos nav nekādas gaismas." angļu tulk.) (Jes.8:11-20).

Es aicinu visus mūsu strādniekus pievērst uzmanību Jesajas 6.nodaļai. Lasiet Dieva pravieša piedzīvojumu, redzot Kungu "sēžam uz augsta un uzcelta godības krēsla, un Viņa drēbju vīles piepildīja Dieva namu.. Tad es sacīju: Vai man! Jo man jāiet bojā, jo es esmu vīrs nešķīstām lūpām un dzīvoju starp ļaudīm, kam nešķīstas lūpas, jo (154) manas acis redzējušas Kēniņu, Kungu Cebaotu! Tad viens no serafiem atlaidās pie manis, un viņa rokā bija degoša ogle, ko viņš ar stangām bija ņēmis no altāra. Un viņš ar to aizskāra manu muti un sacīja: redzi, tā tavas lūpas aizskārusi, tā tavs noziegums no tevis atņemts un tavi grēki salīdzināti. Un es dzirdēju Kunga balsi sakām: ko Es sūtīšu un kas Mums ies? Tad es sacīju: redzi, še es esmu, sūti mani." (Jes.6:1-8).

Tas ir piedzīvojums, kas vajadzīgs tiem, kas strādā visās mūsu iestādēs. Draud briesmas, ka tiem nebūs pastāvīgas un dzīvas savienības ar Dievu, ka tie nebūs svētīti caur patiesību. Tā viņi pazaudē izpratni par patiesības spēku, pazaudē spējas atšķirt svētu no parastā.

Mani brāji atbildīgās vietās, kaut Kungs ne tikai svaidītu jūsu acis, ka jūs varat redzēt, bet arī izlietotu jūsu sirdīs svēto eļļu, kas no diviem olīvkoka zariem plūst caur zelta caurulēm zelta kausā, kas baro svētnīcas lukturus. Kaut Viņš “jums dotu gudrības un parādīšanas Garu Viņa atzīšanā; apgaismotas gara acis, ka jūs varat atzīt, kāds ir Viņa aicināšanas cerība, .. un kāds Viņa spēka pārlieku augstais lielums pie mums, kas ticam.” (Efez.1:17-19).

Kā uzticīgi namturi dodiet barību Dieva saimei īstā laikā. Pasniedziet ļaudīm patiesību. Strādājiet it kā visa Debesu Universa skata priekšā. Mēs nedrīkstam zaudēt laiku - nevienu mirkli. Drīz būs jāsastopas ar svarīgiem notikumiem, un mums jābūt paslēptiem klints plaisumā, ka varam redzēt Jēzu un tikt atspirdzināti no Viņa Svētā Gara.

Mūsu izdevumu publicējamā viela

(155) Lai mūsu periodiskie izdevumi tiek veltīti dzīvas un svarīgas vielas publicēšanai. Lai katrs raksts ir piesātināts ar praktiskām, augšupceļošām, izdaiļojošām domām, kas sniegs lasītājam atbalstu, gaismu un spēku. Tagad kā nekad agrāk ir jāgodā ģimenes reliģija un ģimenes svētums. Ja ļaudīm jebkad ir bijusi vajadzība staigāt Dieva priekšā līdzīgi Enokam, tad tā jāstaigā Septītās dienas Adventistiem tagad, rādot savu nodomu godīgumu ar šķīstiem vārdiem, tīriem vārdiem, kas pildīti ar līdzjūtību, maigumu un mīlestību.

Ir reizes, kad vajadzīgi pārmetoši un norājoši vārdi. Kas ir atstājuši pareizo ceļu, tie jāpamodina ieraudzīt tiem draudošās briesmas. Ir jādod vēsts, kas tos izbiedētu un neļautu vēl ilgāk palikt miegainiem, palikt letarģijā, kas sastindzinājusi viņu juteklus. Jāiesākas morālam atjaunošanas darbam, citādi dvēseles ies bojā savos grēkos. Lai patiesības vēsts līdzīgi asam, abējās pusēs griezīgam zobenam izcērt sev ceļu līdz sirdij. Izsakiet aicinājumu, kas pamodinātu bezrūpīgos un neprātīgos, maldīgos prātus novestu atpakaļ pie Dieva.

Ir jāsaista ļaužu uzmanība. Mūsu vēsts ir dzīvības smarža uz dzīvību vai nāves smarža uz nāvi. Dvēseļu liktenis atrodas svaru kausos. Ļaužu pulki kavējas izšķiršanās ielejā. Vajadzētu atskanēt balsij, kas sauktu: “Ja Kungs ir Dievs, tad sekojiet Viņam, bet, ja Baals tas ir, tad sekojiet tam.” (1.Kēn.18:21).

Tajā pašā laikā nekādos apstākļos nedrīkst pieļaut neko tādu, kas atgādinātu skarbu, apsūdzošu garu. Lai mūsu periodiskajos izdevumos nav nekāduasu dūrienu, nekādas rūgtas kritikas vai griezīga sarkasme. Sātanam ir gandrīz izdevies no pasaules izraidīt Dieva patiesību, un viņš priecājas, ja ļaudis, kas sevi sauc par tās aizstāvjiem, parāda, ka neatrodas zem patiesības iespaida, kas klusina un svēto dvēseli. (156)

Lai mūsu periodisko izdevumu līdzstrādnieki, cik maz vien iespējams, kavējas pie pretinieku iebildumiem vai viņu argumentiem. Visā mūsu darbā nepatiesībai mums jāstājas pretī ar patiesību. Stādiet patiesību pretī visiem personīgiem mājieniem, norādījumiem vai apvainojumiem. Rīkojieties tikai Debesu garā. Lietojiet tikai to, kas nes Dieva attēlu un parakstu. Lai sagrautu un atsistu maldus, izceliet patiesību, jaunu un pārliecinošu.

Dievs vēlas, lai mēs vienmēr būtu mierīgi un pacietīgi. Lai arī kādu ceļu ietu citi, mums jāpārstāv Kristus, rīkojoties, kā Viņš būtu rīkojies līdzīgos apstākļos. Mūsu Glābēja spēks neslēpās asu vārdu spēcīgā triecienā. Tā bija Viņa laipnība, Viņa nesavtība un

vienkāršība, kas viņu darīja par siržu uzvarētāju. Mūsu panākumu noslēpums atrodas tāda paša gara atklāšanā.

Vienotība

Kas runā uz ļaudīm caur mūsu periodiku, tiem savstarpēji vajadzētu saglabāt vienprātību. Mūsu preses izdevumos nevajadzētu būt nekam tādām, kas norādītu uz nevienprātību. Sātans pastāvīgi cenšas izraisīt nevienprātību, jo viņš labi zina, ka ar šo līdzekli viņš var visiespaidīgāk apkarot Dieva darbu. Mums nevajadzētu dot vietu viņa viltīgajiem izdomājumiem. Par Saviem mācekļiem Kristus lūdza: "Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī, un Es Tevī, lai arī tie ir viens Mūsos, lai pasaule tic, ka Tu Mani esi sūtījis." (Jāņa 17:21). Visi patiesie Dieva strādnieki darbosies saskaņā ar šo lūgšanu. Savās pūlēs virzīt uz priekšu darbu visi rādīs to vienotību uzskatos un darbībā, kas atklāj, ka tie ir Dieva liecinieki, ka tie mīl viens otru. Pasaulei, ko saskalda nesaskaņas un strīdi, viņu mīlestība un vienprātība liecinās par viņu savienību ar Debesīm. Tas ir pārlicinošs pierādījums par viņu misijas dievišķo raksturu.

Ziņojumi par piedzīvojumiem

(157) Mūsu laikrakstu redaktoriem nepieciešams darba laukā strādājošo mūsu darbinieku, tuvu un tālu dzīvojošu ļaužu līdzdarbība. Mūsu laikrakstos vajadzētu atrasties strādnieku ziņojumiem no visām pasaules daļām - rakstiem, kas stāsta par patiesiem piedzīvojumiem. Mums nav vajadzīgi romāni, tomēr ikdienas dzīvē atrodami patiesi piedzīvojumi, ja tos atstāstīs īsā rakstā un vienkāršos vārdos. Tie būs saistošāki par romānu un tajā pašā laikā būs arī nenovērtējams palīgs kristīgā dzīvē un praktiskā misijas darbā. Mums vajadzīga patiesība, neapšaubāma patiesība, no svētijušamies vīriem, sievietēm un jauniešiem.

Jūs, kas mīlat Dievu, kam prātā uzkrājušies dārgi piedzīvojumi un dzīvas mūžīgās dzīves patiesības, iededziniet Dieva ļaužu sirdīs mīlestības un gaismas liesmas. Palīdziet viņiem tikt galā ar dzīves problēmām.

Rakstiem, kas iet pie lasītāju tūkstošiem, no sarkastītāju puses vajadzētu rādīt skaidrību, cēlumu, kā arī miesas, dvēseles un gara svētošanos. Spalvu vajadzētu lietot Svētā Gara vadībā kā līdzekli sēklas sēšanai mūžīgai dzīvei. Lai vietu mūsu laikrakstos aizņem patiesi vērtīgs materiāls. Sakopojiet tematus, kas piesātināti ar mūžīgām interesēm. Dievs mūs aicina kalnā sarunāties ar Viņu, un, kad ticībā mēs uzlūkojam Viņu, Kas nav redzams, tad mūsu vārdi tiešām būs dzīvības smarža uz dzīvību.

Vēsts mūsu laikam

(158) Lai visiem ir vairāk ko raksitt, mācīt un publicēt par notikumiem, kam tagad jāpiepildās un kas skar dvēseļu mūžīgo labklājību. Sniedziet barību īstā laikā veciem un jauniem, svētiem un grēciniekiem. Bez kavēšanās izceliet priekšplānā visu, ko iespējams teikt, lai pamodinātu draudzi no miega. Nezaudējiet laiku, kavējoties pie lietām, kas nav svarīgas un kas neattiecas uz ļaužu tagadējām vajadzībām. Lasiet Atklāsmes grāmatas pirmos trīs pantus un raugiet, kāds darbs pavēlēts tiem, kas sakās ticam Dieva Vārdam:

"Jēzus kristus parādīšana, ko Dievs Viņam ir devis rādīt Saviem kalpiem to, kam būs notikt drīzumā un ko Viņš ir zināmu darījis caur Savu eņģeli, sūtīdams Savam kalpam

Jānim. Tas ir apliecinājis Dieva Vārdu un Jēzus Kristus liecību un visu, ko viņš redzējis. Svētīgs ir tas, kas to lasa, un tie, kas dzird šīs praviešu mācības vārdus un patur, kas te ir rakstīts, jo laiks ir tuvu.” (Atkl.1:1-3).

Grāmatu izdošana

Atdodiet vairāk laika tādu grāmatu izdošanai un izplatīšanai, kas satur tagadējo patiesību. Aiciniet pievērst uzmanību grāmatām, kas runā par praktisku ticību un dievbijību, un tām, kas apskata pravietisko vārdu. Ļaudis jāmāca lasīt drošo praviešu vārdu dzīvo neapstrīdamo patiesību gaismā. Viņiem jāzina, ka laika zīmes jau piepildās.

Vienīgi Dievs var dot panākumus kā preses izdevumu sagatavošanā, tā to izplatīšanā. Ja mēs ticībā paturēsim Viņa pamatlikumus, tad Viņš sadarbosies ar mums, ieliekot grāmatas to rokās, kam tās dos labumu. Ir jālūdz pēc Svētā Gara, jāpaļaujas uz To un jātic Tam. Pazemīga, dedzīga lūgšana panāks vairāk mūsu grāmatu izplatīšanā nekā visi dārgie izgriezumi pasaulē. (159)

Dievam ir lieli un vareni līdzekļu krājumi, kurus cilvēks var saņemt, un dievišķo spēku darbība attīstīsies visvienkāršākā veidā. Dievišķais Skolotājs saka: “Vienīgi Mans Gars zina un spēj mācīt un pārliecināt par grēku. Ārējais atstāj tikai īslaicīgu iespaidu uz prātu. Es iespiedīšu patiesību sirdsapziņā, un cilvēki būs Mani liecinieki, visā pasaulē darot zināmas Manas prasības attiecībā uz cilvēka laiku, viņa naudu un viņa saprātu. To visu Es pirkšu pie krusta Golgātā. Izlietojiet Manus jums uzticētos talantus, pasludinot patiesību tās vienkāršībā. Lai evaņģēlijs tiek aizsūtīts visām pasaules daļām, modinot nospiešanās dvēseles jautāt: Ko man darīt, lai es tiktu izglābts?”

Cenas

Kādu laiku izmēģināja mūsu periodiskos izdevumus piedāvāt par ļoti zemu cenu; tomēr tas nenasniedza izplānoto mērķi - nodrošināt daudzus pastāvīgus abonētus. Šīs pūles prasījušas ievērojamus izdevumus, bieži pat zaudējumus, un tas darīts, vadoties no vislabākiem motīviem, tomēr, ja nebūtu pielaiста nekāda cenu pazemināšana, būtu iegūts lielāks pastāvīgo abonētu skaits.

Ir likti plāni mūsu grāmatu cenu pazemināšanai bez attiecīgām izmaiņām to ražosānas apmaksā. Tā ir kļūda. Darbu vajadzētu vadīt uz atmaksājošiem pamatiem. Nepazeminiēt grāmatu cenu sakarā ar īpašiem ziedojumiem, ko var nosaukt par pievilināšanas līdzekļiem vai kukuļiem. Tādas metodes Dievs neatzīst par labām.

Mums prasa, lai grāmatu cenas būtu zemas, un uz šo prasību ir jāatsaucas. Tomēr pareizais plāns ir ražošanas izmaksas samazināšana.

Jaunos laukos, kur ļaudis neizglītoti vai daļēji civilizēti, ļoti vajadzīgas mazas grāmatas, kas patiesību pasniedz vienkāršā valodā un ir bagātīgi ilustrētas. Šīs grāmatas jāpārdod par zemu cenu, un ilustrācijām jābūt, protams, lētām.

Tulkojumi

(160) Vajadzētu daudz vairāk censties paplašināt mūsu literatūras apgrozību visās pasaules daļās. Brīdinājums jāsniedz visiem ļaudīm un visās zemēs. Mūsu grāmatas

jāpārtulko un jāizplata daudzās atšķirīgās valodās. Mums jāpavairo prese izdevumi par mūsu ticību angļu, vācu, franču, dāņu, norvēģu, zviedru, spāņu, itāļu, portugāļu un daudzās citās valodās; visu tautību ļaudis vajadzētu apgaismot un izglītot, lai tie arī varētu pievienoties darbam.

Lai mūsu izdevniecības dara visu, kas ir to spēkos, izplatot pasaulē Debesu gaismu. Visos iespējamajos veidos pievērsiet, ļaužu, no visām tautībām un visām valodām, uzmanību lietām, kas grieztu viņu domas pie grāmatu Grāmatas.

Vajadzētu ļoti rūpīgi izvēlēties grāmatu komitejas locekļus. Cilvēkiem, kam jāspriež par publicēšanai piedāvātajām grāmatām, vajadzētu būt nedaudziem un pareizi izraudzītiem. Šim uzdevumam ir piemēroti vienīgi tādi, kam ir piedzīvojumos gūtas zināšanas par grāmatu sarakstīšanu. Vajadzētu izvēlēties tikai tādus, kuru sirdis atrodas Dieva Gara pārvaldībā. Tiem vajadzētu būt lūgšanu vīriem, kas neizceļ sevi, bet kas mīl un bīstas Dievu un cienī savus brāļus. Ieņemt šo svarīgo vietu spēj tikai tādi, kas, neuzticoties sev, tiek vadīti no dievišķās gudrības.

30.nodaļa

Komerčiālais darbs

(161) Kungs pavēlēja dibināt izdevniecības tagadējās patiesības pasludināšanai un dažādu veikalniecisko uzdevumu kārtošanai, kas saistās ar šo darbu. Tai pat laikā tām vajadzētu uzturēt saskari ar pasauli, lai patiesība varētu būt kā svece, kas ielikta lukturī, lai sniegtu gaismu visiem, kuri atrodas namā. Dieva aizgādībā Daniēls un viņa biedri tika saistīti ar Bābeles lielajiem vīriem, lai šie ļaudis varētu iepazīties ar ebreju reliģiju un zināt, ka Dievs valda pār visām ķēniņu valstīm. Daniels Bābelē bija nolikts vispārbaudošākā stāvoklī; bet, uzticīgi pildot savus valstvēra pienākumus, viņš noteikti atteicās piedalīties jebkādā darbībā, kas karotu pret Dievu. Tāda rīcība izraisīja pārrunas, un tā Kungs pievērsa Bābeles ķēniņa uzmanību Daniēla ticībai. Dievam bija gaisma priekš Nebukadnecara, un ar Daniela starpniecību ķēniņam atklāja to, kas pravietojumos bija iepriekš pateikts par Bābeli un citām ķēniņu valstīm. Ar Nebukadnecara sapņa izskaidrošanu Jehova tika paaugstināts spēcīgāk nekā laicīgie valdnieki. Tā ar Daniela uzticību tika pagodināts Dievs. Kungs vēlas, lai līdzīgā veidā mūsu izdevniecības nodotu liecību par Viņu.

Iespējas komerciālajā darbā

Viens no līdzekļiem, ar kuriem šīs iestādes nonāk saskarē ar pasauli, ir atrodams tirdznieciskajā darbā. Ar to ir pavērtas durvis patiesības gaismas iesūtīšanai. (162)

Darbinieki var domāt, ka viņu darbam ir tikai laicīgs raksturs, kad viņi dara tieši tādu darbu, kas izraisīs jautājumus par mūsu ticību un pamatlikumiem, kādus tie ievēro. Ja viņi vadās no pareizā gara, tad tie spēs pateikt vārdus īstā laikā. Ja viņos ir Debesu patiesības un mīlestības gaisma, tad tā nevar nespīdēt. Tieši veids, kādā viņi kārto veikalnieciskās lietas, atklās dievišķo pamatlikumu darbību. Par mūsu strādniekiem, amatniekiem būtu jāsaka kā par vienu seno laiku amatnieku: "Es to esmu pildījis ar Dieva Garu, ar gudrību un prātu, un samanību visādā darbā." (2.Moz.31:3).

Komercijai nav jāstāv pirmajā vietā

Nekādā gadījumā izdevniecībām galvenokārt nav jānododas tirdznieciskajam darbam. Ja šim darbam tiek ierādīta pirmā vieta, tad ar izdevniecību saistītie ļaudis pazaudē no skata mērķi, kādēļ izdevniecības ir dibinātas, un viņu darbs kļūst sliktāks.

Draud briesmas, ka vadītāji, kuru garīgā izpratne ir samaitāta, noslēgs līgumus apšaubāmas literatūras publicēšanai vienīgi peļņas dēļ. Uzņemoties šo darbu, rezultātā no redzes loka pazaudē mērķi, kura dēļ izdevniecības ir dibinātas, un šīs iestādes tiek uzskatītas lielā mērā kā jebkurš cits komerciāls pasākums. Ar to ir apkaunots Dievs.

Dažās mūsu izdevniecībās tirdznieciskais darbs prasa, lai pastāvīgi pavairotu dārgas mašīnas un citas iekārtas. Šādi izdevumi ir smags slogs iestādes līdzekļu krājumiem, un lielā darba daudzuma veikšanai vajadzīgs ne tikai palielināt ražošanu, bet arī pieņemt vairāk augsti kvalificētus strādniekus. (163)

Tiek uzsvērts, ka komerciālais darbs sniedz iestādei finansiālu labumu. Tomēr Viens, Kam ir Autoritāte, pareizi novērtēja šī darba izmaksu mūsu vadošajās izdevniecībās. Viņš rādīja patieso bilanci, atklājot, ka zaudējumi pārsniedz peļņu. Viņš rādīja, ka šis darbs liek strādniekiem pastāvīgi steigties. Steigas, kņadas un pasulīguma atmosfērā novīst patiesa dievbijība un svētīšanās.

Nav nepieciešams komercisko darbu pilnīgi atšķirt no izdevniecībām, jo tā aizvērtos durvis gaismas stariem, kas jāsniedz pasaulei. Un kā Daniēlu valstvēra darbs nenovērsa no viņa ticības un pamatlikumiem, tā arī izdevniecību darbinieku savienībai ar ārpusē esošajiem līdzdalībniekiem nav jābūt strādniekiem kaitīgai. Bet, ja redzams, ka tā traucē iestādes garīgumu, tad lai ārējo darbu nepieļauj. Stipriniet darbu, kas pārstāv patiesību. Lai tas vienmēr ir pirmā vietā, un tirdzniecības darbs otrā. Mūsu uzdevums ir sniegt pasaulei brīdinājuma un žēlastības vēsti.

Cenas

Cenšoties iegūt klientus no ārpuse, lai atbrīvotu izdevniecības no finansiālām grūtībām, cenas ir noliktas tik zemu, ka darbs vairs nenes nekādu peļņu. Kas glaimo sev, ka ir peļņa, tie nav veduši stingrus rēķinus par visiem izdevumiem. Nepazeminiet cenas, lai nodrošinātu darbu. Uzņemieties tikai tādu darbu, kas dos godīgu peļņu.

Tanī pat laikā mūsu veikalnieciskajos darījumos nedrīkst būt ne ēnas no savtīguma vai viltības. Lai neviens savā labā neizmanto cilvēka nezināšanu vai vajadzību, prasot pārmērīgas cenas par padarīto darbu vai pārdoto preci. (164)

Būs stiprs kārdinājums novirzīties no taisnās tekas. Būs neskaitāms daudzums argumentu, kas pamudinās pakļauties ieradumiem un piekrist rīcībai, kas ir tiešām negodīga. Daži apgalvo, ka attiecībās ar blēžiem ir jāpakļaujas ieradumam; ka, saglabājot stingru godīgumu, nebūs iespējams turpināt vadīt veikala lietas un iegūt iztiku. Kur ir mūsu ticība Dievam? Viņš pieņem mūs par Saviem dēliem un meitām ar nosacījumu, ka mēs iziesim no pasaules un paliksim atšķirti un neaizskārsim netīras lietas. Viņa iestādēm, kā arī atsevišķiem kristiešiem domāti vārdi: "Dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc viņa taisnības", un Viņa apsolījums ir drošs, ka tad visas šai dzīvei vajadzīgās lietas tiks pieliktas. Lai tas ir ierakstīts sirdsapziņā kā ar tērauda rakstāmo klintī, ka patiesas sekmes

kā šai, tā nākošajai dzīvei var iegūt tikai ar uzticīgu pieķeršanos mūžīgās taisnības pamatlikumiem.

Demoralizējoša literatūra

Ja mūsu izdevniecības nododas plašam komerciālam darbam, tad draud lielas briesmas, ka tiks ienesta apšaubāmas vērtības literatūra. Vienā gadījumā, kad mana uzmanība tika pievērsta šīm lietām, mans Pavadonis jautāja kādam, kas ieņem atbildīgu vietu izdevniecībā: "Cik lielu atlīdzību jūs saņemat par šo darbu?" Viņam tika parādīti cipari. Viņš teica: "Ar to ir pārāk maz. Ja jūs vadīsiet veikalu tādā veidā, tad jūs cietīsiet zaudējumu. Bet pat tad, ja jūs saņemtu daudz lielāku summu, šāda veida literatūru var publicēt tikai ar lieliem zaudējumiem. Tā atstāj demoralizējošu iespaidu uz strādniekiem. Jūsu piekrišana iespiest tādu literatūru atņem spēku visām vēstīm, ko Dievs vēlas sūtīt, lai parādītu darba svētumu." (165)

Pasauli pārpludina grāmatas, kuras labāk vajadzētu sadedzināt nekā izplatīt. Grāmatas par indiāņu kariem un līdzīgiem tematiem, ko izdod un izplata naudas dēļ, labāk būtu nekad nelasīt. Šādās grāmatās ir sātānisks valdzinājums. Sirdi skarošiem noziegumu un nežēlību atstāstījumiem ir apburoša vara pār daudziem jauniešiem, iededzinot viņos vēlēšanos izsaukt pār sevi interesi ar visļaudzāk rīcību. Ir daudz darbu, kuros stingrāk ievērota vēsturiskā patiesība, bet kuru iespaids ir tikai nedaudz labāks. Šajos darbos attēlotie noziegumi, nežēlības un izvirtība ir iedarbojusies uz daudzu prātiem līdzīgi raugam, vadot uz līdzīgu rīcību. Grāmatas, kas runā par cilvēcīgo būtņu sātānisko rīcību, reklamē ļaunus darbus. Šausmīgie stikumi no noziegumu un posta aprakstos nav jāpārdzīvo otrreiz, un nevienam, kas tic šim laikam dotajai patiesībai, nevajadzētu piedalīties to piemiņas mūžīgai uzturēšanai.

Mīlas romāni un vieglprātīgi, uzbudinoši stāsti ir cita grāmatu šķira, kas ir lāsts katram lasītājam. Autors var pievienot labas morālas pamācības, un cauri visam viņa darbam var austies reliģiskas domas; tomēr vairākumā gadījumu sātāns ir tikai ietērpies eņģeļa drēbēs, lai vēl ietekmīgāk pieviltu un savaldzinātu. Prātu lielā mērā ietekmē tās lietas, pie kurām tas kavējas. Vieglprātīgu, uzbudinošu stāstu lasītāji kļūst nederīgi viņu priekšā esošajiem pienākumiem. Viņi dzīvo iedomātu dzīvi, un tiem nav nekādas vēlēšanās meklēt Rakstos, ēst Debesu mannu. Prāts tiek novājināts un zaudē spēku pārdomāt lielās pienākuma un likteņa problēmas. (166)

Es esmu pamācīta, ka nepareiza lasīšana jauniešus pakļauj vislielākajām briesmām. Sātāns pastāvīgi strādā, lai savaldzinātu jauniešus un arī nobriedušus ļaudis ar nevērtīgiem romāniem. Ja lielu daļu šo publicēto grāmatu varētu sadedzināt, tad izbeigtos mērim līdzīgā nelaime, kas dara briesmīgu darbu, novājinot prātu un samaitājot sirdi. Neviens nav tā nostiprinājies pareizos pamatlikumos, ka varētu būt drošs no kārdināšanām. Visu šo mazvērtīgo lasīšanu vajadzētu apņēmīgi atmest.

Mums no Kunga nav atļaujas ne šādas grāmatas iespiest, ne arī pārdot; jo tās ir līdzekļi daudzu dvēseļu iznīcināšanai. Es zinu, ko es rakstu; jo šis jautājums man ir atklāts. Lai tie, kas tic šim laikam dotajai vēstij, neiesaistās tādā darbā, cerēdami iegūt naudu. Kungs iznīcinās tādā veidā iegūtos līdzekļus; Viņš izkaisīs vairāk, nekā ir sakrāts.

Ir vēl viena literatūras šķira, kas ir aptraipošāka par spītālību, bīstamāka par Ēģiptes mocībām, no kā nepārtraukti jāargās mūsu izdevniecībām. Lai tās, pieņemot pasūtījumus, sargās, ka mūsu iestādēs netiktu ielaista literatūra, kas satur tieši sātāna

zinātni. Lai mūsu izdevniecībā neatrod vietu grāmatas, kas iztirzā dvēseli postošās hipnotisma, spiritisma un romānisma teorijas vai arī citus netaisnības noslēpumus.

Lai darbinieki nesniedz neko tādu, kas sētu kaut vienu šaubu sēklu par Rakstu autoritāti vai to skaidrību. Ne aiz kādiem apsvērumiem neļaujiet neticīgo uzskatiem tikt noliktiem jauniešu priekšā, kuru prāts tik kāri uztver visu jaunu. Pat ja pasūtītājs maksās visaugstāko cenu, kādu vien var maksāt, šie darbi nesīs tikai bezgalīgu zaudējumu. (167)

Ļaut šāda rakstura literatūrai iet caur mūsu iestādēm, nozīmē ielikt strādnieku rokās un pasaulei pasniegt aizliegtā atzīšanas koka augļus. Tas nozīmē ielūgt sātana ienākt ar savu apburošo zinātni un tieši tajās iestādēs, kas celtas, lai virzītu uz priekšu svēto Dieva darbu, pieļaut sātana pamatlikumu iespiešanos. Šāda rakstura darbu publicēšana būtu ienaidnieka šauteņu pielādēšana un to ielikšana viņu rokās, lai tās izlietotu pret patiesību.

Vai domājat, ka pēc tā Jēzus stāvēs klāt izdevniecības darbam, lai ar Saviem kalpojošiem eņģeļiem darbotos caur cilvēcīgiem prātiem? Vai domājat, ka Viņš darīs no preses nākošo patiesību par spēku pasaules brīdināšanai, ja sātanam tiek atļauts samaitāt strādnieku prātu tieši pašā iestādē? Vai Dieva svētības var pavadīt no preses nākošos izdevumus, ja tā pati izdevniecība izsūta sātanicās maldu un atkrišanas mācības? "Vai arī no tā paša akas avota izverd salds un rūgts?" (Jēk.3:11).

Mūsu iestāžu vadītājiem jāsaprot, ka, ieņemot savu vietu, tie kļūst atbildīgi par garīgo barību, kas tiek pasniegta strādniekiem, kamēr tie atrodas šai iestādē. Viņi ir atbildīgi par tās literatūras raksturu, kas iziet no mūsu izdevniecībām. Viņi tiks aicināti atskaitīties par iespaidu, ko atstājusi tādas literatūras ieviešana, kas apraipa iestādi, samaitā strādniekus vai nomaldina pasauli.

Ja tādai literatūrai atļauj atrasties mūsu iestādēs, tad atklāsies, ka sātana uzskatu viltīgais spēks nebūs viegli izsakņojams. Ja kārdinātājam atļauj sēt savu jauno sēklu, tad tā arī dīgs un nesīs augļus. Viņš ievāks ražu tieši tajās iestādēs, kas dibinātas ar Dieva ļaužu līdzekļiem Viņa darba virzīšanai uz priekšu. Viss noslēgsies ar to, ka kristīgu strādnieku vietā pasaulē tiks izsūtīta izglītotu neticīgo grupa. (168)

Atbildība par šīm lietām gulstas ne vien uz vadītājiem, bet arī uz kalpotājiem. Man ir vēsts visiem mūsu vidū nodibināto izdevniecību strādniekiem: Mīlot un bīstoties Dievu, atsakieties no jebkāda sakara ar zināšanām, no kurām Dievs brīdināja Ādamu. Lai burtliči atsakās salikt kādu šāda satura teikumu. Lai korektori atsakās to lasīt, iespiedēji iespiest un grāmasējēji iesiet. Aicināti pieņemt šādu literatūru, sasauciet iestādes strādnieku sapulci, lai visi saprastu, ko nozīmē šādas lietas. Iestādes pārziņi var apgalvot, ka jūs neesat atbildīgi, ka šīs lietas kārto vadītāji. Tomēr jūs esat atbildīgi par savu acu, savu roku un sava prāta izlietošanu. To visu jums ir uzticējis Dievs, lai izlietotu priekš Viņa, bet ne sātana darbā.

KAd mūsu izdevniecībā tiek iespiesta literatūra, kas satur maldus, kas strādā pretī Dieva lietai, tad par atbildīgiem Dievs uzskata ne tikai tos, kas atļauj sātanam likt slazdus dvēselēm, bet arī tos, kas kādā veidā līdzdarbojas kārdināšanas darbā.

Mani brāļi atbildīgās vietās, sargieties, ka jūs savus strādniekus nepieļūdzat māņticības un atkrišanas ratiem. Nepieļaujiet, ka pēc Dieva norādījuma celtās iestādes, kam jāizsūta dzīvību dodoša patiesība, tiek padarītas par dvēseli postošu maldu izplatītājam.

Lai mūsu izdevniecības, no mazākās līdz lielākai, atsakās iespiest kaut vienu šādas postošas literatūras rindu. Lai to saprot visi, ar ko mums jākārto kādi darījumi, ka no visām mūsu iestādēm ir izslēgta literatūra, kas satur sātana zinātņi.

Mēs tiekam vesti saskarē ar pasauli, ne lai mēs tiktu saraudzēti ar pasaules viltu, bet lai kā Dieva pārstāvji mēs pasaulē ienestu Dieva patiesības raugu.

31.nodaļa

Misijas lauku izdevniecības

(169) Daudz ir darāms centru izveidošanai mūsu darbam jaunajos laukos. Daudzās vietās jāiekārto misijas spiestuves. Mūsu misijas skolas vajadzētu savienot ar iespējām iespiest grāmatas un apmācīt strādniekus šai virzienā. Kur apmāca dažādu tautību cilvēkus, kas runā dažādās valodās, tur katram vajadzētu iemācīties iespiest savā valodā un arī tulkot no angļu valodas savā valodā. Un, kam viņš mācās angļiski, viņam savu valodu vajadzētu mācīt tiem angļiski runājošiem audzēkņiem, kam vajadzīgs to apgūt. Tā daži citu zemju studenti varētu segt izdevumus, ko prasa izglītības iegūšana; un strādniekus varētu sagatavot sniegt vērtīgu palīdzību misijas pasākumiem.

Daudzos gadījumos izdevniecības darbs būs jāiesāk mazā mērogā. Tam bus jācīnās ar daudzām grūtībām un jātiek virzītam uz priekšu ar mazām iespējām. Tomēr tāpēc nevienam nevajadzētu zaudēt drosmi. Pasaules ceļš ir uzsākt darbu ar greznību, izrādīšanos un lielīšanos; tomēr viss nonāk pie nekā. Dieva ceļš ir darīt sīku lietu dienu par sākumu patiesības un taisnības uzvarai. Tāpēc nevienam nevajadzētu lepoties ar veiksmīgu iesākumu vai justies nomāktam no šķietama nespēka. Dievs Saviem ļaudīm ir bagātība, pilnība un spēks, ja tie raugās uz lietām, kas nav redzamas. Paklausīt Viņa norādījumiem nozīmē izvēlēties drošības un patiesu panākumu teku. "Šī ir tā uzvara, kas uzvar pasauli, - mūsu ticība." (1.Jāņa 5:4). (170)

Cilvēka spēks neizveidoja Dieva darbu, un cilvēka spēks nespēj to arī iznīcināt. Tiem, kas virzīs uz priekšu Viņa darbu, grūtību un pretestību apņēmti, Dievs dos pastāvīgu Savu svēto eņģeļu vadību un apsardzību. Viņa darbs virs zemes nekad neapstāsies. Viņa garīgā tempļa būve tiks virzīta uz priekšu, līdz to pilnīgi pabeigs un uzliks gala akmeni, visā spēkā saucot: "Žēlastība, žēlastība uz viņa."

Kristietim jādzīvo par svētību citiem. Tā viņš gūst labumu pats sev. "Kas dzirdina, tas atkal taps dzirdināts." (Sal.Pam.11:25). Tas ir dievišķās pārvaldības likums, ar ko Dievs vēlas panākt, ka labdarības straumes kā lielu dziļumu ūdeņi tiek uzturētas pastāvīgā plūsmā, vienmēr atgriežoties atpakaļ uz savu pirmavotu. Šī likuma piepildīšanā ir kristīgās misijas spēks.

Es esmu pamācīta, ka visur, kur ar pašuzpurēšanos un nepārtrauktām pūlēm ir sagādātas iekārtas darba nopamatošanai un virzīšanai uz priekšu un kur Kungs šo darbu ir pašķīris, tur šajā vietā esošiem ļaudīm vajadzētu dot no saviem līdzekļiem, lai palīdzētu Viņa kalpiem, kas tiek izsūtīti jaunos laukos. Kur vien darbs ir nostādīts uz laba pamata, tur ticīgajiem vajadzētu izjust pienākumu palīdzēt tiem, kas atrodas trūkumā, pārskaitot, pat ar lielu uzpurēšanos, daļu vai visus līdzekļus, kas iepriekšējos gados tika ieguldīti viņu vietējā darba vajadzībām. Tā Kungs ir paredzējis Sava darba paplašināšanos. Tas ir likums, kā pareizi atdot saņemto.

32.nodaļa

Izdevniecību savstarpējās attiecības

(171) Vīna koku un tā zaru simbolikā ir ainotas attiecības starp Kristu un Viņa sekotājiem, kā arī Viņa sekotāju savstarpējās attiecības. Visi zari ir savstarpēji saistīti viens ar otru, tomēr katram ir sava individualitāte, kam nav jāpazūd otra zara individualitātē. Visi ir vienādi savienoti ar vīna koku un ir no tā atkarīgi dzīvības, augšanas un augļu nešanas ziņā. Tie nevar uzturēt viens otru. Katram pašam jābūt izaugušam vīna kokā. Un kaut xariem ir līdzīgs ārējais izskats, tie tomēr ir arī atšķirīgi. Viņu vienādība pastāv kopējā savienībā ar vīna koku, un caur katru, kaut arī ne tieši tādā pat veidā, tiek atklāta vīna koka dzīvība.

Šis simbols ietver mācību ne tikai katram atsevišķam kristietim, bet arī iestādēm, kas iesaistītas Kunga kalpošanas darbā. Savās savstarpējās attiecībās katram jā saglabā sava individualitāte. Savstarpējo vienotību rada vienotība ar Kristu. Viņā katra iestāde ir vienota ar jebkuru citu, kaut arī tajā pašā laikā tās īpatnībām nav jāsaplūst ar citas iestādes īpatnībām.

Reizēm tiek uzsvērts, ka mūsu izdevniecību apvienošana tieši zem vienas vadības sekmētu darba intereses. Tomēr Kungs ir rādījis, ka tā nevajadzētu rīkoties. Viņa plāns nav sakopot varu nedaudzu personu rokās vai vienu iestādi pakļaut otras uzraudzībā. (172)

Man tika rādīts, ka mūsu darbs sākumā līdzinās sīkam, ļoti sīkam strautiņam. Pravietim Ecehiēlam atklāsmē rādīja ūdeņus, kas "iztecēja ūdens no Tempļa sliekšņa apakšas uz rītu pusi", "ūdens tecēja lejup gar Tempļa dienvidu sienu". Lasi Ecehiēla 47.nodaļu. Sevišķi ievēro 8.pantu. "Un viņš man sacīja: Šis ūdens tek uz rītiem, tas tek lejup pa Jordānas līdzenumu un beigās ietek Nāves jūrā, un, kur tas ietek, tur jūras ūdens kļūst veselīgs." Tā mūsu darbs man rādīts izplešamies uz austrumiem un rietumiem, uz jūras salām un uz visām pasaules daļām. Darbam izvēršoties, būs jāpārzina daudz interešu. Darbu nedrīkst sakopot vienā vietā. Cilvēcīgā gudrība apgalvo, ka ērtāk ir paplašināt interešu loku, kur darbs jau ir guvis ievērību un iespaidu; tomēr šajā virzienā ir pielaistas kļūdas. Nastu nešana ir tā, kas dod spēku un izraisa attīstību. Un dažādās vietās esošos strādniekus lielā mērā atbrīvojot no atbildības nozīmē nostādīt viņus tur, kur viņu raksturs paliks neattīstīts un viņu spējas tiks nomāktas un novājinātas. Tas ir Kunga darbs, un Viņš negrib, ka spēku un iestādes darba veicināšanai sakopotu kādā vienā vietā. Lai katra iestāde paliek neatkarīga, piepildot dzīvē Dieva plānu Viņa vadībā.

Apvienošanās

Visur, kur vien piekrīt apvienošanās politikai, tur tiecas izcelt cilvēcīgo dievišķā vietā. Dažādo iestāžu atbildību nesēji tad pēc vadības un atbalsta raugās uz centrālo autoritāti. Līdz ar personīgās atbildības sajūtas novājināšanos viņi pazaudē visaugstāko un visvērtīgāko no visiem cilvēcīgiem piedzīvojumiem - pastāvīgu dvēseles atkarību no Dieva. Neizjuzdami savu vajadzību, viņi vairs nav uzmanīgi, lai pastāvīgi būtu modri un lūgtu, pastāvīgi nodotos Dievam, Kas vienīgi var cilvēkus darīt spējīgus dzirdēt un paklausīt Viņa Svētā Gara mācībām. Rezultātā cilvēks tiek nostādīts tur, kur vajadzētu būt Dievam. Tie, kas aicināti šinī pasaulē darboties par Debesu sūtņiem, ir apmierināti,

meklējot gudrību pie maldīgiem, aprobežotiem cilvēkiem, kad viņi varētu saņemt gudrību un spēku no nemaldīgā, bezgalīgā Dieva. (173)

Kungs nav domājis, lai strādnieki Viņa iestādēs padomu meklētu no cilvēka vai uzticētos cilvēkam. Viņš vēlas, lai tie par savu viduspunktu izraudzītos Viņu.

Nekad mūsu izdevniecībām nevajadzētu nonākt tādās attiecībās, ka vienai būtu vara pavēlēt, kā vadīt kādu citu. Ja tik liela vara tiks ielikta nedaudzu personu rokās, tad sātans neatlaidīgi centīsies samaitāt spriedumu, ieviest nepareizus rīcības pamatlikumus un nepareizas metodes; ar tādu rīcību sātans var sakropļot ne tikai vienu iestādi, bet caur to var gūt pārvaldību pār citām un izraisīt darba nepareizu attīstīšanos attālās zemes daļās. Tā ļaunais iespaids izvēršas plašumā. Lai katra iestāde stāv morāli neatkarīga, pati darot savu darbu savā darba laukā. Lai visu iestāžu darbinieki jūt, ka viņu darīto darbu visā pilnībā redz Dievs, Viņa svētie eņģeļi un nekritušās pasaules.

Ja kāda iestāde sāk strādāt nepareizi, tad lai otra iestāde neļaujas samaitāties. Lai tā paliek uzticīga pamatlikumiem, kas skaidri atklāti tās dibināšanā, virzot darbu uz priekšu atbilstoši šiem pamatlikumiem. Katrai iestādei vajadzētu censties strādāt saskaņā ar katru citu tieši tik tālu, cik tas ir savienojams ar patiesību un taisnību; tomēr nevajadzētu pieņemt mērus, lai apvienotu visas iestādes zem vienas vadības. (174)

Konkurence

Mūsu izdevniecību starpā nevajadzētu būt nekādai konkurencei. Ja piekops šo garu, tad tas augs un nostiprināsies un izspiedīs ārā misijas garu. Tas apbēdinās Dieva Garu un aizdzīs no iestādes kalpojošos eņģeļus, kas sūtīti strādāt kopā ar tiem, kuri vērtē un sargā Dieva žēlojošo laipnību.

Nekad mūsu iestāžu vadītājiem nevajadzētu mēģināt, pat ne vismazākā mērā, gūt labumu uz citas iestādes rēķina. Tāda rīcība Dievam ir vispretīgākā. Viltīgi tirdznieciski darījumi, cenšanās veikalnieciskās attiecībās vienam otru pārspēt viltībā ir tāds ļaunums, ko Viņš necietīs. Katra cenšanās izcelt kādu iestādi uz citas rēķina ir ļauns darbs. Katrs norādījums vai mājiens, kas tiecas mazināt kādas iestādes vai tās darbinieku ietekmi, ir pretējs Dieva gribai. Tas ir sātana gars, kas ierosina šādas pūles. Ja tam reiz ir dota vieta, tad tas darbosies līdzīgi raugam, lai samaitātu strādniekus un izjauktu Dieva nodomu ar Viņa iestādēm.

Sadarbība

Lai katra mūsu darba nodaļa, katra iestāde, kas saistīta ar mūsu lietu, tiek vadīta apdomīgi un augstsirdīgi. Lai katrs mūsu darba nozarojums, saglabājot savu īpatnējo raksturu, cenšas aizsargāt, stiprināt un attīstīt katru citu nozarojumu. Lai virzītu uz priekšu dažādos darba nozarojumus, darbā tiek iesaistīti cilvēki ar dažādām spējām un raksturiem. Tāds vienmēr ir bijis Kunga plāns. Katram darbiniekam īpaši jāstrādā savā darba nozarē; tomēr katram dota priekšrocība pētīt un strādāt visa organisma veselības un labklājības labā, neaizmirstot, ka viņš pats ir šī organisma viens loceklis.

Ne apvienošanās, ne konkurence vai kritizēšana, bet sadarbšanās ir Dieva plāns Viņa iestādēm, "ka visa miesa top salaista un sastiprināta caur visādām palīdzības saitēm,

pēc spēka, kas ikkatram loceklim ir, ka miesa aug... kļūdama aizvien pilnīgāka mīlestībā.” (Ef.4:16).

33.nodaļa

Kolportieris

(175) Sakarā ar kolportieru nenokārtotiem parādiem arī mūsu literatūras biedrības ir iestigušas parādos; tās nevar nokārtot savus pienākumus pret izdevniecībām; un tā šīs iestādes tiek apgrūtinātas un viņu darbs kavēts. Daži kolportieri domā, ka ar viņiem apietas slikti, ja prasa, lai viņi izdevējiem ātri samaksātu par saņemtajām grāmatām; tomēr ātra naudas nosūtīšana ir vienīgais sekmīgais darba vadīšanas veids.

Nenoteiktība, kas ir raksturojusi dažu kolportieru darbu, rāda, ka tiem jāapgūst svarīga mācība. Man rādīts, ka daudz darba tiek darīts uz labu laimi. Nolaidīgi izturēdamies laicīgā darbā, daži pieraduši būt bezrūpīgi un laiski, un šos trūkumus viņi ir ienesuši Kunga darbā.

Dievs aicina izšķirīgi mainīt savu nostāju uz labo pusi darba dažādajos nozarojumos. Veikalnieciskajam darbam, kas saistīts ar Viņa lietu, vajadzētu iezīmēties ar lielāku noteiktību un precezitāti. Nelokāmi un apņēmīgi jācenšas izraisīt svarīgas reformas.

“Nolādēts lai ir, kas Kunga darbu dara kūtri.” (Jer.48:10).

“Un kad jūs upurējat kādu aklu dzīvnieku, vai tad tas nav ļaunums, un, ja jūs nesat ziedojumam ko klibu vai neveselu, vai arī tas nav ļaunums? Ziedo taču to reiz savam apgabala pārvaldniekam. Vai tad viņam būs prieks par to, un vai tad viņš tevi laipni uzlūkos?” (Mal.1:8). “Nolādēts lai ir krāpnieks, ... kas, dodams Kungam solījumu, ziedo Viņam kādu mazvērtīgu dzīvnieku! Jo Es esmu liels un varens valdnieks, saka Tas Kungs Cebaots, un Mans Vārds ir bijājams tautu vidū!” (Mal.1:14).

34.nodaļa

Autors

(176) Dievs vēlas novest ļaudis tiešā savienībā ar Sevi. Visā Savā rīcībā ar cilvēcīgām būtnēm, Viņš atzīst personīgas atbildības principu. Viņš cenšas atbalstīt personīgas neatkarības izjūtu un pārliecināt par personīgas vadības nepieciešamību. Viņa dāvanas uzticētas cilvēkiem kā atsevišķiem indivīdiem. Katrs cilvēks ir darīts par uzticētas svētas mantas pārvaldnieku, katram jāizpilda uzticētais uzdevums saskaņā ar Devēja norādījumiem; un katram par savu pārvaldnieka darbu jādod atskaite Dievam.

Ar visu to Dievs cenšas cilvēku savienot ar dievišķo, lai tādā veidā cilvēks varētu tikt pārveidots dievišķā līdzībā. Tad mīlestības un laipnības pamatlikums kļūs par viņa dabas sastāvdaļu. Sātans, cenšoties izjaukt šo nodomu, pastāvīgi strādā, skubinot paļauties uz cilvēku, lai padarītu cilvēkus par cilvēku vergiem. Kad viņam tādā veidā izdodas novērst cilvēku prātu no Dieva, viņš iespiež cilvēkos pats savus savtības, naida un strīda pamatlikumus.

Dievs vēlas, lai mēs visās mūsu savstarējās attiecībās rūpīgi sargātu pamatlikumu par personīgo atbildību Viņam un personīgu atkarību no Viņa. Šis ir tas pamatlikums, ko vajadzētu sevišķi paturēt acīs mūsu izdevniecībām savā nostājā pret autoriem.

Daži ir neatlaidīgi aizstāvējuši domu, ka autoriem nav nekādu tiesību pārzināt savus darbus un par tiem rūpēties; ka viņiem savus darbus vajadzētu atdot izdevniecības vai savienības uzraudzībā; un ka bez izdevumiem, kas saistīti ar manuskripta sagatavošanu, viņiem nevajadzētu prasīt nekādu citu peļņu; ka to vajadzētu atstāt savienības vai izdevniecības izlietošanai darba dažādajām vajadzībām, skatoties pēc to sprieduma. Tā autora pārvaldnieka rūpes par savu darbu viņam tiktu pilnīgi atņemtas un uzliktas citiem. (177)

Tomēr Dievs tā neskatās uz šo lietu. Spēja sarakstīt grāmatu, līdzīgi kuram katram citam talantam, ir Viņa dāvana, par kuras izlietošanu īpašnieks ir atbildīgs Dievam; un ienākumi tam jāizlieto pēc Viņa norādījumiem. Atcerēsimies, ka tas nav mūsu īpašums, kas mums uzticēts izlietošanai. Ja tas tiešām piederētu mums, tad mēs varētu prasīt tiesības brīvi ar to rīkoties; mēs savu atbildību varētu nobīdīt uz citiem, ļaujot tiem mūsu vietā pildīt pārvaldnieka darbu. Tomēr tā tas nevar būt, jo Kungs mūs katru personīgi ir darījis par Savu namturi. Par šo līdzekļu izlietošanu mēs paši esam atbildīgi. Svētotām jāklūst mūsu pašu sirdīm; mūsu rokās jābūt kaut kam no Dieva mums uzticētajiem ienākumiem, ko mēs varētu izdalīt, kā gadījums prasa.

Uzņemties kontroli par kāda brāļa ienākumiem, ko viņš saņem no savas mājas vai zemes, savienībai vai izdevniecībai būtu tikpat saprātīgi, kā piesavināties to, ko dod brāļa smadzeņu darbs.

Nav arī taisnīgi prasīt, lai strādnieks, kurš izdevniecībā par savu darbu saņem algu, atzītu, ka viņa miesas, gara un dvēseles spēki pilnīgi pieder šai iestādei un ka tai ir tiesības uz visu, ko dod viņa spalva. Pēc darba laika iestādē darbinieks pats ir noteicējs pār savu laiku, lai to izlietotu, kā pats atzīst par labu, kamēr viņa rīcība nerunā pretī viņa pienākumiem iestādē. Par to, ko viņš var dot šajās stundās, viņš ir atbildīgs savai sirdsapziņai un Dievam. (178)

Ja viens cilvēks otra cilvēka dotības pakļauj pilnīgi savā pārvaldībā, tad tas ir vislielākais apkaunojums Dievam. Ļaunums nav novērsts ar to, ja šādas rīcības peļņu veltī Dieva lietai. Cilvēku, kas atļauj savu prātu pārvaldīt kāda cita cilvēka prātam, šāda vienošanās atšķir no Dieva un pakļauj kārdināšanai. Nobīdīdama atbildību par savu namturību uz citiem cilvēkiem un paļaudamies uz citu gudrību, viņš nostāda cilvēku tur, kur vajadzētu atrasties Dievam. Kas cenšas pēc šādas savas atbildības nobīdīšanas, neredz savas rīcības rezultātu; bet Dievs to mums ir skaidri atklājis. Viņš saka: "Nolādēts tas cilvēks, kas paļaujas uz cilvēkiem un ieceļ miesu par savu elkoni." (Jer.17:5).

Nespiežiet autorus ne atdot, ne pārdot tiesības uz viņu sarakstītajām grāmatām. Lai viņi no sava darba saņem taisnīgu peļņas daļu; un tad lai viņi savus līdzekļus uzskata kā Dieva uzticētu mantu, kas jāpārvalda saskaņā ar gudrību, ko Viņš tiem dos.

Kam ir spējas sarakstīt grāmatas, tiem vajadzētu saprast, ka viņiem ir arī spējas izlietot saņemto peļņu. Tā kā ir pareizi daļu ieguldīt mantu namā, lai segtu darba galvenās vajadzības, tad iepazīšanos ar darba vajadzībām tiem vajadzētu uzskatīt par savu pienākumu, un, izlūdzoties no Dieva gudrību, tiem personīgi vajadzētu izdalīt savus līdzekļus, kur vajadzība ir vislielākā. Lai tie iekļaujas kādā labdarības līnijā. Ja viņu prāts

atradīsies Svētā Gara vadībā, tad tiem būs gudrība izprast, kur līdzekļi ir vajadzīgi, un, palīdzot šajās vajadzībās, viņi saņems lielas svētības.

Ja būtu paklausīts Kunga plānam, tad lietu stāvoklis tagad būtu savādāks. Tik daudz līdzekļu nebūtu izdots nedaudzās vietās, atstājot tik maz, ko ieguldīt daudzās, daudzās vietās, kur patiesības karogs vēl nav ticis pacelts. (179)

Lai mūsu izdevniecības uzmanās, ka to rīcībā ar Dieva strādniekiem netiktu atļauts valdīt nepareiziem pamatlikumiem. Ja ar šo iestādi ir saistīti ļaudis, kuru sirdis neatrodas Svētā Gara vadībā, tad tie noteikti darbu ievirzīs nepareizās līnijās. Daži, kas sevi sauc par kristiešiem, raugās uz veikala lietām, kas saistītas ar Kunga darbu, kā uz kaut ko tādu, kas šķirts no reliģijas. Viņi saka: "Reliģija paliek reliģija, bet veikals paliek veikals. Mēs esam apņēmušies savā darbā gūt panākumus, un mēs satversim katru iespējamo priekšrocību, lai sekmētu šo īpašo darba līniju." Tā tiek iesniegti patiesībai un taisnībai pretī runājoši plāni, aizbildinoties, ka šis vai tas katrā ziņā jādara, jo tas ir labs darbs un domāts Dieva lietas atbalstīšanai.

Ļaudis, kuru savtīgums darījis tuvredzīgus, domā, ka viņiem ir tiesības apspiest tieši tos, kuru Dievs izlieto Viņa dotās gaismas izplatīšanai. Strādniekus, kam vajadzētu stāvēt brīviem Dievā, ir kavējuši tie, kas bija tikai viņu līdzstrādnieki, ar cietsirdīgiem plāniem uzlikdami viņiem ierobežojumus. Viss tas nes cilvēcīgu, bet ne dievišķu zīmogu. Tas ir cilvēku izdomājums, kas ved uz netaisnību un apspiešanu. Dieva lieta ir brīva no katra netaisnības traipa. Tā necenšas gūt kādas priekšrocības, atņemot Viņa ģimenes locekļiem to individualitāti vai to tiesības. Dievs neatzīst patvaļīgu (despotisku) autoritāti, un Viņš Savā darbā neizlietos ne pat vismazāko savtīgumu vai krāpšanu. Visa tāda rīcība Viņam ir pretīga.

Viņš saka: "Es... ienīstu netaisnu laupījumu." (Jes.61:8). "Tev nebūs turēt savā namā divejādu labības mēru - lielu un mazu. Bet lai tev ir pilnīgs un taisns svars, un lai tev ir pilnīgs un taisns mēs, ... ikviens, kas dara netaisni, tas Tam Kungam, tavam Dievam, ir negantība." (5.Moz.25:14-16). (180)

"Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti - darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!" (Mih.6:8).

Visaugstākā mērā šie pamatlikumi ir vietā, atzīstot cilvēka tiesības pašam būt noteicējam pār sevi, pār savu prātu, būt savu talantu pārvaldniekam, kā arī saņemt un izdalīt sava paša darba augļus. Mūsu iestādēm spēks un vara tiks doti tikai tad, ja visās savās saistībās ar līdzcilvēkiem tās atzīs šos pamatlikumus - ja savā rīcībā tās ņems vērā Dieva Vārda norādījumus.

Visi mums Dieva aizdotie spēki, kā fiziskie, intelektuālie vai garīgie, svēti jāsgarā tā darba veikšanai, kas mums jādara mūsu līdzilvēku labā, kuri iet bojā savā nezināšanā. Katram cilvēkam netraucētam jāstāv savā pienākuma vietā, katram pazemīgi jākalpo Kungam, un katram ir jāatbild par savu darbu. "Visu ko darāt, darait no sirds, it kā savam Kungam un ne cilvēkiem, jo jūs zināt, ka Tas Kungs par atmaksu jums dos debesu mantojumu. Jūs jau kalpojat savam Kungam - Kristum." (Kol.3:23,24). "Jo Viņš ikvienam atmaksās pēc viņa darbiem." (Rom.2:6).

Savu prasmi sātans parāda, izgudrojot meskaitāmus plānus un metodes savu nodomu piepildīšanai. Viņš strādā, lai ierobežoti reliģijas brīvību un lai ievestu reliģiskajā

pasaulē verdzības veidus. Organizācijas un iestādes, ja tās neuzturēs Dieva spēks, paklausīs sātana priekšrakstiem, pakļaujot cilvēkus cilvēku pārvaldībai; krāpšana un viltus parādīsies kā dedzība par patiesību un Dieva valsts uzcelšanu. Viss, kas mūsu darbā nav tik atklāts kā diena, pieskaitāms ļaunuma valdnieka metodēm. (181)

Cilvēki iekrīt maldos, pieņemot nepareizus uzskatus, un tad visu kārtu tā, lai pierādītu, ka šie maldi ir patiesība. Dažos gadījumos pirmajos pamatlikumos kopā ar maldiem ir ieausta daļa patiesības; tomēr tas neved ne pie vienas taisnas rīcības; un tā cilvēki tiek nomaldināti. Viņi vēlas valdīt un kļūt par spēku, un savu pamatlikumu attaisnošanai tie pieņem sātana metodes.

Ja cilvēki pretojas Kunga sūtītājiem brīdinājumiem, tad tie kļūst pat par vadoņiem uz ļauniem darbiem; šādi cilvēki piesavinās Dieva tiesības - viņi uzdrošinās darīt to, ko Dievs pats nedarīs, lai pārvaldītu cilvēku prātu. Tā viņi iet romānisma pēdās. Viņi ievieš savas metodes un plānus, un, nepareizi attēlojot Dievu, viņi vājina citu ticību patiesībai un ienes nepareizus pamatlikumus, kas darbojas līdzīgi raugam, aptraipot un samaitājot iestādes un draudzes.

Viss, kas pazemina cilvēka izpratni par taisnību, objektivitāti un bezpartejisku spriedumu, katrs viltīgs plāns vai priekšraksts, kas cilvēcīgos Dieva darba rīkus pakļauj cilvēcīgu prātu kontrolei, vājina ticību Dievam un šķir dvēseli no Viņa.

Dievs neattaisnos nevienu viltīgu rīcību, ar kuru cilvēks vismazākā mērā rīkos vai apspiedīs kādu no līdzcivīkiem. Līdzko cilvēks sāk veidot dzelzs likumu priekš citiem cilvēkiem, viņš ar to apkauno Dievu, apdraud pats savu dvēseli un savu brāļu dvēseles.

35.nodaļa

Draudze un izdevniecība

Draudzes pienākums pret izdevniecību

(182) Draudzes locekļi, kuras robežās izvietota kāda mūsu izdevniecība, ir pagodināti ar Kunga īpaša darba rīka atrašanos viņu vidū. Viņiem vajadzētu augstu vērtēt šo godu un atzīt, ka tas uzliek vissvētāko atbildību. Tālu sniegsies viņu iespaids un priekšzīme, palīdzot šai iestādei vai to kavējot izpildīt savu uzdevumu.

Līdz ar tuvošanos pēdējai krīzei ir vitāli svarīgi, lai Kunga darba rīku starpā valdītu saskaņa un vienotība. Pasauli piepilda vētras, kari un pretrunas. Tomēr zem viena vadoņa - pāvestības varas - ļaudis apvienosies, lai pretotos Dievam Viņa liecinieku personā. Šo savienību ir nostiprinājis lielais atkritējs. Cenšoties apvienot savus pārstāvjus karā pret patiesību, viņš strādās, lai sašķeltu un izklīdinātu patiesības aizstāvjus. Viņš izraisa greizsirdību, jaunas aizdomas un aprunāšanu, lai radītu nesaskaņas un šķelšanos. Kristus draudzes locekļiem ir vara izjaukt dvēseļu ienaidnieka nodomus. Tādā laikā kā šis lai tie netiek trasti savstarpējās nesaskaņās vai nesaskaņās ar kādu no Kunga strādniekiem. Vispārējās nevienprātības vidū lai ir viena vieta, kur valda saskaņa un vienprātība, tāpēc ka par dzīves vadoni ir darīta Bībele. Lai Dieva ļaudis saprot, ka uz viņiem gulstas atbildība stiprināt Dieva darba rīkus. (183)

Brāji un māšas, Kungam patiks, ja jūs no sirds centīsities atbalstīt izdevniecību ar savām lūgšanām un saviem līdzekļiem. Lūdziet katru rītu un vakaru, lai tā saņemtu visbagātākās Dieva svētības. Neatbalstiet kritizēšanu un sūdzēšanos. Lai no jūsu lūpām neatskan nekāda kurnēšana vai sūdzēšanās; atcerieties, ka eņģeļi dzird šos vārdus. Visiem jāparāda, ka šīs iestādes ir Dieva nozīmētas. Kas tās pazemo, liekot tām kalpot pašu personīgām interesēm, tiem par to būs jāatbild Dievam. Viņš vēlas, lai viss, kas saistīts ar Viņa darbu, tiktu uzlūkots kā svēts.

Dievs vēlas, lai mēs daudz vairāk lūgtu un daudz mazāk runātu. Debesu sliekšni pārpludina Viņa godības gaisma, un Viņš liks šai gaismai iespīdēt katrā sirdī, kas nostāsies pareizās attiecībās ar Viņu.

Katrai iestādei būs jācīnās ar grūtībām. Pārbaudījumi tiek pielaisti, lai pārmeklētu Dieva ļaužu sirdis. Kad notiek nelaime kādā no Kunga darba rīkiem, tad atklāsies, cik daudz mums ir īstas ticības Dievam un Viņa darbam. Tādās reizēs lai neviens neskata lietas vissliktākā gaismā un neizsaka šaubas un neticību. Nekritizējiet tos, kas nes atbildības nastas. Lai jūsu mājas sarunas nesaindē Kunga strādnieku kritizēšana. Vecāki, kas nododas šim kritikas garam, nesniedz saviem bērniem to, kas viņus darītu gudrus uz izglābšanos. Viņu vārdi tiecas iedragāt ticību un pašātvību ne tikai bērniem, bet arī gados vecākiem. Visiem ir diezgan maz cieņas un godbijības pret svētām lietām. Sātans visdedzīgākā veidā savienosies ar kritizētājiem, lai sekmētu neticības, skaudības, greizsirdības un necieņas augšanu. Sātans pastāvīgi strādā, lai piepildītu ļaudis ar savu garu, izdzēstu mīlestību, ko brāļu starpā vajadzētu svēti sargāt, atbalstītu neuzticību, izraisītu skaudību, jaunas aizdomas un vārdu cīņas. Lai mēs netiekam atrasti kā viņa līdzstrādnieki. Viena sirds, kas atvērta Viņa priekšlikumiem, var izsēt lielu daudzumu neapmierinātības sēklas. Tā var tikt padarīts darbs, kura rezultāti attiecībā uz dvēseļu pazudināšanu pilnīgi atklāsies vienīgi lielajā pēdējās tiesas dienā. (184)

Kristus saka: "Kas apgrēcina vienu no šiem vismazākajiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāk, ka tam pakārtu pie kakla dzirnu akmeni un to noslīcinātu jūrā, visdziļākā vietā. VAI pasaulei apgrēcības dēļ! Apgrēcībai gan vajag nākt, bet VAI tam cilvēkam, caur ko nāk apgrēcība!" (Mat.18:6,7).

Liela atbildība šeit uzlikta draudzes locekļiem. Lai tie sargās, ka, neuzmanīgi izturēdamies pret tiem, kas ir jauni ticībā, sējot - sātana pamudināti - šaubu un neticības sēklu, netiek atrasti vainīgi kādas dvēseles bojā ejā. "Un staigājiet taisnus ceļus ar savām kājām, ka tas, kas tizls, nepaklūp, bet turpretī top dziedināts. Dzenieties pēc miera ar visiem un pēc svētas dzīvošanas, bez kā neviens Kungu neredzēs; pielūkodami, ka neviens nezaudē Dieva žēlastību, ka nekāda rūgta sakne, augstu uzaugusi, jūs nesajauc un ka daudzi caur to netop apgānīti." (Ebr.12:13-15).

Sātana pārstāvju vara ir liela, un Kungs uzaicina Savus ļaudis stiprināt vienam otru "uztaisoties savā vissvētākā ticībā". (185)

Tā vietā, lai sastrādātos ar sātanu, ikviens lai mācās saprast, ko nozīmē sastrādāties ar Dievu. Šajos drūmajos laikos Viņam ir jāpadara kāds darbs, kas prasa lielu drosmi un ticību, kas darīs mūs spējīgus atbalstīt vienam otru. Visiem jāstāv plecu pie pleca un sirdi pie sirds kā strādniekiem, kas strādā kopā ar Dievu. Kas gan netiktu padarīts Dieva žēlastībā un caur Dieva žēlastību, ja draudzes locekļi turētos kopā, lai atbalstītu Dieva strādniekus, lai palīdzētu tiem ar savām lūgšanām un ietekmi, kad mazdūšība spiežas iekšā no visām pusēm! Tad ir laiks strādāt kā uzticīgiem namturiem.

Kritikas un nosodošu piezīmju vietā lai mūsu brāļiem un māsām ir iedrošinoši un uzticību iedvesoši vārdi, ko teikt par Kunga darba rīkiem. Dievs aicina viņus iedrošināt to sirdis, kas nes smagas nastas; jo Viņš strādā kopā ar tiem. Dievs aicina Savus ļaudis atzīt uzturošo spēku Viņa darba rīkā. Godājiet Kungu, ar visiem saviem spēkiem cenšoties dot Viņa darba rīkam tādu iespaidu, kāds tam vajadzīgs.

Kad rodas izdevība, runājiet ar darbiniekiem, sakiet vārdus, kas sniegtu spēku un iedvesmu. Mēs vispār esam pārāk vienaldzīgi viens pret otru. Pārāk bieži mēs aizmirstam, ka mūsu līdzstrādniekiem ir vajadzīgs spēks un uzmundrinājums. Īpašu sarežģītumu un grūtību brīžos centieties viņiem apliecināt savu līdzjūtību un ieinteresētību. Cenšoties palīdzēt viņiem ar savām lūgšanām, ļaujiet viņiem zināt, ka jūs to darāt. Pa visu ierindu sūtiēt Dieva vēsti Viņa strādniekiem: "Esi stiprs un turi drošu prātu." (Joz. 1:6).

Mūsu iestāžu vadītājiem ir jādara visgrūtākais darbs, uzturot kārtību un gudri disciplinējot viņu gādībā nodotos jauniešus. Draudzes locekļi var darīt daudz, atbalstot viņu rokas. Ja jaunieši nav labprātīgi pakļauties iestādes disciplīnai vai kaut kāda veida nesaskaņās ar saviem priekšniekiem nolemj iet paši savu ceļu, tad lai vecāki akli nesimpatizē saviem bērniem un viņus neatbalsta.

Labāk, daudz labāk, ka jūsu bērni ciestu, labāk, ka tie gulētu savos kapos, nekā tiktu mācīti vieglprātīgi izturēties pret pamatlikumiem, kas atrodas pašos pamatos uzticībai pret patiesību, pret līdzcilvēkiem un pret Dievu. (186)

Gadījumos, kad rodas domstarpības ar cilvēkiem, kuru uzraudzībā atrodas jūsu bērni, ejiet tieši pie šīm autoritatīvajām personām un uzziniet patiesību. Atcerieties, ka dažādo nodaļu vadītāji daudz labāk par citiem saprot, kādi noteikumi ir nepieciešami. Uzticieties viņu spriedumam un godājiet viņu autoritāti. Māciet savus bērnus cienīt un godāt tos, kam Dievs parādījis cieņu un godu, ieliekot viņus uzticības amatos.

Nav cita veida, kā draudzes locekļi var visiespaidīgāk atbalstīt mūsu iestāžu vadītāju pūles, kā dodot paši savās mājās priekšzīmi pareizai kārtībai un disciplīnai. Lai vecāki savos vārdos un izturēšanās veidā sniedz saviem bērniem priekšzīmi, kādus viņi vēlas tos redzēt. Lai pastāvīgi ir dzirdama neaptraipīta valoda un izjūtama patiesa kristīga laipnība. Lai nav nekādu paskubinājumu grēkot, nekādas jaunas runāšanas vai jaunu minējumu. Māciet bērnus un jauniešus cienīt pašiem sevi, būt uzticīgiem Dievam, uzticīgiem pamatlikumiem. Māciet viņus cienīt Dieva likumus un tiem paklausīt. Tad viņi šos pamatlikumus īstenos savā dzīvē un parādīs visās attiecībās ar citiem. Viņi mīlēs tuvāko kā sevi pašu; viņi radīs tīru atmosfēru un izplatīs iespaidu, kas iedrošinās vājās dvēseles iet pa teku, kas ved pretī svētumam un Debesīm.

Bērni, kas saņem tādas pamācības, nebūs mūsu iestādēm par slogu un neizraisīs nemieru un raizes; viņi atbalstīs atbildību nesējus. Pareizi pamācīti, viņi sagatavosies ieņemt uzticības amatus un ar priekšrakstu un priekšzīmi pastāvīgi palīdzēs citiem rīkoties pareizi. Viņi pareizi novērtēs paši savas spējas un vislabākā veidā izlietos savus fiziskos, intelektuālos un garīgos spēkus. Tādas dvēseles ir nocietinātas pret kārdināšanām; tās nav viegli uzvarēt. Dievam svētījot, šādi cilvēki kļūst gaismas nesēji; viņu iespaids tiecas audzināt citus derīgai darba dzīvei, kas ir praktiska kristīga dzīve. (187)

Draudzes locekļi, kurus pilda Kristus mīlestība uz dvēselēm un kas skaidri apzinās savas priekšrocības un izdevības, var atstāt uz jauniešiem mūsu iestādēs labu iespaidu,

kas nemaz nav novērtējams. Viņu uzticības priekšzīme mājā, darbā un draudzē, viņu sabiedriskā laipnība un kristīgā pieklājība, savienota ar patiesu interesi par jauniešu garīgo labklājību, darīs daudz šo jauniešu raksturu veidošanā darbam priekš Dieva un līdzcilvēkiem jā šajā, tā nākosajā dzīvē.

Izdevniecības pienākums pret draudzi

Kā draudzei ir atbildīgi pienākumi pret izdevniecību, arī izdevniecībai ir pienākumi pret draudzi. Tām jāatbalsta vienai otra.

Kas atrodas atbildīgās vietās izdevniecībā, tiem nevajadzētu pieļaut, ka viņi tik ļoti aizņemti darbā, ka viņiem nemaz neatliek laika garīgu interešu pasargāšanai. Ja šīs intereses izdevniecībā tiek uzturētas dzīvas, tad tas atstās spēcīgu iespaidu uz draudzi, un, kad tās tiks uzturētas dzīvas draudzē, tad tas atstās spēcīgu iespaidu uz izdevniecību. Dieva svētība dusēs uz darbu, ja to vadīs tā, ka Kristus tiks mantotas dvēseles. (188)

Visiem darbiniekiem izdevniecībā, kas sevi sauc par kristiešiem, vajadzētu kalpot arī draudzē. Viņu pašu garīgai dzīvei ir svarīgi izmantot un attīstīt katru žēlastības līdzekli. Spēku viņi neiegūs, stāvot kā skatītāji, jo tas saņemams, kļūstot par strādniekiem. Katram vajadzētu būt ieskaitītam kādā regulārā, sistemātiskā darba līnijā, kas saistīta ar draudzi. Visiem vajadzētu saprast, ka tas ir viņu kā kristiešu pienākums. Ar savu svinīgo kristības solījumu viņi ir apņēmušies darīt visu viņu spēkos esošo Kristus draudzes stiprināšanai. Rādiet viņiem, ka to prasa viņu mīlestība un uzticība savam Glābējam, uzticība īstam vīrišķības un sievišķības standartam un uzticība iestādei, ar ko tie ir savienoti. Nepildot šos pienākumus, viņi nevar būt uzticīgi Kristus kalpi, viņi nevar būt īsti godīgi vīri un sievas un nevar būt labi un patīkami strādnieki Dieva iestādē.

Iestādes vadītājiem tās dažādajās nodaļās vajadzētu sevišķi rūpēties, lai jaunieši izveidotu pareizus ieradumus šajos virzienos. Ja netiek apmeklētas draudzes sapulces vai paliek neizpildīti ar draudzes darbu saistīti pienākumi, tad noskaidrojiet iemeslu. Ar laipnām, smalkjūtīgām pūlēm centieties pamodināt bezrūpīgos un atdzīvināt gaistošo interesi.

Nevienam nevajadzētu atļauties ar savu personīgo darbu aizbildināt nolaidību pret svētajām Kungu pagodinošajām sapulcēm. Daudz labāk būtu nolikt pie malas darbu, kas interesē pašus, nekā būt nolaidīgiem savā pienākumā pret Dievu.

Brāļiem, kam uzticētas atbildīgas vietas izdevniecībā

Es spiedoši skubinu jūs izprast, cik svarīgi ir apmeklēt mūsu gadskārtējās sanāksmes. Ne tikai darba sapulces, bet arī sapulces, kas kalpos jūsu garīgajai apgaismošanai. Jūs neaptverat nepieciešamību uzturēt ciešu savienību ar Debesīm. Bez šīs savienības neviens no jums nav drošs; neviens nav sagatavots pieņemt darīt Dieva darbu. (189)

Šajā darbā, vairāk kā jebkurā laicīgā pasākumā, sekmes ir proporcionālas svētotas nodošanās un sevis upurēšanasgaram, ar kādu šis darbs tiek darīts. Kas šajā darbā nes vadītāju atbildības, tiem pašiem vajag nostāties tur, kur viņus var dziļi ietekmēt Dieva Gars. Jums vajag par tik vairāk rūpēties nekā citiem, lai saņemtu Svētā Gara kristību un

Dieva un kristus atzišanu, par cik jums uzticētais amats ir atbildīgāks nekā parasto strādnieku darbs.

Dabīgās un iegūtās spējas visas ir Dieva dāvana, un tās pastāvīgi jātur Viņa Gara, Viņa dievišķā, svētojošā spēka pārvaldībā. Jums visdziļāk jāizjūt savu pieredzes trūkumu šajā darbā un nopietni un dedzīgi jācenšas iegūt vajadzīgās zināšanas un gudrību, lai katru miesas un gara spēju varētu izlietot tā, ka tās pagodinātu Dievu.

“Es jums došu jaunu sirdi”. Kristum jādzīvo mūsu sirdīs, tāpat kā asinis ir miesā un cirkulē tur kā dzīvību dodošs spēks. Šai ziņā mēs nevaram būt pārāk prasoši. Patiesībai ir jābūt mūsu bruņojumam, tomēr tajā pašā laikā mūsu pārlicība jāstiprina ar dzīvu līdzjūtību, kas raksturoja Kristus dzīvi. Ja patiesība, dzīve un iedarbīga patiesība, neatklājas raksturā, tad neviens nevarēs pastāvēt. Ir tikai viens spēks, kas var mūs padarīt stingrus un nelokāmus, kā arī mūs uzturēt tādus, - tā ir Dieva žēlastība iekš patiesības. Kas paļaujas uz kaut ko citu, tas jau streipuļo un tūlīt var krist.

Dievs vēlas, lai jūs paļautos uz Viņu, Vispilnīgākā veidā izmantojiet katru iespēju tuvoties gaismai. Ja jūs paliekat atšķirti no svētajiem iespaidiem, kas nāk no Dieva, kā tad jūs varat izšķirt garīgas lietas? (190)

Dievs aicina mūs izmantot katru izdevību kļūt derīgiem Viņa darbam. Viņš sagaida, kā tā izpildīšanai jūs atdosiet visus savus spēkus un saglabāsi savā sirdī dzīvu izpratni par tā svētumu un ārkārtīgo atbildīgumu. Dieva acis jūs redz. Bez riska jūs neviens nevarat pienest Viņam kādu sabojātu upuri, kas nemaksā ne studijas, ne lūgšanas. Tādu upuri Viņš nevar pieņemt.

Es jūs lūdzi - uzmostieties un meklējiet Dievu paši priekš sevis. Kamēr vēl Jēzus iet garām, klieziet uz Viņu no visas sirds: “Apžēlojies par mani, ak Kungs, Tu Dāvida Dēls”; tad jūs saņemsiet to, kas jums būs vērtīgāks par zeltu vai sudrabu, vai dārgiem akmeņiem.

Ja vispār ir kāds laiks, kad cilvēkiem vairāk vajag rūpēties par savienības saglabāšanu ar Dievu, tad tāds laiks ir tad, kad viņi aicināti uzņemties sevišķas atbildības. Mēs nevaram būt droši, ja, ejot karā, noliekam mūsu ieročus. Tieši tad mums jābūt apbruņotiem ar visiem Dieva ieročiem. Svarīga ir katra bruņu daļa.

Nekad neuzņemiet sevī domu, ka jūs varat būt kristieši un tomēr dzīvot tikai paši sev. Katrs ir daļa no lielā cilvēces auduma, un jūsu dzīves piedzīvojumu raksturu un labumu lielā mērā noteiks to cilvēku piedzīvojumi, kas ir jūsu biedri. Jēzus saka: “Kur divi vai trīs ir sapulcināti Manā vārdā, tur Es esmu viņu vidū.” (Mat.18:20). “Tāpēc neatstāsim savas kopējās sapulcēšanās, kā daži mēdz; bet pamudināsim cits citu; un jo vairāk, kad redzam, ka tuvojas šī diena.” (Ebr.10:25).

Izveidojiet draudzes sabiedriskās sanāksmes tik interesantas, cik vien iespējams. Lai katrs klātesošais saprot, ka viņam jāpilda savs pienākums šajā sapulcē. Sadarbojieties ar Debesu eņģeļiem, kas cenšas pareizi ietekmēt katru strādnieku.

36.nodaļa

Dieva darba rīku svētums

(191) Ir daudz cilvēku, kas neredz nekādu atšķirību starp parasto darbu darbnīcā, fabrikā vai labības laukā un darbu iestādē, kas dibināta tieši Dieva lietas sekmēšanai. Tomēr pastāv tāda pat atšķirība, kādu senos laikos Dievs noliks starp svētu un parastu, kā arī starp garīgu un pasaulīgu. Dievs vēlas, lai šo starpību katrs iestādes strādnieks saskatītu un vērtētu. Ļaudis, kas ieņem amatus mūsu izdevniecībās, ir ļoti pagodināti. Viņiem uzticēts svēts uzdevums. Viņi aicināti par Dieva līdzstrādniekiem. Viņiem vajadzētu vērtēt šo izdevību tik cieši sadarboties ar Debesu pārstāvjiem un saprast, ka tā ir augsta priekšrocība, ja tiem atļauts atdot Kunga iestādei savas spējas, savu darbu un savu nenogurstošo modrību. Viņiem vajadzētu būt stiprai apņēmībai, cēlām tieksmēm un dedzībai veidot izdevniecību tieši par to, kam tai saskaņā ar Dieva gribu jābūt - par gaismu pasaulei, par uzticīgu Viņa liecinieku, ceturtā baušļa Sabata pieminekli.

“Viņš manu muti darījis kā asu zobenu, Savas rokas ēnā Viņš mani apslēpis. Viņš mani iecēlis par spožu bultu un glabājis Savā bultu makā. Un Viņš uz mani sacījis: tu esi Mans kalps, Israēl, pie kā Es pagodināšos... Tas ir maz, ka tu esi Mans Kalps, uztaisīt Jēkaba ciltis un atkal atvest Israēla izsargātos; bet Es tevi arī pagāniem esmu iecēlis par gaišumu, ka tu esi Mana pestīšana līdz pasaules galiem.” (Jes.49:2-6). (192)

Tā ir Kunga vēsts visiem, kas kādā veidā ir saistīti ar Viņa izraudzītajām iestādēm. Dievs viņiem parādījis labvēlību, jo viņi ir ievadīti kanālā, kur spīd gaisma. Tie iekļauti Viņa ģipšā darbā, un tiem to nevajadzētu vērtēt kā kādu mazu lietu. Izpratnei par savu atbildību un to, cik ļoti viņiem jānododas Dievam, jāatbilst viņu uzticības vietas svētumam. Nevajadzētu paciest lētas, parastas sarunas un vieglprātīgu izturēšanos. Vajadzētu atbalstīt un audzināt izjūtu, ka šī vieta ir svēta.

Kungs pastāvīgi un modrīgi rūpējas par šo Viņa izraudzīto darba rīku. Visas mašīnas var vadīt lietpratīgi vadītāji; tomēr cik viegli kāda maza skrūvīte, kada maza mašīnas detaļa varētu sabojāties un cik postošas tad būtu sekas! Kas novērš nelaiemes gadījumus? - Dieva eņģeļi uzrauga šo darbu. Ja to acis, kas vada mašīnas, varētu tikt atvērtas, tad tie saskatītu Debesu aizgādību. Katrā izdevniecības telpā, kur noris darbs, atrodas kāds liecinieks, kas vēro garu, kādā darbu veic, un atzīmē parādīto uzticību un nesavtību.

Ja man nav izdevies parādīt, kādā gaismā Dievs raugās uz Savām iestādēm - kā uz centriem, caur kuriem Viņš darbojas ģipšā veidā - tad kaut Viņš to atklātu jūsu prātam caur Svēto Garu, lai jūs izprastu atšķirību starp parastu un svētu darbu. (193)

Kā draudzes locekļiem, tā izdevniecības kalpotājiem vajadzētu saprast, ka kā Dieva līdzstrādniekiem tiem ir darāma sava darba daļa Viņa iestādes aizsargāšanā. Tiem vajadzētu būt uzticīgiem tās interešu sargiem visās līnijās, cenšoties to pasargāt ne tikai no zaudējumiem un nelaimēm, bet arī no visa tā, kas varētu apgānīt vai aptraipīt. Nekad nevajadzētu pieļaut, ka viņu rīcība vai pat tikai nevērīgas kritikas vai nosodošas piezīmes dvesma ir par iemeslu, ka zūd iestādes labā slava. Dieva iestādes viņiem vajadzētu uzlūkot kā svētu pārvaldīšanai nodotu mantu un sargāt to tikpat dedzīgi, kā senais Israēls sargāja šķirstu.

Kad darbinieki izdevniecībā tiks mācīti domāt par šo lielo centru kā tādu, kas saistīts ar Dievu un atrodas Viņa uzraudzībā; kad tie sapratīs, ka tas ir kanāls, caur kuru Debesu gaisma jāpasniedz pasaulei, tad tie uz šo iestādi raudzīsies ar lielu cieņu un godbijību. Viņi rūpīgi kops vislabākās domas un viscēlākās jūtas, lai savā darbā varētu iegūt Debesu būtņu līdzdarbību. Kad strādnieki sapratīs, ka viņi atrodas eņģeļu klātbūtnē, kuru acis ir pārāk šķīstas, lai uzlūkotu netaisnību, tad domas, vārdi un darbi tiks stipri savaldīti. Tiem tiks piešķirts morāls spēks; jo Kungs saka: “Kas Mani godā, tos Es sargāju.” (1.Sam.2:30). Katrs strādnieks iegūs dārgus piedzīvojumus, kā arī ticību un spēku, kas pacelsies pāri apstākļiem. Visi spēs sacīt: “Kungs ir šajā vietā.”

37.nodaļa

Atkarība no Dieva

(194) Pirmā mācība, kas jāsniedz strādniekiem mūsu iestādēs, ir mācība par paļaušanos uz Dievu. Pirms tie jebkurā var gūt sekmes, tiem katram pašam priekš sevis jāpieņem patiesība, kas ietverta Kristus vārdos: “Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.”

Taisnības saknes atrodas dievbijībā. Ikviena cilvēcīga būtne var būt taisna tikai tik ilgi, kamēr tai ir ticība Dievā un tā saglabā dzīvu savienību ar Viņu. Kā puķei uz lauka saknes atrodas zemē, kā tai jāsaņem gaiss, rasa, lietusgāzes un saules gaisma, tā mums no Dieva jāsaņem tas, kas kalpo dvēseles dzīvībai. Vienīgi kļūstot par Viņa dabas līdzdalībniekiem, mēs saņemam spēku paklausīt Viņa baušļiem. Neviens cilvēks, augsts vai zems, piedzīvojis vai nepiedzīvojis, nevar pastāvīgi būt skaidrs savu līdzcilvēku priekšā un atstāt spēcīgu iespaidu, ja viņa dzīve nav apslēpta ar Kristu Dievā. Jo lielāka ir rostība cilvēku starpā, jo ciešākai vajadzētu būt sirds savienībai ar Dievu.

Kungs ir devis norādījumus, ka kalpotāji izdevniecībās jāapmāca reliģiskos virzienos. Šim darbam ir bezgalīgi lielāka nozīme nekā finansiālam ieguvumam. Vispirms uzmanība jāpievērš strādnieku garīgai veselībai. Ik rītus ņemiet laiku sākt darbu ar lūgšanu. Nedomājiet, ka šis laiks ir izšķiests; tas ir laiks, kas pastāvēs mūžīgos laikmetos. Šāda rīcība vadīs uz garīgu uzvaru un dos panākumus. Mašīnas atsauksies Kunga rokas pieskārienam. Noteikti ir vērts izlūgties Dieva svētību, un darbs nevar tikt pareizi padarīts, ja to pareizi nesāk. Katra strādnieka rokām jātiek stiprinātām, viņa sirdij šķīstītai, pirms Kungs to var iespaidīgi izlietot. (195)

Ja mēs vēlamies dzīvot patiesu kristīgu dzīvi, tad sirdsapziņai jātiek atdzīvinātai pastāvīgā saskarē ar Dieva Vārdu. Visas dārgās lietas, ko Dievs mums ir sagādājis par bezgalīgu maksu, nedos mums nekādu labumu; tās nevar mūs stiprināt un izraisīt garīgu augšanu, ja mēs tās piemērotā veidā neizmantojam. Mums jāēd Dieva Vārds - jādara par daļu no mums.

Lai uz Bībeles studijām sapulcējas mazas grupiņas vakaros, pusdienā vai agri no rīta. Lai tiem ir lūgšanas brīdis, ka Svētais Gars var tos stiprināt, apgaismot un svētīt. Kristus vēlas, lai šis darbs tiktu padarīts katra strādnieka sirdī. Jūs iegūsiat lielu svētību, ja paši atvērsiet sirds durvis, lai to saņemtu. Dieva eņģeļi būs jūsu sanāksmēs. Jūs ēdīsiet no dzīvības koka lapām. Kādas liecības jūs varbūt varēsiet sniegt par mīlestības apdvesto iepazīšanos ar saviem līdzstrādniekiem šajos dārgajos mirkļos, kad jūs meklēsiet Dieva svētību. Lai katrs vienkāršos vārdos atstāsta savu piedzīvojumu. Tas atnesīs vairāk prieka

un līksmības dvēselei nekā visi jaukie mūzikas instrumenti, kādus vien var ienest draudzēs. Kristus ieies jūsu sirdīs. Tikai šādā veidā jūs varat palikt neskarti un godīgi.

Daudzi domā, ka Kunga meklēšanai veltītais laiks ir pazaudēts. Bet, ja Viņš ienāks, lai sadarbotos ar cilvēcīgajām pūlēm, un vīri un sievas sadarbosies ar Viņu, tad darbā un rezultātos būs redzama ievērojama pārmaiņa. Katra sirds, ko būs skāruši Taisnības Saules spožie stari, atklās Dieva Gara darbību balsī, prātā un raksturā. Mašīnas darbosies, it kā tās eļļotu un vadītu meistarīga roka. Būs mazāk domstarpību, kad strādnieku gars saņems eļļu no eļļas koka diviem zariem. Svētais iespaids tiks līdzdalīts citiem laipnos, saudzīgos, mīlošos un iedrošinošos vārdos. (196)

Dievbijīgiem evaņģēlistiem vajadzētu čakli pūlēties mācekļu labā, lai tie tiktu atgriezti. Viņus vajadzētu rūpīgi iepazīstināt ar patiesību un paskubināt ik dienas pētīt Bībeli. Viņiem vajadzīgs arī skolotājs, kas lasītu un pētītu kopā ar tiem.

Pieaugošas zināšanas par Kristu, ko iegūst, pētot Rakstus Svētā Gara pamācošā iespaida vadībā, darīs cilvēku spējīgu visos dzīves pasākumos atšķirt pareizo no nepareizā. Ja ļaudis, kas saistīti ar mūsu izdevniecībām, iegūs šīs zināšanas un tiks iesakņoti un nopamatoti patiesībā, tad tie sargās Kunga ceļu, lai darītu tiesu un taisnību.

Kas rīkojas ar svētām lietām izdevniecībās un kurā katrā Dieva darba nozarē, tiem savā darbā jāiegulda visaugstākie garīgie un morālie spēki. Viņiem pastāvīgi jāpētī ne cilvēku prāts, bet Dieva prāts. Visā viņu darbā jāatklājas Dieva žēlojošai laipnībai.

Mums jāpaklausa vārdiem: "Neesiet kūtri iekš tā, kas jums jādara; esiet dedzīgi garā, kalpojiet Kungam." (Rom.12:11). Mums jābūt rosīgiem savā darbā; tomēr šajā rosībā jāiekļaujas vēl citam elementam - dzīvai dedzībai kalpošanā Kungam. Savā ikdienišķajā darbā mums jāienes nodošanās, svētošanās un dievbijība. Ja jūs veicat savus darbus, to neņemot vērā, tad jūs pielaižat vislielāko kļūdu savā dzīvē; jūs aplaupat Dievu, kaut arī sakāt, ka kalpojat Viņam.

38.nodaļa

Sadarbība

(197) Dibinot iestādes jaunos laukos, bieži jāuzliek atbildības cilvēkiem, kas pilnībā vēl nepazīst šī darba detaļas. Šie cilvēki strādās ar lieliem zaudējumiem, un, ja viņiem un viņu līdzstrādniekiem nebūs nesavtīga interese par šo Kunga iestādi, tad radīsies tāds lietu stāvoklis, kas traucēs šīs iestādes uzplaukšanai.

Daudzi domā, ka tā darba līnija, kurā viņi strādā, pieder tikai viņiem un ka nevienam citam par to nevajadzētu izteikt nekādus ierosinājumus. Tieši šie cilvēki var nepazīt darba vadīšanas vislabākās metodes; tomēr, ja kāds iedrošinās sniegt tiem padomu, tie jūtas apvainoti un tikai vēl noteiktāk apņemas sekot savam pastāvīgajam spriedumam. Bez tam daži darbinieki nav labprātīgi pamācīt vai palīdzēt saviem līdzstrādniekiem. Citi, kam nav piedzīvojumu, nevēlas, ka kļūst zināma viņu nezināšana. Viņi pielaiž kļūdas, maksājot par tām ar daudz laika un līdzekļiem, jo ir par lepniem, lai prasītu padomu.

Nelaiemes cēloni nav grūti noteikt. Darbinieki ir strādājuši kā no citiem neatkarīgi pavedieni, kad viņiem vajadzētu sevi uzskatīt par pavedieniem, kam jābūt saaušiem kopā ar citiem, palīdzot veidot auduma rakstu.

Šīs lietas apbēdina Svēto Garu. Dievs vēlas, lai mēs viens no otra mācītos. Nesvēta neatkarība nostāda mūs tur, kur Viņš ar mums nevar strādāt. Par tādu lietu stāvokli ļoti priecājas sātans.

Nevajadzētu būt nekādai noslēpumainībai, nekādām bažām par to, ka citi iegūs nedaudziem piederošās zināšanas. Tāds gars izraisa pastāvīgas aizdomas un noslēgšanos. Cilvēki ļauj vaļu ļaunām domām un ļaunām nojautām, un sirdī mirst brāļu mīlestība. (198)

Katra Dieva darba nozare ir saistīta ar jebkuru citu šī darba līniju. Iestādē, ko vada Dievs, nevar pastāvēt noslēgtība; jo Viņš ir visu izdomas spēju un visa takstiskuma Kungs; Viņš ir visu pareizo metožu pamats. Viņš ir Tas, Kas sniedz zināšanas par metodēm, un neviens cilvēks nedrīks šīs zināšanas uzskatīt kā tikai viņam piederošas.

Katram darbiniekam vajadzētu interesēties par jebkuru citu darba nozari, un, ja Dievs viņam ir devis tālredzību, spējas un zināšanas, kas būtu derīgas kādā citā darba nozarē, tad saņemto viņam vajadzētu nodot tālāk.

Visas spējas, ko var savienot ar šo iestādi, nesavtīgi pūloties, arī vajadzētu tai atdot, lai to padarītu par panākumiem bagātu, dzīvu un darbīgu Dieva pārstāvi. Svētījušies strādnieki, kas ir talantīgi un kam ir iespaids, ir tie, kas vajadzīgi mūsu izdevniecībām.

Katrs darbinieks tiks pārbaudīts, lai zinātu, vai viņš strādā Kunga iestādes labā vai arī kalpo pats savām interesēm. Kas ir atgriezušies, tie ik dienas dos pierādījumu, ka viņi iegūtās priekšrocības un zināšanas necenšas izmantot personīga labuma nodrošināšanai. Viņi atzīs, ka dievišķa aizgādība tiem ir devusi šīs priekšrocības, lai kā Kunga darba rīki tie varētu kalpot Viņa lietai, darot augstāku darbu.

Nevienam nevajadzētu strādāt, kārojot uzslavas vai tiecoties pēc pārākuma. Patiess darbinieks darīs vislabāko, ko viņš spēj, jo ar tādu rīcību viņš var pagodināt Dievu. Viņš centīsies izmantot un uzlabot visas savas spējas. Savus pienākumus viņš izpildīs kā Dievam. Viņš vēlēties tikai vienu, lai Kristus tiktu pagodināts un kalpošana Viņam būtu pilnīga.

Lai strādnieki atdod visus savus spēkus, cenšoties gūt labumu Kunga darbam. To darot, viņi paši kļūs stiprāki un derīgāki.

39.nodaļa

Pašsavaldīšanās un uzticība

(199) Mums nav nekādu tiesību pārslogot garīgos vai fiziskos spēkus, tā ka kļūstam viegli satraucami un atļaujāmies teikt vārdus, kas dara negodu Dievam. Kungs vēlas, lai mēs vienmēr būtu mierīgi un pacietīgi. Lai arī ko citi darītu, mums jāpārstāv Kristus, rīkojoties, kā Viņš rīkotos līdzīgos apstākļos.

Uzticības vietā stāvošam cilvēkam katru dienu ir jāpieņem lēmumi, no kā atkarīgi ļoti svarīgi rezultāti. Bieži viņam jādomā ātri, un sekmīgi to var izdarīt vienīgi tie, kuru dzīves veidu raksturo stingra sātība. Pareizi lietojot fiziskos un garīgos spēkus, prāts kļūst

stiprāks. Ja slodze nav par lielu, tad ar katru prāta piepūli tas iegūs jaunus intelektuālus spēkus.

Vienīgi sirsnīgs Dievam nodevies kristietis var būt īss džentlmenis.

Nesaskaņošanās ar visiem Dieva prasību atsevišķajiem norādījumiem nozīmē noteiktu neveiksmi un zaudējumu pārkāpējam. Nesargājot Kunga ceļu, viņš nolaupa Dievam kalpošanu, kas Tam pienākas. Tas atsaucas atpKļ uz viņu pašu; viņš neiegūst to žēlastību, to spēku, to rakstura stiprumu, ko iespējams saņemt katram, kas visu pakļauj Dievam. Dzīvojot bez Kristus, viņš ir padots kārdināšanām. Viņš pielaiž kļūdas savā darbā, ko viņš dara Kungam. Neuzticīgi izturēdamies pret pamatlīkumu mazās lietās, viņš neizdara Dieva prātu arī lielākās lietās. Viņš rīkojas pēc pamatlīkumiem, pie kuriem pats sevi ir pieradinājis. (200)

Dievs nevar savienoties ar tiem, kas dzīvo, izpatīdami paši sev, stādīdami sevi pirmajā vietā. Kas tā rīkojas, tie beigās būs paši pēdējie. Grēks, kas vistuvāk bezcerībai un nedziedināmībai, ir iedomība, lepošanās ar saviem uzskatiem. Tas stāv ceļā visai augšanai. Ja cilvēkam ir rakstura trūkumi, bet viņš tos neatzīst, ja viņš ir tik ļoti apmierināts ar sevi, ka nevar saskatīt savu vainu, kā gan viņu varētu šķīstīt? "Veseliem ārsta nevajag, bet neveseliem." (Mat.9:12). Kā gan kāds var kļūt labāks, ja viņš domā, ka viņa paša ceļi ir pilnība?

Ja cilvēks, par kuru domā, ka viņu vada un māca Dievs, novēršas no ceļa, paļaudamies uz sevi, tad daudzi seko viņa priekšzīmei. Viņa nepareizās rīcības rezultātā var nomaldīties tūkstoši.

Pārdomājiet līdzību par vīģes koku:

"Kādam cilvēkam bija vīģes koks, stādīts viņa vīnadārzā, un viņš nāca un meklēja uz viņa augļus, bet neatrada. Tad viņš sacīja dārzniekam: redzi, jau trīs gadus es nāku un meklēju augļus uz šī vīģes koka, bet neatrodu. Nocērt to! Ko tas velti izsūc zemi! Bet tas viņam atbildēja un sacīja: kungs, atstāj to vēl šo gadu, kamēr es to aprakšu un apmēslošu! Varbūt tas turpmāk nesīs augļus. Bet, ja ne, tad tu vari nocirst." (Lūk.13:6-9).

"Tad tu vari nocirst." Šajos vārdos ietverta mācība visiem, kas savienoti ar Dieva darbu. Kokam, kas nenesa augļus, tika dāvāts pārbaudes laiks. Un līdzīgā veidā Kungs ilgi pacieš Savus ļaudis. Tomēr pār tiem, kam bijušas lielas priekšrocības un kas ieņem augstas un svētas uzticības vietas un tomēr nenes augļus, Viņš saka: "Nocērt to! Ko tas velti izsūc zemi?" (201)

Lai tie, kas savienoti ar Kunga īpašiem darba iekārtojumiem, atceras, ka Viņš prasīs augļus no Sava vīna dārza. Augļi tiks prasīti proporcionāli dāvātajām svētībām. Debesu eņģeļi ir nākuši un ir kalpojuši visās vietās, kur ir dibinātas Dieva iestādes. Neuzticība šajās iestādēs ir lielāks grēks nekā neuzticība jebkur citur, jo šeit tai ir lielāks iespaids nekā citās vietās. Neuzticība, netaisnība, negodīgums un nepareizību paciešana aptumšo gaismu, kam pēc Dieva nodoma jāizstaro no visām iestādēm, ko Viņš izlieto par Saviem starpniekiem.

Pasaule vēro un ir gatava asi un bargi kritizēt jūsu vārdus, jūsu izturēšanos un jūsu veikalnieciskos darījumus. Katrs, kam ir ar Dieva darbu saistīti pienākumi, tiek novērots un svērts cilvēcīgo izšķiršanas spēju svaru kausos. Bībeles reliģijai labvēlīgi vai nelabvēlīgi iespaidi pastāvīgi ietekmēs visus tos cilvēkus, ar ko jums iznāk saskarties.

Pasaule vēro, lai redzētu, kādus augļus nes ļaudis, kas saucas par kristiešiem. Tai ir tiesības sagaidīt pašaizliedzību un uzpurēšanos no tiem, kas sakās ticam uz priekšu ejošai patiesībai.

Mūsu darbinieku vidū ir bijuši un vienmēr būs ļaudis, kas neizjūt, ka Jēzus tiem ir vajadzīgs katrā solī. Viņi domā, ka nevar veltīt laiku lūgšanai un reliģisku sapulču apmeklēšanai. Viņiem ir tik daudz, ko darīt, ka nevar atrast laiku savu dvēseļu pasargāšanai Dieva mīlestībā. Šādos gadījumos klāt ir sātans, lai radītu tukšus un uzpūstus priekšstatus. (202)

Darbinieki, kas nav čakli un uzticīgi, izdara neaprēķināmu ļaunumu. Viņi rāda priekšzīmi citiem. Katrā iestādē ir daži, kas kalpo Dievam priedīgi un no visas sirds; bet vai raugs neskāra arī tos? Vai iestādei jāpaliek pat bez dažiem patiesiem kristīgas uzticības piemēriem? Kad cilvēki, kas sevi sauc par Kristus pārstāvjiem, parāda, ka viņi nav atgriezti, ka viņu raksturs ir rupjš, savtīgs, netīrs, tad tos vajadzētu atšķirt no darba.

Darbiniekiem jāizprot tā uzticības amata svētums, ar kādu Dievs viņus pagodinājis. Nedrīkst vadīties no nepārdomātiem, acumirkļi radušamies motīviem un strādāt it kā lēkmjveidīgi. Kas nevar atšķirt svētu no parastā, tie nav droši augstu atbildību pārvaldnieki. Kārdināti tie nodos tiem uzticēto lietu. Kas nevērtē priekšrocības un izdevības, ko sniedz savienība ar Dieva darbu, tie nepastāvēs, kad ienaidnieks liks priekšā savas īpašās kārdināšanas. Tie ir viegli nomaldināmi ar savtīgiem, godkāriem plāniem. Ja pēc gaismas pasniegšanas tie turpina neatšķirt taisnību no netaisnības, tad, jo ātrāk tie tiek atšķirti no iestādes, jo šķīstāks un cēlāks būs darba raksturs.

Kunga iestādē nevajadzētu paturēt nevienu, kas kritiskos brīžos nesaprot, ka Viņa darba iekārtojumi ir svēti. Ja strādniekiem patiesība neliekas patīkama; ja savienošanās ar iestādi nedara viņus labākus un neizraisa viņos mīlestību uz patiesību, tad pēc pietiekošas pārbaudes atbrīvojiet viņus no šī darba; jo viņu negodbijība un neticība iespaido citus. Caur viņiem ļaunie eņģeļi nomaldina tos, kas ienāk kā mācekļi. Par mācekļiem jums vajadzētu iegūt apsолоšus jauniešus, kas mīl Dievu. Bet, ja jūs tos saistat ar citiem, kas nemaz nemīl Dievu, tad tos pastāvīgi apdraud viņu neticības iespaids. Pasaulīgos un nenoteiktos, svārstīgos cilvēkus, kas nododas tenkošanai, kas kavējas pie citu kļūdām, neņemot vērā savējās, vajadzētu atbrīvot no darba.

40.nodaļa

Briesmas, kas draud no nepiemērotas lasāmvielas

(203) Redzot briesmas, kas draud jauniešiem no nepiemērotas lasāmvielas, es nevaru klusēt, nesniedzot vēl citus brīdnājumus, kas man doti par šo lielo ļaunumu.

Par maz ir izprasts ļaunums, kas rodas, strādniekiem savās rokās ņemot apšaubāma rakstura literatūru. Apstrādājamās literatūras saturs saista viņu uzmanību un pamodina viņu interesi. Atsevišķi teikumi iespiežas viņu atmiņā. Tiek ierosinātas domas. Gandrīz neapzinīgi lasītāju iespaido rakstītāja gars, un prāts; kā arī raksturs saņem ietekmi uz ļaunu. Ir daži, kam maza ticība un mazs savaldīšanās sepks, un tādiem ir grūti aizdzīt šādas literatūras iedvestās domas.

Pirms tagadējās patiesības pieņemšanas dažiem par ieradumu bija kļuvusi romānu lasīšana. Savienojoties ar draudzi, tie centās pārvarēt šo ieradumu. Nolikot šādu ļaužu priekšā lasāmvielu, līdzīgu tai, ko viņi atmetuši, ir tas pats, kas piedāvāt reibinošus dzērienus alkoholiķim. Padodoties pastāvīgi viņu priekšā esošam kārdinājumam, tie drīz vien pazaudē patiku uz labu lasāmvielu. Bībeles studijas tos vairs neinteresē. Viņu morālie spēki kļūst vājāki. Grēks kļūst arvien mazāk un mazāk atbaidošs. Dzīvē atklājas pieaugoša neuzticība un nepatika pret dzīves praktiskajiem pienākumiem. Prātam kļūstot nenosvērtam, tas ir gatavs tvert jebkuru uzbudinoša rakstura lasāmvielu. Tā tiek atvērts ceļš, lai sātans iegūtu dvēseli pilnīgi savā pārvaldībā. (204)

No darbiem, kas nemaz tik noteikti nemaldina un nesamaitā, tomēr jāizvairās, ja tie izraisa nepatiku uz Bībeles studijām. Šis Vārds ir patiesā manna. Lai visi apspiež ilgas pēc lasāmvielas, kas nav barība garam. Kamēr prātu nodarbina šāda veida lasāmviela, ir iespējams, ka jūs nevarat ar skaidru uztveri strādāt Dieva darbā. Kas iesaistījušies Dieva darbā, tiem tukšai lasāmvielai nevajadzētu atdot ne laiku, ne naudu. Kāda daļa pelavām ar kviešiem?

Nav nemaz laika vieglprātīgiem uzjautrinājumiem un savtīgu tieksmju apmierināšanai. Šis laiks jāizlieto nopietnām pārdomām. Un jūs nevarat domās kavēties pie pašai dziedīgās un uzpurīgās pasaules Glābēja dzīves, atrodot prieku jokos un niekos pavadot savu laiku neprātībā. Jums ļoti vajadzīgi praktiski piedzīvojumi kristīgā dzīvē. Jums jāvingrina prāts Dieva darbam. Reliģisko dzīvi lielā mērā noteic grāmatu raksturs, ko jūs lasāt savos vaļas brīžos.

Ja jūs mīlat Rakstus un, kad vien ir izdevība, meklējiet tajos, lai iegūtu savā īpašumā to bagātās vērtības, tad jūs varat būt droši, ka Jēzus jūs velk pie Sevis.

“Pielūkojiet, ka neviens jūs neaplaupa caur pasaules gudrību un tukšu viltību pēc cilvēku stāstīšanām, pēc pasaules likumu sākumiem un ne pēc Kristus. Jo Viņā mājā Dievības pilnība cilvēka miesās. Un jūs esat pilnīgi Viņā.” (Kol.2:8-10).

Jūs nevarat būt pilnīgi Kristū un tomēr būt labprātīgi tvert lietas, kas nāk no tā saucamiem zemes lielajiem vīriem, un viņu gudrību vērtēt pāri pār gudrību, kāda ir vislielākajam Skolotājam, kāds jebkad ir pazīts. Gudrības meklēšana no šādiem avotiem Rakstos ir ainota ar cenšanos padzerties no salauztām cisternām, kas nevar saturēt ūdeni. (205)

Lai Dieva patiesība ir mūsu pārdomu un mūsu apceres temats. Lasiet Bībeli un uzlūkojiet to kā Dieva balsi, kas runā tieši uz jums. Tad jūs atradīsiet iedvesmu un gudrību, kas ir dievišķa.

Daudzu grāmatu savākšana studijām pārāk bieži nostāda starp Dievu un cilvēku tādu atziņu daudzumu, kas novājina prātu un dara to nespējīgu apgūt to, kas jau ir saņemts. Prāts kļūst nespēcīgs. Ir nepieciešama gudrība, lai cilvēks pareizi varētu izvēlēties starp šiem daudzajiem autoriem un dzīvības Vārdu, ka viņš ēstu Dieva Dēla miesu un dzertu Viņa asinis.

Mani brāļi, atsakieties no zemes strautiem un nāciet pie skaidrajiem Libanona ūdeņiem. Jūs nekad nevarēsiet staigāt Dieva gaismā, kamēr jūs pārslogojat prātu ar lielu daudzumu literatūras, ko tas nevar sagremot. Ir pienācis laiks apņemties iegūt sev Debesu palīdzību un atļaut Dieva Vārdam iespaidot prātu. Aizvērsim durvis tik lielai lasīšanai.

Vairāk lūgšim un ēdīsim dzīvības Vārdus. Mēs nekad nevarēsim skatīt Dieva vaigu, ja nenotiks dziļāks žēlastības darbs prātā un sirdī.

41.nodaļa

Izvairieties no parādiem

(206) Dievs nevēlas, ka Viņa darbu pastāvīgi apgrūtina parādi. Ja liekas vēlami pievienot kādai iestādei ēkas vai iekārtas, tad sargieties, ka nerīkojaties pāri saviem līdzekļiem. Labāk atlikt iestādes uzlabošanu vai papildināšanu, līdz Aizgādība pavērs ceļus, ka to var izdarīt bez smagu parādu uzņemšanās un procentu maksāšanas.

Izdevniecībās ir ieguldīti mūsu ļaužu līdzekļi, un tāpēc tās ir spējīgas atbalstīt darba nozares dažādos laukos un palīdzēt arī citus pasākumus virzīt uz priekšu. Tas ir labi. Šajos virzienos nekas nav darīts par daudz. Kungs visu to redz. Tomēr no gaismas, ko Viņš man devis, jāsaka, ka katru pasākumu vajadzētu virzīt tā, lai tas būtu brīvs no parādiem.

Izdevniecības darbs tiks dibināts pašizliedzībā, un to vajadzētu vadīt saskaņā ar stingriem taupības principiem. Finanšu jautājumu var nokārtot, ja tad, kad grūti dabūt vajadzīgos līdzekļus, strādnieki piekristu algu samazināšanai. Kungs man atklājis, ka šis pamatlukums ir jāīsteno mūsu iestādēs. Kad nepietiek naudas, mums jābūt labprātīgiem ierobežot savas vajadzības.

Pareizi novērtējiet preses izdevumus, un tad lai visi mūsu izdevniecībās mācās taupīt visos iespējamajos veidos, pat ja tā rastos ievērojamas neērtības. Sekojiet mazajiem izdevumiem. Aiztaisiet katru noplūdes spraugu. Mazie zaudējumi ir tieši tie, kas beidzot smagi jāizjūt. Savāciet druskas, lai nekas nepazūd. Neizšķiežiet minūtes sarunās; izšķiestas minūtes sabojā stundas. Vienmēr ar panākumiem vainagosies neatlaidīga uzcītība un darbošanās ticībā. (207)

Daži domā, ka rūpes par mazām lietām nav viņu cienīga nodarbošanās. Viņi domā, ka tās liecina par šaursirdīgu prātu un skopu garu. Tomēr mazas sūces ir nogremdējušas daudzus kuģus. Nevajadzētu atļaut pazust nekam, kas varētu kalpot kādam mērķim. Taupības trūkums noteikti izsauks parādus mūsu iestādēs. Kaut arī ieņemtu daudz naudas, tā tomēr pazudīs katra darba nozarojuma mazajos liekajos izdevumos. Taupība nav skopums.

Katram vīram vai sievietei izdevniecībā vajadzētu būt uzticīgam sargkareivim, kas vēro, lai nekas nepazustu. Visiem vajadzētu sargāties, lai līdzekļus neizdotu par to, kas īstenībā nav nepieciešams. Daži cilvēki ar četriem simtiem dolāru gadā dzīvo labāk kā citi ar astoņiem simtiem. Tieši tāpat ir mūsu iestādēs; daži cilvēki var vadīt tās ar daudz mazāku kapitālu nekā citi. Dievs vēlas, lai visi strādnieki ievērotu taupību un sevišķi godīgi būtu grāmatvedībā.

Katram strādniekam mūsu iestādēs vajadzētu saņemt taisnīgu atlīdzību. Ja strādnieki saņem atbilstošas algas, tad viņiem ir prieks kaut ko dot Dieva lietai. Nav pareizi, ja daži saņem lielas summas un citi, kas veic svarīgu un godīgu darbu, ļoti maz.

Tomēr ir gadījumi, kad jādara starpība. Ar mūsu izdevniecībām ir saistīti cilvēki, kas nes smagas atbildības un kuru darbs iestādei ir ļoti vērtīgs. Daudzās citās vietās tiem būtu daudz mazāk rūpju un finansiāli daudz lielāka peļņa. Visi var redzēt netaisnību, ja šiem cilvēkiem nemaksā lielākas algas nekā vienkāršiem mehāniska darba darītājiem. (208)

Ja Kungs nozīmējis sievietei kādu noteiktu darbu, tad viņas darbu vajadzētu apmaksāt atbilstoši tā vērtībai. Daži var domāt, ka ir gudri ļaut cilvēkiem atdot darbam savu laiku un pūles bez atlīdzības. Tomēr Dievs šādu kārtību neatzīst par labu. Kad pašizlīdzība nepieciešama līdzekļu trūkuma dēļ, tad šī nasta nedrīkst gulties tikai uz nedaudziem cilvēkiem. Lai visi pievienojas šim upurim.

Kungs vēlas, lai tie, kam uzticēta Viņa manta, parādītu laipnību un devību, bet ne skopumu. Lai tie savos darījumos necenšas izspiest katru iespējamo centu. Tādas metodes Dievs nicina.

Strādniekiem vajadzētu saņemt atlīdzību, kas atbilstu stundām, ko tie atdod godīgam darbam. Kas atdod visu laiku, tam jāsaņem saskaņā ar šo laiku. Ja kāds nastu nešanā ieliek prātu, dsvēseli un spēku, tad viņam attiecīgi jāsamaksā.

Nevienam cilvēkam nevajadzētu dāvēt pārmērīgu atalgojumu, pat ja viņš būtu sevišķi spējīgs un piemērots attiecīgajam darbam. Dievam un Viņa lietai darītais darbs nav jānostāda uz mantkārīgiem pamatiem. Strādniekiem izdevniecībā darbs nav grūtāks, izdevumi nav lielāki un atbildības nav smagākas kā strādniekiem citās frontēs. Viņu darbs nav nogurdinošāks par uzticīga sludinātāja darbu. Tieši otrādi, sludinātāji parasti pienes lielākus upurus nekā darbinieki mūsu iestādēs. Sludinātāji iet, kurp viņi tiek sūtīti; viņi ir sargkareivji, kas gatavi rīkoties katrā brīdī, stāties pretī jebkuriem apstākļiem. Viņiem daudzkārt nepieciešami šķirties no savām ģimenēm. Strādniekiem izdevniecībās parasti ir pastāvīgas mājas, un viņi var dzīvot savās ģimenēs. Tas lielā mērā samazina izdevumus, un to vajadzētu ņemt vērā sludināšanā un izdevniecības nodarbināto strādnieku atalgošanā. (209)

Tie, kas no visas sirds darbojas Kunga vīna dārzā, atdodot darbam visus savus spēkus, nav ļaudis, kas visaugstāk vērtētu savus pakalpojumus. Tā vietā, lai uzpūstos lepnumā un iedomībā un stingri skaitītu katru darba stundu, viņi savas pūles salīdzina ar Pestītāja darbu un uzskata sevi par necienīgiem kalpiem.

Brāļi, necentieties uzzināt, cik maz jūs varat darīt, lai aizsniegtu viszemāko prasību normu, bet atmostieties, lai satvertu Kristus pilnību, ka varat daudz darīt priekš Viņa.

Kungam vajadzīgi ļaudis, kas redz darbu tā lielumā un izprot pamatlikumus, kas ieaukti tajā no tā sākuma. Viņš negrib pasaulīgu lietu kārtību, kas darbu veidotu pilnīgi atšķirīgās līnijās no tām, kādas Viņš ir iezīmējis Saviem ļaudīm. Darbam jāatklāj tā Autora raksturs.

Kristus upurī kritušo cilvēku labā ir sastapies žēlastība un patiesība; un ir skūpstījusies taisnība ar mieru. Ja visbrīnīšķīgākajam un šķietami vissekmīgākajam darbam tiek atņemtas šīs īpašības, tad tam vairs nav nekā.

Dievs Savai labvēlībai nav atlasījis nedaudzus cilvēkus, par pārējiem nerūpējoties. Viņš negrib pacelt vienu un nogāzt un apspiest citu. Visi, kas ir patiesi atgriezti, parādīs

tādu pat garu. Tie izturēsies pret līdzcilvēkiem, kā tie izturētos pret Kristu. Neviens nebūs nevērīgs pret citu tiesībām.

Dieva kalpiem vajadzētu tik ļoti cienīt svēto darbu, ko tie dara, ka tiem tajā negribētos ienest nekādas savtīguma pēdas.

42.nodaļa

Ticība un drosme

(210) Kungs pavēlēja Mozum atstāstīt Israēla bērniem, kā Dievs tos atbrīvoja no Ēģiptes un brīnišķīgi pasargāja tuksnesī. Viņam vajadzēja atsaukt atmiņā viņu neticību un kurnēšanu, kad tie tika pārbaudīti grūtībās, un Kunga lielo žēlastību un mīlošo laipnību, kas nekad tos neatstāja. Tā visa mērķis bija atbalstīt viņu ticību un stiprināt viņu drosmi. Kamēr tos vadīja atzīt pašiem savus grēkus un vājumu, tiem vajadzēja arī atzīt, ka Dievs bija viņu taisnība un stiprums.

Tikpat svarīgi ir, lai Dieva ļaudis šajās dienās paturētu prātā, kā un kad tie ir pārbaudīti un kur viņiem ir pietrūkusi ticība; kur tie ir apdraudējuši Viņa lietu ar savu neticību un arī ar savu pašpaļāvību. Soli pa solim jāatstāsta Dieva žēlastība, Viņa uzturošā aizgādība, nekad neaizmirstot, kā Viņš tos ir izglābis. Dieva ļaudīm, tā atskatoties uz pagātņi, vajadzētu redzēt, ka Kungs vienmēr atkārtu Savu rīcību. Tiem vajadzētu izprast dotos brīdinājumus un sargāties no savu kļūdu atkārtotības. Atsakoties no visas pašpaļāvības, tiem jāuzticas Viņam, ka Viņš tos glābs no atkārtotas Viņa Vārda apkaunošanas. Katrā uzvarā, ko gūst sātans, tiek apdraudētas dvēseles. Daži kļūst par viņa kārdināšanu upuriem, lai nekad vairs neatspirtu. Tāpēc lai tie, kas pielaiduši kļūdas, staigā uzmanīgi, lūdzot katrā solī: "Uzturi manu gājienu uz Taviem ceļiem, ka mani soļi nešaubās." (Ps.17:5).

Dievs sūta pārbaudoša grūtības, lai redzētu, kas kārdināšanās paliks uzticīgs. Viņš visus ieved pārbaudošos stāvokļos, lai pārbaudītu, vai tie uzticēsies spēkam, kas atrodas ārpus tiem un ir augstāks par tiem. Katram ir neatklātas rakstura īpašības, kam jānāk gaismā pārbaudījumos. Dievs atļauj tiem, kas ir pašpaļāvīgi, nonākt ārkārtīgās kārdināšanās, lai tie varētu izprast savu bezspēcību. (211)

Kad pār mums nāk pārbaudījumi; kad mēs savā priekšā nevaram redzēt nekādu labklājības palielināšanos, bet gan spaidīgus apstākļus, kas no visiem prasa upuri, kā tad mēs izturēsimies pret sātana čukstiem, ka pašreizējais laiks ir ļoti grūts? Ja uzklausim viņa priekšlikumus, tad sirdī dīgs neticība Dievam. Tādās reizēs mums vajadzētu atcerēties, ka Dievs vienmēr ir rūpējies par Savām iestādēm. Mums vajadzētu raudzīties uz Viņa darīto darbu un Viņa izvestajām reformām. Mums vajadzētu sakopot Debesu svētību pierādījumus, šīs labu vēstošās zīmes, sakot: "Kungs, mēs ticam Tev, Taviem kalpiem un Tavam darbam. Mēs paļausimies uz Tevi. Izdevniecība ir Tavs darba rīks, un mēs nepiedzīvosim neveiksmi, kā arī nebūsīm mazdūšīgi. Tu mūs esi pagodinājis, ļaujot strādāt Tavā centrā. Mēs sargāsim Kunga ceļu, lai darītu tiesu un taisnību. Mēs darīsim savu daļu, paliekot uzticīgi Dieva darbam."

Ja mums trūkst ticības, kad tur, kur mēs esam, rodas grūtības, tad mums trūks ticības arī jebkurā citā vietā.

Mūsu lielākā vajadzība ir ticība Dievam. Raugoties uz tumšo pusi, mēs atraujamies no Kunga, Israēla Dieva. Ja sirds tiek atvērta bailēm un minējumiem, tad ceļu uz panākumiem aizprosto neticība. Nekad nedomāsim, ka Dievs ir pametis Savu darbu.

Lai ir mazāk neticīgas runāšanas, mazāk iedomu, ka šis vai tas aizšķērso ceļu. Ejiet uz priekšu ticībā; uzticieties Kungam, ka Viņš sagatavos ceļu Savam darbam. Tad jūs atradīsiet dusu Kristū.
(212)

Kad jūs kopsiet ticību, nostāties pareizās attiecībās pret Dievu un ar sirsnīgām lūgšanām uzmundrināsiet sevi darīt savu pienākumu, tad jūs izlietos Svētais Gars. Daudzās problēmas, kas tagad ir noslēpumainas, jūs varbūt atrisināsiet paši, pastāvīgi uzticoties Dievam. Dzīvojot Svētā Gara vadībā, jums nav jāatrodas mokošā neziņā. Jūs varat pašāvēģīgi staigāt un strādāt.

Mums mazāk jātic tam, ko paši varam padarīt, un vairāk jātic, ko Dievs var darīt priekš mums, ja gribam iegūt tīras rokas un šķīstu sirdi. Jūs neesat iesaistījušies paši savā darbā; jūs darāt Dieva darbu.

Vajadzīga vairāk mīlestības, vairāk vaļsirdības, mazāk ļaunu aizdomu un sliktu paredzējumu. Mums jābūt mazāk labprātīgiem nosodīt un apsūdzēt. Tieši šāda nostāja ir tik pretīga. Mīlestībai jāietekmē sirds, padarot to padevīgāku un iejūtīgāku. Mūsu ļaužu bezspēcīgais stāvoklis ir sekas tam, ka sirds neatrodas pareizās attiecībās ar Dievu. Atsvešināšanās no Viņa ir cēlonis, kāpēc mūsu iestādes nomāc grūtības.

Neuztraucieties un nebailojieties. Raugoties uz ārēji redzamo un sūdzoties, kad jāsastopas ar grūtībām, jūs atklājat, ka jūsu ticība ir slima un novājināta. Ar saviem vārdiem un saviem darbiem rādiat, ka jūsu ticība ir neuzvarama. Kungam ir bagāti līdzekļu krājumi. Viņam pieder pasaule. Raugieties uz Viņu, Kas ir gaisma un spēks, un panākumu avots. Viņš svētīs ikvienu, kas centīsies sniegt tālāk gaismu un mīlestību.

Kungs vēlas, lai visi saprastu, ka to labklājība ir paslēpta ar Viņu Kristū; ka tā ir atkarīga no viņu pazemības un lēnprātības, no sirds nākošās paklausības un nodošanās. Kad tie apgūs lielā Skolotāja mācību mirt sev, nemaz neuzticēties cilvēkam, ne arī darīt miesu par savu elkonī, tad, kad viņi sauks, Kungs būs pie tiem klātesošs palīgs katrā vajadzības brīdī. Viņš tos vadīs veselīgā domāšanā. Viņš būs pie to labās rokas, sniedzot tiem padomu. Viņš tiem teiks: "Šis ir tas ceļš; staigājiet pa to."
(213)

Lai brāļi atbildīgās vietās runā uz strādniekiem ticību un drosmi iedvesošus vārdus. Metiet savu tīklu kuģa labajā pusē, ticības pusē. Kamēr ilgst pārbaudes laiks, rādiat, ko var veikt dzīva, darbīga un svētījusies draudze.

Mēs neizprotam kā nepieciešams, lielo cīņu, kas risinās starp neredzamajiem spēkiem, cīņu starp uzticīgajiem un neuzticīgajiem eņģeļiem. Labie un ļaunie eņģeļi cīnās par katru cilvēku. Tā nav iedomāta cīņa. Mēs nepiedalamies kādos manevros. Mums jāstājas pretī visspēcīgākajiem ienaidniekiem, un mēs paši izšķiram, kas uzvarēs. Mums jāatrod spēks turpat, kur sev spēku guva pirmie mācekļi: "Šie visi vienprātīgi pastāvēja lūgšanās un pielūgšanās." "Un tur piepeši no debesīm rūkšana nāca, it kā veran vēja pūšana, un piepildīja visu namu, kur tie sēdēja." "Un visi tapa piepildīti ar Svēto Garu."
(Ap.d.1:14., 2:2,4).

Nav nekāds atvainojums bezcerīgam izmisumam vai dezertēšanai, jo visi Debesu žēlojošās laipnības apsolījumi ir priekš tiem, kam salkst un slāpst pēc taisnības. Šo ilgu spēks, kas attēlots ar salkšanu un slāpšanu, ir ķīla, ka kārotās vērtības tiks dotas.

Tieši tad, kad mēs atzīstam savu nespēju darīt Dieva darbu un pakļaujamies Viņa gudrības vadībai, Kungs var mūs izlietot. Kungs piepildīs visas mūsu vajadzības, kad mēs atbrīvosim dvēseli no sava "es". (214)

Nostādiet savu prātu un gribu tur, kur Svētais Gars var to aizsniegt; jo Tas nestrādās caur cita cilvēka prātu un sirdsapziņu, lai aizsniegtu jūsējo. Sirsnīgi lūdzot pēc gudrības, dariet Dieva Vārdu par savu studiju priekšmetu. Pilnīgi pakļaujoties Dievam, pieņemiet svētota sprieduma padomu.

Raugieties uz Jēzu vienkāršā paļāvībā un ticībā. Nenovērsiet acis no Viņa, līdz gaismas pārmērībā jūs kļūstat mazi. Mēs nelūdzam tā, kā vajadzīgs, pat ne pusi. Mums nav pat puse vajadzīgās ticības. "Lūdziet, tad jums taps dots." (Lūk.11:9). Lūdziet, ticiet, stipriniet viens otru. Lūdziet, kā jūs nekad iepriekš neesat lūguši, lai Kungs liktu Savu roku uz jums un jūs spētu aptvert garumu un platumu, dziļumu un augtumu un atzīt Kristus mīlestību, kas sniedzas pāri zināšanām, lai varat tikt piepildīti ar visu Dieva pilnību.

Tas, ka tiekam aicināti panest grūtības, pierāda, ka Kungs Jēzus redz mūsos kaut ko ļoti dārgu, ko Viņš vēlas attīstīt. Ja Viņš mūsos neredzētu neko, ar ko Viņš varētu pagodināt Savu Vārdu, tad Viņš netērētu laiku, mūs šķīstot. Mēs nepūlamies, lai apgrieztu un apkoptu kazenājus. Savā ceplī Kristus neliek bezvērtīgus akmeņus. Ko Viņš pārbauda, tas ir vērtīgs dārgmetāls.

Kalējs liek dzelzi un tēraudu ugunī, lai uzzinātu, metāla kvalitāti. Kungs atļauj Saviem izredzētiem nonākt bēdu ceplī, lai Viņš varētu redzēt, kāda tiem daba un vai Viņš tos var izveidot tādus, kas derīgi Viņa darbam.

43.nodaļa

Pašuzupurēšanās

(215) Kristus valstības likumi ir tik vienkārši un tomēr tik pilnīgi, ka cilvēku veidotie pielikumi radīs tikai sajukumu. Un jo vienkāršāki būs mūsu darba plāni kalpošanā Dievam, jo vairāk mēs paveiksim. Ievest Dieva darbā pasaulīgo gudrību nozīmē ielūgt nelaimi un sakāvi. Vienkāršībai un pazemībai jāraksturo katru iespaidīgu cenšanos celt Viņa valsti.

Lai evaņģēlijs varētu iet pie visām tautām, ciltīm, valodām un ļaudīm, ir jāsauglabā uzupurēšanās. Uzticības amatos stāvošajiem visās lietās jārikojas kā uzticīgiem namturiem, apzinīgi sargājot ļaužu radītos līdzekļu fondus. Jārūpējas, lai tiktu novērsti visi nevajadzīgie izdevumi. Ceļot ēkas un izveidojot iekārtas darbam, mums vajadzētu sargāties no tik komplicētiem sagatavošanās darbiem, kas nevajadzīgi aprītu līdzekļus; jo tas katrā gadījumā nozīmē nespēju sagādāt līdzekļus darba izvēršanai citos laukos, īpaši ārzemēs. Nedrīkst ņemt no kases līdzekļus iestāžu dibināšanai vietējā laukā, riskējot sakropļot patiesības iešanu uz priekšu tālajos apgabalos.

Dieva nauda jāizlieto ne tikai mūsu tuvākajā apkārtnē, bet arī tālās zemēs un jūras salās. Ja Viņa ļaudis neiesaistīsies šajā darbā, Dievs noteikti atņems spēku, kas netiek pareizi izlietots. (216)

Daudziem ticīgajiem tik tikko pietiek uzturs ēšanai, tomēr savā dziļajā nabadzībā tie nes Kunga mantu namā savus desmitos un ziedojumus. Daudzi, kas zina, ko nozīmē atbalstīt Dieva lietu grūtos un pārbaudošos apstākļos, ir ieguldījuši līdzekļus izdevniecībās. Viņi labprātīgi ir panesuši grūtības un trūkumu un ir bijuši nomodā un lūguši, lai darbs būtu sekmīgs. Viņu dāvanas un upuri izteic viņu siržu karsto pateicību Tam, Kas tos ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķajā gaismā. Viņu lūgšanas un viņu dāvanas kā pieminekļi paceļas Dieva priekšā. Nekāds smaržīgāks vīrāks nevar pacelties uz Debesīm.

Tomēr Dieva darbs visā tā plašumā ir tikai viens, un tiem pašiem pamatlīkumiem vajadzētu valdīt visos tā nozarojumos. Tam jānes misijas darba zīmogs. Katra darba nodalījums ir saistīts ar visām evaņģēlija lauka daļām, un gars, kas valda vienā nodalījumā, būs izjūtams visā laukā. Ja kāda strādnieku daļa saņem lielas algas, tad būs citi dažādās darba nozarēs, kas arī prasīs augstas algas, un uzpurēšanās gars pavājināsies. Arī citas iestādes uztvers to pašu garu un līdz ar to zaudēs Kunga labvēlību; jo savtīgumu Viņš nekad nevarēs atzīt par labu. Tā mūsu uzbrūkošais darbs apstāsies. Vienīgā iespēja to virzīt uz priekšu ir pastāvīga uzpurēšanās. No visām pasaules daļām atskan saucieni pēc cilvēkiem un līdzekļiem darba virzīšanai uz priekšu. Vai lai mēs esam spiesti teikt: "Jums jāpagaida, mums kasē nav naudas?"

Daži no pieredzējušiem un dievbijīgiem vīriem, kas ievadīja šo darbu, kas aizliedza sevi un nevilcinājās pienest upurus, lai tikai darbs būtu sekmīgs, tagad guļ kapā. Tie bija Dieva izredzētie kanāli, Viņa pārstāvji, ļaudis, ar kuru starpniecību draudzei tika nodoti garīgās dzīves pamatlīkumi. Viņiem bija piedzīvojumi, kam visaugstākā vērtība. Viņus nevarēja ne pirkt, ne pārdot. Viņu skaidrība, nodošanās un uzpurēšanās, viņu dzīvā savienība ar Dievu tika veltīta darba uzcelšanai. Mūsu iestādes raksturoja uzpurēšanās gars. (217)

Dienās, kad mēs cīnījāmies ar nabadzību, ļaudis, kas redzēja, cik brīnišķi Dievs strādāja šīs lietas labā, nezināja lielāku godu, kas tiem varētu tikt dāvāts, kā būt saistītiem ar šī darba interesēm caur svētām saitēm, kas tos savienoja ar Dievu. Vai gan viņi būtu nolikuši nastas un prasījuši no Kunga pildīt kādus nosacījumus, skatoties no naudas viedokļa? Nē, nē! Tie nekad nepamestu darbu, kaut arī visi kalpotāji, kas aprēķina savu darba laiku, atstātu savas vietas.

Ticīgie, kas darba sākumā pienesa upurus tā attīstīšanai, bija piepildīti ar to pašu garu. Tie saprata, ka Dievs prasa no visiem, kas savienoti ar Viņa lietu, miesas, dvēseles un gara, kā arī visu spēju un enerģijas nodošanu, neko neatturot, lai tikai darbs būtu sekmīgs.

Tomēr dažā ziņā darbs ir pasliktinājies. Kaut arī tas ir audzis plašumā un iespējās, bet ir samazinājies dievbijība.

Salamana dzīves aprakstā ir ietverta mācība mums. Šī Israēla ķēniņa dzīves sākumu apgaismoja apsolījumi. Viņš izvēlējās Dieva gudrību, un viņa valdīšanas godība izsauca pasaules apbrīnu. Viņš būtu varējis iet no spēka uz spēku, no slavas uz slavu, arvien vairāk tuvojoties Dieva rakstura līdzībai; tomēr cik bēdīgs ir viņa dzīves stāsts; viņš bija paaugsyināts vissvētākajā uzticības vietā, bet pierādīja, ka ir neuzticīgs. Viņš pieauga

pašapmierinātībā, lepnumā un sevis paaugstināšanā. Kāre pēc politiskas varas un sevis izcelšanas lika viņam noslēgt savienības ar pagānu tautām. Tarsisas sudrabu un Ofiras zeltu sagādāja ar briesmīgiem izdevumiem, pat upurējot godīgumu, nodevīgi izturoties pret svētajiem pienākumiem. (218) Savienošanās ar elku pielūdzējiem samaitāja viņa ticību; viens nepareizs solis vadīja uz nākošo; tika sagrautas barjeras, ko Dievs bija uzcēlis Savu ļaužu drošībai; viņa dzīvi samaitāja daudzsievisība; un beidzot viņš pats nodevās neīstu dievu pielūgšanai. Raksturs, kas bija bijis cēls, stiprs un skaidrs, kļuva vājš un morāla nespēka apzīmogots.

Netrīka ļaunu padomdevēju, kas ietekmēja kādreiz cēlo, neatkarīgo prātu, kā viņiem patika. Jo Salamans par savu vadoni un padomdevēju vairs neizvēlējās Dievu. Notrulinājās viņa smalkās uztveres spējas; izmainījās viņa agrāko valdīšanas gadu apzinīgais un apdomīgais gars. Savu iegribu apmierināšana bija viņa dievs; un rezultātā viņa rīcību iezīmēja bargi spriedumi un nežēlīga tirānija. Pārmērīgā greznība, kādā viņš dzīvoja, apmierinot savas iegribas, spieda uzlikt smagus nodokļus trūcīgajiem. No visgudrākā ķēniņa, kāds jebkad bija nesis valdnieka scepteri, Salamans kļuva despots. Kā ķēniņš viņš bija kļuvis par tautas elku, un tas, ko viņš teica un darīja, tika atdarināts. Viņa priekšzīme atstāja iespaidu, kura sekas pilnībā kļūs zināmas tikai tad, kad visu cilvēku darbi tiks izskatīti Dieva priekšā un ikviens tiks tiesāts atbilstoši miesā darītajiem darbiem.

Ak, kā gan Dievs var panest to cilvēku ļaundarības, kam bijusi liela gaisma un priekšrocības un kas tomēr iet pa pašu izraudzīto ceļu sev par mūžīgu nelaimi! Salamans, kas, iesvētot templi, svinīgi pavēlēja ļaudīm: "Lai jūsu sirds paliek pilnīgi pie Kunga, mūsu Dieva," (1.Ķēn.8:61), pats izvēlējās savu ceļu un savā sirdī šķīrās no Dieva. Prāts, kas reiz bija nodots Dievam un no Viņa inspirēts uzrakstīt visdārgākos gudrības vārdus (Salamana sakāmvārdi) - nemirstīgas patiesības - šis cēlais prāts ļaunu biedru ietekmē, kā arī pakļaujoties kārdinājumam, kļuva neauglīgs, vājš morālā spēkā, un Salamans apkaunoja sevi, apkaunoja Israēlu un apkaunoja Dievu. (219)

Aplūkojot šo ainu, mēs redzam, kādas kļūst cilvēcīgās būtnes, kad tās uzdrošinās šķirties no Dieva. Viens nepareizs solis sagatavo ceļu otram, un katru nākošo soli ir vieglāk spert kā iepriekšējo. Un tā dvēseles tiek atrastas sekojot citam vadonim, ne Kristum.

Visi, kas ieņem amatus mūsu iestādēs, tiks pārbaudīti. Ja tie darīs Kristu par savu priekšzīmi, tad Viņš tiem dos gudrību, zināšanas un saprašanu; tie Kristus ceļā pieaugs žēlojošā laipnībā un spējīgumā; to raksturs tiks veidots pēc Viņa līdzības. Ja tie nesargās Kunga ceļu, tad viņu prātu un viņu spriedumu pārvaldīs cits gars, un tie plānos bez Kunga un ies paši savu ceļu, un atstās ieņemtās vietas. Gaisma viņiem ir dota; ja viņi šķiras no tās, tad lai neviens cilvēks necenšas viņus ietekmēt, mudinot palikt. Tie būs par kavēkli un slazdu. Ir pienācis laiks, kad viss, kas kustināms, tiks izkustināts, lai paliek tās lietas, kas nevar tikt kustinātas. Dievs izskata un novērtē katru gadījumu; Viņš mērī templi un lūdzējus tajā.

"Kā gans meklē savu ganāmo pulku.., tā Es meklēšu Savas avis un tās izpestīšu no visām tām vietām, kur tās noklīdušas." (Eceh.34:12).

44.nodaļa

Dienvidu lauka vajadzības

(220) Kungs no mums sagaida daudz vairāk, nekā mēs esam Viņam devuši, nesavtīgi kalpojot visu šķiru ļaudīm Amerikas Dienvidu štatos. Šis lauks atrodas tieši mūsu durvju priekšā, un tajā jāpadara liels darbs priekš Kunga. Šis darbs jādara tagad, kamēr vēl eņģeļi turpina turēt četrus vējus. Vairs nav laika, ko zaudēt.

Kungs ir ilgi gaidījis uz cilvēcīgajiem darba rīkiem, ar kuriem Viņš varētu strādāt. Cik ilgi vēl Viņš būs spiests gaidīt uz vīriem un sievietēm, kas atsauktos uz aicinājumu: “Ej šodien strādāt Manā vīna dārzā?” Žēlastības vēstneši ir vajadzīgi ne tikai nedaudzās Dienvidu vietās, bet gan visā laukā. Bagāti un nabagi sauc pēc gaismas.

Vīriem un sievietēm tagad vajadzētu piedāvāties aiznest patiesību pa šī lauka lielceļiem un blakus ceļiem. Tūkstoši varētu nodot sevi Dieva darbam. Viņš tos pieņemtu un strādātu caur tiem, darot tos par miera un cerības vēstnešiem.

Strādnieki sastapsies ar daudziem, kas nocietinās savas sirdis, neļaujot Dieva Garam sevi pārliecināt; bet viņi sastaps arī daudzus, kas būs izsalkuši pēc dzīvības maizes un kas, pieņēmuši vēsti, izies sēt patiesības sēklu. (221)

Kad Kungs uzticēja Mozum izvest Israēla bērnus no Ēģiptes, Viņš tam arī apliecināja: “Es būšu ar tevi.” “Mans vaigs ies līdzi, un Es tevi vadīšu pie dusas.” (2.Moz.3:12., 33:14). Tāda pat drošība dota tiem, kas izies strādāt priekš Kunga Dienvidu laukā.

Mani brāļi un māsas, uzturieties Dieva tuvumā, lai Viņa Gars var jūs piepildīt, un tad ejiet dāvināt citiem žēlastību, ko esat saņēmuši. Glābēja priekšzīmei vajadzētu mūs iedvesmot nopietni un uzpurējoties pūlēties citu labā. Viņš nāca uz šo pasauli kā nenogurstošs cilvēka vajadzību kalps. Visā, ko Viņš teica un darīja, atklājās mīlestība uz zudušo cilvēci. Viņš apsedza Savu dievišķību ar cilvēcību, lai starp cilvēkiem varētu dzīvot kā viens no viņiem - kā viņu nabadzības un viņu bēdu līdzdalībnieks. Cik darbīga bija Viņa dzīve! Dienu no dienas Viņu varēja redzēt ieejam trūkuma un bēdu apņemtajos mājokļos, sniedzam cerību nospiestajiem un mieru izmisušajiem. Šis ir tas darbs, uz kuru Viņš aicina Savus ļaudis šodien. Pazemīgs, laipns, līdzjūtīgs un žēlojošs Viņš gāja apkārt, labu darīdams, paceldams nospiestos un iepriecinādams noskumušos. Neviens, kas nāca pie Viņa, neaizgāja prom, nesauņēmis palīdzību. Visiem Viņš atnesa cerību un prieku. Viņš sniedza svētību, kur vien Viņš gāja.

Mums jāpazemojas Dieva priekšā, jo tik maz ir Viņa draudzes locekļu, kas strādātu tā, ka to darbs jebkādā veidā līdzinātos darbam, kādu Kungs no tiem sagaida. Viņa sniegtajām izdevībām, Viņa dotajiem apsolījumiem un Viņa dāvātajām priekšrocībām vajadzētu mūs iedvesmot uz daudz lielāku centību un nodošanos. (222)

Katram pievienojumam draudzē vajadzētu būt jaunam spēkam pestīšanas plāna piepildīšanai. Visam Dieva ļaužu spēkam vajadzētu tikt atdotam, lai Viņam pievestu daudz dēlu un meitu. Mūsu kalpošanas darbā nedrīkst izpausties vienaldzība vai savtīgums. Katra atteikšanās no pašreizējās, katra nopietno pūļu samazināšana nozīmē tikpat lielu spēku atdošanu ienaidniekam.

Aicinājums krāsainajai rasei

Brīvības pasludināšana vergiem Dienvidu štatos atvēra durvis, pa kurām vajadzētu ieiet kristīgiem strādniekiem, lai stāstītu par Dieva mīlestību. Šajā laukā atradās vērtīgi dārgakmeņi, kurus Kunga strādniekiem vajadzēja meklēt kā apslēptu mantu. Tomēr, kaut arī krāsainie ļaudis ir atbrīvoti no politiskās verdzības, daudzi no tiem vēl arvien atrodas nezināšanas un grēka verdzībā. Daudzi no viņiem ir briesmīgi pazemoti. Vai nav tādas brīdinājuma vēsts, kas varētu tos aizsniegt? Ja ļaudis, kam Dievs devis lielu gaismu un daudzas izdevības, būtu darījuši to darbu, ko Viņā no tiem sagaida, tad šodien visā Dienvidu laukā jau atrastos pieminekļi - draudzes, sanatorijas un skolas. Visu šķiru vīri un sievas būtu saaicināti uz evaņģēlija mielastu.

Kungu apbēdina ciešanas Dienvidu laukā. Kristus raud, redzot šīs sāpes. Eņģeļi ir apklusinājuši savu kokļu skaņas, raugoties uz ļaudīm, kas pagātnes verdzības dēļ nav spējīgi paši sev palīdzēt. Un tomēr cilvēki, kuru rokās Dievs ir ielicis no dievišķā altāra aizdedzināto patiesības lāpu, nav sapratuši, ka viņu pienākums ir nest gaismu šim grēka aptumšotajam laukam. Tie ir cilvēki, kas novērsušies no samīto un pazemoto glābšanas, kas atteikušies palīdzēt bezpalīdzīgajiem. Lai Kristus kalpi tūlīt sāk izpirkt savu nolaidību, ka varētu tikt nomazgāts tumšais traips viņu raksturojumā. (223)

Pašreizējais Dienvidu lauka stāvoklis apkauno Glābēju. Bet vai tam vajadzētu mūs vadīt uz domām, ka uzdevums, ko Kristus deva Saviem mācekļiem, pavēlot tiem pasludināt evaņģēliju visām tautām, nevar tikt izpildīts? Nē, Nē! Kristum ir spēks Sava uzdevuma izpildīšanai. Viņš pilnībā spēj padarīt Viņam uzlikto darbu. Apbruņots ar "Stāv rakstīts", Viņš tuksnesī stājās pretī satanam un pārvarēja visstiprākās kārdināšanas, kādas ienaidnieks varēja vērst pret Viņu. Viņš pierādīja Vārda spēku. Savu darbu nav veikuši tikai Dieva ļaudis. Ka Viņa Vārdam nav tāda spēka uz sirdīm, kādam tam vajadzētu būt, to pierāda pasaules tagadējais stāvoklis. Tomēr tas ir tāpēc, ka cilvēki izvēlējušies nepaklausību, bet ne tāpēc, ka Vārdam būtu mazāks spēks.

Krāsainās rases sauciens

Kungs ar skumjām skatījās uz šo visnozēlojamāko no visiem skatiem - verdzībā esošo krāsaino cilvēci. Viņš vēlas, lai, strādājot priekš tiem, mēs atcerētos, ka Viņa tālredzība tos atbrīvoja no politiskās verdzības; mums jāatceras, ka krāsainie ir saistīti ar mums caur radīšanu un atpestīšanu un ka viņiem ir pilnas tiesības uz brīvības svētību.

Pirms kāda laika, naktī, es it kā atrados kādā sanāksmē, kurā runāja par darbu Dienvidu laukā. Kāda inteligenta krāsaino ļaužu grupa jautāja: "Vai Dievam nav nekādas vēsts priekš Dienvidu krāsainajiem ļaudīm? Vai tie nav dvēseles, kas jāglābj? Vai tie nav ietverti jaunajā derībā? Ja Kungam drīz jānāk, vai nav jau laiks kaut ko darīt Dienvidu lauka labā?" (224)

Atskanēja vārdi: "Mēs neapšaubām misijas vajadzību citās zemēs. Bet mēs apšaubām to cilvēku tiesības, kas saka, ka tiem ir tagadējā patiesība, bet pašu zemē iet garām miljoniem cilvēcīgo būtņu, no kurām daudzas ir tikpat nezinošas kā pagāni. Kāpēc tik maz ir darīts priekš krāsainajiem ļaudīm Dienvidos, starp kuriem daudzi ir nezinoši un trūcīgi, kurus vajag mācīt, ka Kristus ir viņu Radītājs un Glābējs? Kā viņi var ticēt Kristum,

par Ko nav dzirdējuši? Kā viņi var dzirdēt bez sludinātāja? Un kā var sludināt, ja netiek sūtīts?

Mēs to darām zināmu ļaudīm, kas sakās ticam šim laikam dotajai patiesībai. Ko jūs darāt neapgaismotās krāsainās rases labā? Kāpēc jūs dziļāk neizprotat Dienvidu lauka vajadzības? Vai par tādu plānu radīšanu un īstenošanu, ar kuru palīdzību šie ļaudis varētu tikt apmācīti, nav atbildīgi evaņģēlija sludinātāji? Vai tas nav ietverts Glābēja uzdevumā? Vai tiem, kas sevi sauc par kristiešiem, ir tiesības turēties savrup no šī darba, ļaujot nastu nest tikai nedaudziem? Vai visos jūsu ārstnieciskās misijas un ārējās misijas darba plānos Dievs jums nav devis nekādu vēsti priekš mums?”

Tad Viņš, Kam ir autoritāte, piecēlās un aicināja visus pievērst uzmanību norādījumiem, ko devis Kungs par darbu Dienvidos. Viņš sacīja: “Dienvidos vajadzētu darīt daudz lielāku evaņģelizācijas darbu. Kur tagad ir tikai viens strādnieks, tur vajadzētu būt simtam.

Lai Dieva ļaudis uzmostas. Vai domājat, ka Kungs svētīs tos, kas nav izjutuši nekādu atbildības nastu par šo darbu un kas ļauj aizšķērsot šī darba tālāko attīstību?” (225)

Kad šie vārdi tika izteikti, bija jūtams dziļš aizkustinājums. Daži piedāvājās iet par misionāriem, kamēr citi sēdēja klusēdami, par šo lietu neinteresēdamies.

Tad tika teikti vārdi: “Dienvidi ir visneapsološākais lauks; bet cik savādāks tas būtu salīdzinot ar to, kāds tas ir tagad, ja pēc krāsaino ļaužu atbrīvošanas no verdzības, vīri un sievas būtu strādājuši to labā, kā kristiešiem jāstrādā, mācot viņus rūpēties pašiem par sevi!”

Krāsaino ļaužu stāvoklis Dienvidos nav bezcerīgāks par stāvokli, kāds valdīja pasaulē, kad Kristus atstāja Debesis, lai nāktu tai palīgā. Viņš redzēja cilvēci iegrimušu grēkos un nelaimē. Viņš zināja, ka vīri un sievas bija samaitāti un pazemoti, un ka tie piekops visriebīgākos netikumus. Eņģeļi brīnījās, ka Kristum jāuzņemas darbs, kas viņiem likās bezcerīgs. Viņi brīnījās, ka Dievs var paciest tik grēcīgu cilvēci. Viņi nemaz neredzēja vietu mīlestībai. Tomēr “tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš Savu vienpiedzimušo Dēlu devis, lai visi tie, kas tic uz Viņu, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību.” (Jāņa 3:16).

Kristus nāca uz šo pasauli ar žēlastības un piedošanas vēsti. Viņš lika pamatus reliģijai, kas jūdus un pagānus, baltus un melnus, brīvus un saistītus savieno kopā vienā vispārējā brālībā, kurā visi Dieva acīs tiek atzīti kā vienlīdzīgi. Glābējs bezgalīgi mīl katru cilvēcīgo būtni. Visos Viņš redz tālākas attīstības iespējas. Ar dievišķu spēku un cerību Viņš iet pretī tiem, par kuriem Viņš atdeva Savu dzīvību. Viņa spēkā tie var dzīvot labiem darbiem bagātu dzīvi, kas piepildīta ar Gara spēku.

Evaņģēlijs trūcīgiem

(226) Ļaužu trūkums, pie kuriem mēs tiekam sūtīti, nedrīkst aizkavēt mūs strādāt viņu labā. Kristus nāca uz šo pasauli, lai staigātu un strādātu starp trūcīgiem un cietējiem. Tie saņēma Viņa uzmanības lielāko daļu. Un šodien, Savu bērnu personā, Viņš apmeklē nabagus un trūcīgos, atvieglot viņu bēdas un remdējot ciešanas.

Atņemiet cietējus un trūcīgos, un mums nebūs nekādas iespējas izprast Dieva žēlastību un mīlestību, nekādas iespējas iepazīt līdzjūtīgo Debesu Tēvu. Nekad evaņģēlijs neizskatās tik piemīlīgs kā tad, kad tas tiek nests vistrūcīgākajiem un nabadzīgākajiem apgabaliem. Tieši tad evaņģēlija gaisma atspīd visskaidrākā spožumā un vislielākā spēkā. Dieva Vārda patiesība ieiet zemnieka būdīnā; Taisnības Saules stari apgaismo trūcīgo vienkāršās mājas, atnesot gaišu prieku slimniekam un cietējam. Tur ir Dieva eņģeļi, un neviltotā ticība maizes garozu un ūdens krūzi pārvērš lieliskā mielastā. Grēkus piedodošais Glābējs laipni sagaida nabadzīgos un nezinošos ļaudis un dod tiem ēst maizi, kas nāk no Debesīm. Viņi dzer dzīvības ūdeni. Atmestie un neieredzētie caur ticību un piedošanu tiek pacelti Dieva dēlu un meitu godā. Paaugstināti pāri pasaulei, tie Kristū sēž Debesu pagalmos. Viņiem var nebūt nekādas laicīgas bagātības, tomēr viņi ir atraduši visdārgāko pārli.

Ko var darīt?

Kā vislabāk padarīt darbu šajā grūtajā laukā, tā ir problēma, kas mums jāatrisina. Ilgie nevērībā pavadītie gadi padarījuši darbu vēl daudz grūtāku. Kavēkļi ir savairojušies. (227)

Lieli panākumi būtu gūti ārstnieciskajā misijas darbā. Varēja dibināt sanatorijas. Varēja pasludināt veselības reformas pamatlikumus. Tagad šis darbs ir jāuzsāk. Un tajā nedrīkst pieļaut ne mazākās savtīguma pēdas. Tas jādara ar tādu nopietnību, neatlaidību un nodošanos, kas atvērtu durvis, caur kurām patiesība varētu ieiet un *palikt*.

Dienvidos daudz varētu darīt vienkāršie draudzes locekļi, cilvēki ar ierobežotu izglītību. Tur ir vīri, sievas un bērni, kurus vajadzētu mācīt lasīt. Šīs nabaga dvēseles alskt pēc Dieva atzišanas.

Mūsu ļaudīm Dienvidos nav jāgaida daiļrunīgi sludinātāji un apdāvināti ļaudis; viņiem jāuzņemas darbs, ko Kungs noliek viņu priekšā, un jādara vislabākais. Viņš pieņems Savā darbā vienkāršus, sirsnīgus vīrus un sievas un strādās caur tiem, pat ja tie varbūt nav daiļrunīgi un augsti izglītoti. Mani brāļi un māsas, izstrādājiet gudrus darba plānus un ejiet uz priekšu, uzticoties Kungam. Nedomājiet, ka esat spējīgi un apķērīgi. Sāki un turpiniet pazemībā. Esiet dzīva patiesības atklāsme. Dariet Dieva Vārdu par savu padomdevēju. Tad patiesība ies ar spēku, un dvēseles tiks atgrieztas.

Lai Sabatu ievērojošas ģimenes pārceļas uz Dienvidiem un dzīvē parāda patiesību cilvēku priekšā, kas to nepazīst. Šīs ģimenes var palīdzēt viena otrai, tomēr lai tās ir uzmanīgas, ka nedara neko tādu, kas šķērsotu viņu ceļu. Lai tās veic kristīgās palīdzības darbu, pabarojot izsalkušos un apģērbjot kailos. Tas atstās daudz lielāku iespaidu uz labu kā svētrunu noturēšana. (228) Līdzjūtības darbi ir tikpat ļoti vajadzīgi

kā vārdi. Kristus Savas vēsts pasniegšanu ievadīja ar labdarību un mīlestību, kas atklājās darbos. Lai šie strādnieki iet no mājas uz māju, palīdzēdami, kur palīdzība ir vajadzīga, un, rodoties izdevībai, stāstītu krusta stāstu. Viņu sarunu pamatdomai jābūt Kristum. Viņiem nevajag kavēties pie dogmatiskiem tematiem. Lai tie runā par Kristus darbu un upuri. Lai tie paaugstina Kristus taisnību, savā dzīvē atklājot Viņa skaidrību.

Īstam misionāram jābūt apbruņotam ar Kristus prātu. Viņa sirdij jābūt piepildītai ar Kristum līdzīgu mīlestību; un viņam jābūt uzticīgam un nelokāmam pamatlikumos.

Daudzās vietās vajadzētu dibināt skolas, un tiem, kas ir saudzīgi un līdzjūtīgi, ko līdzīgi Glābējam skar bēdu un ciešanu skati, vajadzētu mācīt vecus un jaunus. Lai Dieva Vārdu māca tādā veidā, kas visus darītu spējīgus to saprast. Paskubiniet skolniekus pētīt Kristus mācības. Tas dos vairāk prāta paplašināšanai un nostiprināšanai nekā jebkuras citas studijas. Nekas spējām nedod tādu spraigumu kā saskaršanās ar Dieva Vārdu.

Kokvilnas laukiem nav jābūt vienīgajai vietai, kur krāsainie ļaudis var nopelnīt iztiku. Viņi jāpamāca, kā apstrādāt zemi, kā audzēt dažādu labību un kā kopt augļu dārzus. Uzcītīgi jāpūlas attīstīt viņu spējas. Tā viņos pamodīsies doma, ka Dievs viņus vērtē, jo tie ir Viņa īpašums. (229)

Starp krāsainajiem ļaudīm būs daži, kuru prāts pārāk ilgi ticis aptumšots. Īsi un ātri tos varētu sagatavot derīgam darbam. Tomēr viņus varētu mācīt iepazīt Dievu. Taisnības Saules spožie stari var iespīdēt viņu prāta aptumšotajos kambaros. Viņiem ir priekšrocība iegūt dzīvi, kas mērojama ar Dieva dzīvi. Viņu prātā iedēstat augšupceļošas, izdaiļojošas domas. Dzīvojiet viņu priekšā dzīvi, kas skaidri rādītu atšķirību starp netikumību un šķīstumu, tumsu un gaismu. Lai viņi lasa jūsu dzīvē, ko nozīmē būt kristietim. Ķēde, kas nolaista no Dieva troņa, ir pietiekoši gara, lai aizsniegtu vislielākos dziļumus. Kristus spēj visgrēcīgākos cilvēkus pacelt no pazemojumu bedres un nostādīt viņus tur, kur tie tiks atzīti par Dieva bērniem, par Kristus līdzmantiniekiem, kas saņems nemirstīgu mantojumu.

Daudzi ir pilnīgi zaudējuši drosmi un cerību. Tāpēc ka viņi tikuši nicināti un atmesti, tie pret visu kļuvuši vienaldzīgi. Viņi ir uzskatīti kā nespējīgi izprast vai pieņemt Kristus evaņģēliju. Tomēr dievišķās žēlastības brīnumdarbs tos var pārveidot. Svētā Gara iespaidā izgaiss trulums, kas viņu pacelšanu dara it kā bezcerīgu. Neskaidrais, aptumšotais prāts atmodīsies. Grēka vergs tiks palaists brīvībā. Atmodīsies un nostiprināsies garīgā dzīvība. Izzudīs netikumība, un pārvarēta tiks nezināšana. Ticība, kas darbojas mīlestībā, šķīstīs sirdi un apgaismos prātu.

Starp krāsainajiem ļaudīm ir tādi, kam ir dzīvas uztveres spējas un gaišs prāts. Daudzi no krāsainās rases ir bagāti ticībā un pašlūgībā. Dievs starp viņiem redz vērtīgus dārgakmeņus, kas kādā dienā spoži iemirdzēsies.

Krāsainie ļaudis pelnījuši vairāk no balto ļaužu rokām, kā viņi ir saņēmuši. Tūkstošiem ir tāds saprāts, ko iespējams attīstīt un pacelt. Pareizi strādājot, daudzi, kas tiks uzskatīti par bezcerīgiem, kļūs par savas rases audzinātājiem. Dieva žēlastības spēkā rase, ko ienaidnieks paaudzēm ilgi ir apspiedis, var pacelties līdz Dieva dotas vīrišķības un sievišķības cieņai. (230)

Kungs vēlas, lai Dienvidu tuksnešainās vietas, kur izredzes liekas tik drūmas, kļūtu kā Dieva dārzs. Lai mūsu ļaudis mostas un izpērk pagātni. Pienākums strādāt krāsaino ļaužu labā smagi gulstas uz mums. Vai mums nevajadzētu censties, cik tālu tas iespējams, izlīdzināt netaisnību, kas pagātnē nodarīta šiem ļaudīm? Vai misionāru skaits Dienvidos netiks pavairots? Vai mēs neko nedzirdēsim par brīvprātīgajiem, kas būtu gatavi ieiet šajā laukā, lai izvestu dvēseles no tumsas un neziņas šajā brīnišķīgajā gaismā, kurā mēs priecājamies? Dievs izlies Savu Garu pār tiem, kas atsauksies uz Viņa aicinājumu. Kristus spēkā viņi var darīt darbu, kas ar līksmību piepildīs Debesis.

“Tā saka Kungs, redzi, Es, tiešām Es, vaicāšu pēc Savām avīm un tās meklēšu, ... un tās izpestīšu no visām tām vietām, kurp tās noklīdušas tumšā un vētrainā dienā.. Es pats ganīšu Savas avis, un Es pats tās guldināšu, saka Kungs. Pazudušo Es gribu meklēt

un aizīto Es gribu vest atpakaļ, un satriekto Es gribu sasiet, un vārguli Es gribu spēcināt.. Un Es ar tiem darīšu miera derību.. Un Es darīšu viņus un vietas ap Manu kalnu par svētību, un Es došu lietu savā laikā; tas būs svētības lietus.. Un tie samani, ka Es, Kuns, viņu Dievs, esmu ar viņiem... Un jūs esat Manas avis, Manas ganāmās avis; cilvēki jūs esat, Es esmu jūsu Dievs, saka Kungs Kungs.” (Eceh.34:11,12,15,16,25,26,30,31).

45.nodaļa

Iespaidu centri

(231) Dienvidu laukā iesākums ir bijis labs. Notikumiem attīstoties, Kungs visbrīnišķīgākā kārtā ir strādājis Sava darba virzīšanai uz priekšu. Ir izcīnītas kaujas, ir gūtas uzvaras. Iespaidi atstāti labi; daudzi aizspriedumi ir novērsti.

Nakts laikā mans Pavadonis mani veda Dienvidos no vietas uz vietu un no pilsētas uz pilsētu. Es redzēju, ka veicams liels darbs - kam vajadzēja būt jau padarītam pirms vairākiem gadiem. Likās, ka mēs ielūkojamies daudzās vietās. Pirmkārt, mūsu uzmanība pievērsās vietām, kur darbs jau bija nostiprināts un tām vietām, kur bija pavērts ceļš darba uzsākšanai. Es redzēju vietas, kur atradās iestādes Kunga darba izvēršanai. Viena no šīm vietām bija Graysville un otra - Huntsville, kur mums ir arodskolas. Šīm skolām jāsaņem iedrošinājums un palīdzība; jo Kungs vadīja to nodibināšanu. Tās pašas sevi atbalsta.

No man dotās gaismas es zinu, ka darbs Hildebranā pareizi vadīts, būs liela svētība apkārtnē. Es esmu pamācīta, ka mums jādibina skolas tieši tādos apvidos, nost no pilsētām un to kārdināšanām.

Vienīgi mūžība atklās, kādu darbu krāsaino ļaužu labā ir veikušas mazās skolas Vickaburgas, Yazoo City un citos Dienvidu punktos. Šajā laukā mums vajadzīgs daudz vairāk tādu skolu. (232)

Dienvidos mums jāgādā lielākas iespējas kā balto, tā melno jauniešu izglītošanai un apmācīšanai. Skolas jādibina prom no pilsētām, kur jaunieši var mācīties kopt zemi un tā palīdzēt paši sev un skolai. Savienībā ar šīm skolām, atbilstoši vietējiem apstākļiem, jāattīsta visas dažādās darba nozares, kā lauksaimniecības, tā mehāniskās. Lai tiek vākti līdzekļi šādu skolu dibināšanai. Tajās audzēkņi var iegūt izglītību, kas ar Dieva svētību sagatavos tos mantot dvēseles Kristum. Ja viņi savienosies ar Glābēju, tad tie pieaugs garīgumā un izveidosies par vērtīgiem strādniekiem Viņa vīna dārzā.

Ar mūsu lielākām skolām vajadzētu būt saistītām mazām sanatorijām, kur audzēkņi varētu iegūt zināšanas ārstnieciskā misijas darbā. Šī darba nozare jāieved mūsu skolās kā regulārās apmācības daļa. mazas sanatorijas vajadzētu dibināt pie skolām Graysvillē un Huntsvillē.

Nešville kā centrs

Kā tautai mums vajadzētu sevišķi interesēties par darbu Nešvillē. Pašlaik šī pilsēta ir svarīgs punkts Dienvidu laukā. Mūsu brāļi izvēlējās Nešvillu par centru darbam Dienvidos, jo Kungs Savā gudrībā tur viņus vadīja. Tā ir iesākšanai izdevīga vieta. Mūsu

strādnieki redzēs, ka šajā pilsētā būs vieglāk strādāt krāsainās rases labā kā daudzās citās Dienvidu pilsētās. Šajā pilsētā par krāsainiem ļaudīm daudz interesējas cilvēki, kas nepieder mūsu ticībai. Pilsētā un tās tuvumā atrodas lielas izglītības iestādes krāsainiem ļaudīm. Šo iestāžu iespaids ir sagatavojis mums ceļu izveidot minēto pilsētu par mūsu darba centru. (233)

Patiesībai jāatrod ieeja Nešvilles mācību iestādēs. Šajās iestādēs ir ļaudis, kas aizsniedzami ar trešā eņģeļa vēsti. Tagad vajadzētu darīt visu, kas vien iespējams, lai šajos skolotājos un audzēkņos izraisītu interesi par tagadējās patiesības vēsti, un to vajadzētu darīt gudrā un saprātīgā veidā. No pieredzējušiem skolotājiem var iemācīties dārgas mācības par vislabākiem ceļiem, kā palīdzēt krāsainajiem ļaudīm.

Patiesība arī jānes to priekšā, kas savus līdzekļus un iespaidu veltījuši krāsainās rases labā. Cēla ir viņu izturēšanās, cenšoties pacelt šos ļaudis. Tiem jāredz mūsu darba attēlojums, kas viņiem būs kā uzskates līdzekļiem pasniegta mācību stunda. Mums jādara viss iespējamai, lai novērstu aizspriedumus, kas iegūlušies viņu prātā pret mūsu darbu. Ja mūsu pūles saskanēs ar Dieva prātu, tad daudzi starp viņiem tiks pārliecināti un atgriezti. Kungs liek gaismai spīdēt uz to tekas, kas meklē gaismu.

Nešville ir viegli aizsniedzama no Gaysvilles un Huntsvilles. Ar darbu nešvillē ir jānostiprina un jānopamato darbs Graysvillē un Huntsvillē. Graysville un Huntsville ir pietiekoši tuvu Nešvillei, lai stiprinātu darbu tur un saņemtu stiprinājumu caur to.

Tas bija saskaņā ar Dieva nodomu, ka izdevniecības darbu uzsāka Nešvillē. Dienvidu laukā nepieciešamas spiestuves šim laikam dotās patiesības publicēšanai un sevišķi tādas lasāmvielas iespiešanai, kas piemērota izdevniecības darba veikšanai kā Nešville. Šādas iestādes nodibināšana ir iešana uz priekšu. (234)

Pareizi vadīta, šī iestāde darbu Dienvidos darīs vispār zināmu un kļūs par līdzekli patiesības atziņu pasniegšanai daudzām dvēselēm. Nešvilles izdevniecībai vēl kādu laiku būs nepieciešams atbalsts ar dāvanām un ziedojumiem.

Nešvillē ir iesākts arī sanatorijas darbs. Tā ir jāvada gudri un jāatbalsta. Ārstnieciskais misijas darbs tiešām ir evaņģēlija sludināšanas darba pakalpojošā roka. Tas atver ceļu patiesības ieiešanai.

Es esmu pamācīta brīdināt manus brāļus Dienvidu laukā nesteigties ar lielu uzņēmumu un jaunu centru dibināšanu tieši tagad un tādā veidā, kas sadalītu darbiniekus un līdzekļus, vājinot ar to viņu spēkus šajā kritiskajā viņu darba periodā. Lai viņi pagaida, līdz daži pasākumi, kuros ieguldīts kapitāls, tuvojas vēl lielākai pilnībai. Lai viņi neskrien jaunos pasākumos, pirms iestādes Graysvillē un Huntsvillē nav stingrāk nopamatojušās un Nešvillē sakopotās intereses nav nostiprinājušās.

Vēl Dienvidos ir salīdzinoši maz apstrādātu vietu. Daudz, daudz ir pilsētu, kurās nekas nav ticis darīts. Iespaudu centrus var izveidot daudzās vietās, atverot veikalus, veselīga uztura restorānus un ārstnieciskās palīdzības punktus. Ne visu, kas nepieciešami jādara, var noteikt pirms darbu uzsākšanas. Lai ļaudis, kam uzticēta atbildība par Dienvidu darbu, lūdz par to un atceras, ka darbu vada Dievs. Lai neparādās nekāda šaursirdība vai savtīgums. Plānojiet virzīt darbu uz priekšu vienkārši, saprātīgi un ekonomiski.

46.nodaļa

Pamācība darbiniekiem

(235) Aizgādības stūres rats griežas lēnām, bet noteikti. Mēs nezinām, cik drīz mūsu Kungs teiks: "Ir padarīts." Viņa atnākšana tuvojas. Drīz mūsu izdevības strādāt būs uz visiem laikiem aizgājušas. Tikai mazu brīdi vēl mums atļauts strādāt. Mani brāļi, vai jūs dedzīgi necentīsities uzcelt Dievam pieminekļus visos Dienvidu štatos? Vajag organizēt draudzes, celt lūgšanas namus, atvērt nelielas skolas un sanatorijas un nostiprināt izdevniecību darbu.

Darba nozarēm, kas jāizveido dažādās vietās Dienvidos, būs vajadzīgi gudri un lūdzoši vīri un sievas, kas veselīgi, saprātīgi virzīs darbu uz priekšu no vienas pakāpes uz otru - pūloties, lūdzot un taupīgi strādājot kā Dieva izraudzīti darbinieki. Apstākļi prasa personīgas, nenogurstošas un vienotas pūles.

"Viens ķieģelis virs otra, un uzcelta tiek visaugstākā siena;
Viena pārsლა virs otras, un sanesti tiek dziļākie sniegi."

Pacietīgi turpināt darīt labu - tam jābūt mūsu moto. Mums neatlaidīgi jāpūlas, soli pa solim ejot uz priekšu, līdz sacensības skrējieni ir nobeigti un gūta uzvara.

Kad Nešvillē sāka izdevniecības darbu, strādnieki atklāti apņēmās sargāties no parādiem; bet izmisīgi pūloties izveidot ķieģeļus bez salmiem, mūsu brāļi tika ierosināti atteikties no šī nodoma, un rezultātā darbs ir nonācis grūtībās. (236)
Tomēr Dieva strādniekiem Nešvillē tāpēc nevajadzētu zaudēt drosmi. Darbs nedrīkst apstāties. Lai visi tagad visnopietnākā veidā cenšas izvairīties no pagātnes kļūdām. Lai viņi sevi sargā kā ar dzeloņstieplu žogu no tieksmes kaut ko darīt uz parāda. Lai viņi stingri saka: "Turpmāk mēs neiesim uz priekšu ātrāk, kā Kungs rādīs un kā atļaus mūsu rokās esošie līdzekļi, pat ja labam darbam tāpēc vajadzētu uz īsu brīdi pagaidīt. Sākumā jaunās vietās mēs labāk strādāsim šaurās telpās, nekā pieļausim Kunga lietas iestigšanu parādos."

Lai nezaudē drosmi tie, kas tik dedzīgi ir pūlējušies, lai nostādītu darbu Dienvidu laukā tā tagadējā paaugstinātajā stāvoklī. Lai visi tagad dara savu vislabāko, darbu Nešvillē nostiprinot uz drošiem pamatiem. Kungs rūpējas par tiem, kas ir drosmīgi centušies darīt to, ko tik ļoti vajadzēja darīt. Savā līdzjūtībā, laipnībā un mīlestībā Kungs tos žēlo. Viņš joprojām tos atzīst par Saviem līdzstrādniekiem. Viņš zina visu par ikvienu no tiem. Strādājot celmlaužu darbu, tiem bija jāiet cauri bēdu ugunīm. Dievs pagodināsies cilvēkos, kas bijuši Viņa līdzstrādniekiem uzplēšot zemi laukos, kas nekad vēl nav bijuši apstrādāti.

Brāļi, Dienvidu laukā mūsu priekšā ir liels darbs, ko līdz šim mēs esam tikai iesākuši. Mēs nedrīkstam palikt stāvam, kā mēs esam stāvējuši gadiem ilgi, baidoties no šī darba. Te ir ļaudis, kas darījuši grūtu un smagu darbu, un Kungs atzīst un uzteic viņu pašuzpurīgās pūles. Viņš tos ir svētījis. Viņi ir saņēmuši savu atalgojumu, redzot ļaudis, kam viņi palīdzēja, liekam savas kājas uz Laikmetu Klints un savukārt palīdzot citiem. (237)

Mani brāļi Dienvidu laukā, es jūs lūdzu Israēla Dieva un Kunga vārdā, rīkojieties kā vīri. Viņš saviem kalpiem dos žēlastību un gudrību. Dieva nodoms ir, lai ļaudis, kam

uzticētas atbildības, kopā apspriestos un lūgtu kristīgā vienprātībā. Vienprātībā ir dzīvība un spēks, ko nevar iegūt nekādā citā veidā. Draudzē būs milzīgs spēks, kad tās locekļu enerģija apvienosies Gara vadībā. Tad Dievs spēs vareni strādāt caur Saviem ļaudīm, atgriežot grēciniekus.

Dievs dzīvo un valda. Viņš atvērs ceļu, lai novārtā atstāto Dienvidu lauku apstrādātu priekš Viņa. Lai darbinieki tur iziet palīgā Kungam un līksmi pasludina patiesību. Kungs nāks drīz. Runājiet par to, lūdziet par to, ticiet tam. Dariet to par daļu no dzīves. Jums būs jāstājas ar šaubīgu, iebildumus ceļošu garu, bet tas atkāpsies, ja tam pretī stāties stingra, nesatricināma uzticēšanās Dievam. Rodoties sarežģījumiem un kavēkliem, pateicības dziesmās paceliet dvēseli pretī Dievam. Apjoziet kristiešu apbruņojumu un pārliecinieties, ka jūsu kājas ir "apautas ar apņemšanos kalpot miera evaņģēlijam." Pasludiniet patiesību drosmīgi un dedzīgi. Pieminiet, ka Kungs līdzjūtībā raugās uz šo lauku un ka Viņš pazīst tā navadzību un tā vajadzības. Jūsu pūles nebūs veltīgas.

Mūsu draudzēm Dienvidos vajadzīga garīga augšāmcelšanās. Liels un svinīgs darbs gaida visu draudžu locekļus. Tiem jānāk tuvu pie Kristus sevis aizliegšanā un sevis upurēšanā, kalpojot vienam mērķim - sniegt saviem līdzcilvēkiem žēlastības vēsti. Lai tie strādā uzmanīgi un pazemīgi, ikviens cienot citu darbu. Daži var strādāt vienā veidā, citi otrā, kā Kungs tos aicinās un vadīs. Bet lai neviens nesūdzas, ka nevar pagodināt Dievu, lietojot spējas, ko Viņš nav uzticējis to pārziņā. Kungs no mums prasa atbildību (238) tikai par to darbu, ko Viņš ir ielicis mūsu rokās. Vienu visi var darīt: viņi var izvairīties no citu darba nevajadzīgas apgrūtināšanas, kritizējot to pūles un liekot akmeņus priekšā ratiem, ko viņu brāļi cenšas uzstumt kalnā. Ja kāds negrib pielikt plecu pie ratiem, tad lai viņš vismaz atturas no to kavēšanas, kas strādā. Dievs aicina strādniekus, kas atteiksies mazināt drosmi saviem līdzstrādniekiem.

Kad Dieva ļaudis strādās nopietni, pazemīgi un pašuzpurīgi, tie sev iegūs bagātu atalgojumu, par ko runā Ijabs: "Kura auss mani dzirdēja, tā mani teica laimīgu... Svētība no tā, kas ietu bojā, nāca pār mani, un atraitņu sirdi es iepriecināju.. Nabagiem es biju par tēvu un nezināma sūdzību es izvaicāju." (Ij.29:11-16).

Tiem, kas sava Glābēja dēļ aizliedz sevi, mūžīgajā pasaulē ies līdzī labo darbu svētība. Kad atpestītie nostāsies ap Dieva troni, tad ļaudis, kas būs izglābti no grēka un pagrimuma, nāks pie tiem, kas strādāja viņu labā, ar apsveikuma vārdiem: "Es biju bez Dieva un bez cerības pasaulē. Es gāju bojā samaitātībā un grēkos. Es miru badā, trūkstot fiziskai un garīgai barībai. Tu nāci pie manis mīlestībā un līdzjūtībā un mani pabaroji un apgērbi. Tu man norādīji uz Dieva Jēru, Kas nes pasaules grēkus."

Mani brāļi Dienvidos, esiet stipri, tiešām esiet stipri. Apspiedēja un laupītāja roka neapbēdinās jūs, ja jūs paaugstināsiet Dieva bauslības svētos pamatlikumus. Ja ienaidnieks nāks kā plūdi, Kunga Gars pacels karogu pret viņu jūsu labā. Jūs esat iesaistījušies svarīgā darbā, un jums jābūt uzmanīgiem, modriem un jālūdz, lai darītu taisnas tekas savām kājām, ka klibais nenomaldās no ceļa. Strādājiet, domādami tikai par Dieva godu, apzinoties, ka esat personīgi atbildīgi. Pieminiet, ka vienīgi Kungs var padarīt jūsu pūles sekmīgas. (239)

Darbiniekiem Dienvidos jāsasniedz visaugstākās garīgās spējas, lai viņu darbs šajā laukā varētu būt sekmīgs. Personīgas lūgšanas, ģimenes lūgšanas, lūgšanas atklātās Dievu pagodinošās sanāksmēs - viss ir svarīgi. Un mums jādzīvo tā, kā mēs lūdzam. Mums jāsadarbojas ar Kristu Viņa darbā.

Mūsu vienīgā drošība ir vienotība ar Kristu un vienotība savā starpā. Nepieļausim, ka sētanam rodas iespēja norādīt uz mūsu draudzēm un sacīt: "Redziet, kā šie ļaudis, stāvēt zem Kristus karoga, viens otru ienīst. Mums nemaz nav jābaidās no viņiem, kamēr tie vairāk laika izlieto, cīnīdamies savā starpā, nekā karodami pret maniem spēkiem."

No pagātnes piedzīvojumiem mums jāmacās, kā izvairīties no neveiksmēm. Mēs lūdzam mūsu Debesu Tēvu: "Neieved mūs kārdināšanā," un, pārāk bieži, nesargājam savas kājas, lai tās mūs nevadītu kārdināšanās. Mums jāturas prom no kārdināšanām, kas mūs viegli pārvar. Savus panākumus mēs gūstam, pateicoties Kristus žēlastībai. Mums jānoveļ no ceļa piedauzīšanās akmeņi, kas izsaukuši tik daudz skumju mums pašiem un citiem.

Dibinot darbu jaunās vietās, taupiet visos iespējamajos veidos. Salasiet druskas, lai nekas nepazūd. Dvēseļu glābšanas darbs jādara tādā veidā, kādu Kristus ir norādījis. (240) Viņš saka: "Ja kas Man grib sekot, tam būs sevi pašu aizliegt, savu krustu uz sevi ņemt un Man sekot." (Mat.16:24). Tikai paklausot šiem vārdiem, mēs varam būt Viņa mācekļi. Mēs tuvojamies šīs zemes vēstures noslēgumam, un dažādās Dieva darba nozares ir jāvirza uz priekšu ar daudz lielāku pašuzupurēšanos, kā līdz šim ir darīts.

Mēs esam šinī pasaulē, lai viens otram palīdzētu. Kristus darbā nebija teritoriālu iedalījumu, un, kas šodien Viņa darbā mēģina radīt tādas robežas, tiem labāk vajadzētu lūgt: "Kungs, dod man jaunu sirdi." Ja viņiem būtu Kristus prāts, tad tie ieraudzītu daudzas Kunga vīna dārza daļas, kas vēl nav apstrādātas. Tie nekad nesacīs: "Mūsu līdzekļi mums vajadzīgi mūsu rokās esošo interešu tālākai virzīšanai uz priekšu. Veltīgi ir prasīt līdzekļus no mums."

Dienu pēc dienas cilvēcīgas būtnes izšķir dzīvības vai nāves jautājumu, izšķiras par mūžīgas dzīvības vai mūžīgas iznīcības iegūšanu. Un tomēr daudzi no tiem, kas sakās kalpojam Kungam, ir ar mieru veltīt savu uzmanību un laiku mazsvarīgām lietām. Viņi jūtas apmierināti, strīdoties viens ar otru. Ja viņi būtu nodevušies Kunga darbam, tad tie neķildotos kā kāda nepaklausīgu bērnu ģimene. Ikviens stāvētu savā pienākuma postenī, strādādams ar sirdi un dvēseli kā Kristus krusta misionārs. Svētais Gars mājotu darbinieku sirdīs, un tiktu darīti taisnības darbi. Darbinieki savās kalpošanas gaitās ņemtu līdzi atmodušās draudzes lūgšanas un simpātijas. Pavēles viņi saņemtu no Kristus, un viņiem nemaz nebūtu laika strīdiem. Vēsts nāktu no lūpām, kuras skārusi degoša ogle no dievišķa altāra. Tiktu runāti sirsnīgi un šķīsti vārdi. Uz Debesīm paceltos pazemīgas, sirdi plosošas ticības lūgšanas. Strādnieki, ar vienu roku pieķērušies Kristum, ar otru satvertu grēciniekus un tos vilktu pie Glābēja.

"Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas tuksnesī, lai ietu pakaļ pazudušajai, līdz kamēr tas to atradīs? Un to atradis, tas prieka pilns to ceļ uz saviem pleciem un, mājās nācis, sasauc savus draugus un kaimiņus un tiem saka: priecājieties ar mani, jo es savu pazudušo avi esmu atradis. Es jums saku, tāpat būs lielāks prieks debesīs par vienu grēcinieku, kas atgriežas, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās nav vajadzīga. (241)

Vai arī - kura sieva, ja tai ir desmit graši un tā vienu no tiem ir pazaudējusi, neaizdedzina sveci un neizmēž māju, rūpīgi meklējama, līdz kamēr tā to atrod? Un, atradusi to, tā sasauc savas draudzenes un kaimiņienes un saka: priecājieties ar mani, jo

es savu grasi esmu atradusi, kuru biju pazaudējusi. Gluži tāpat, Es jums saku, ir prieks Dieva eņģeļiem par vienu grēcinieku, kas atgriežas.” (Lūk.15:4-10).

47.nodaļa

Esiet stipri un drosmīgi

(242) Tiem, kas strādā Dienvidos, es gribētu sacīt: Nekļūstiet mazdūšīgi darba pašreizējā nespēka dēļ. Jums bija jācīnās ar grūtībām, kas reizēm draudēja jūs pārvarēt. Bet ar Dieva palīdzību jūs tikāt darīti spējīgi iet uz priekšu. Ja visi mūsu rindās zinātu, cik grūti bija pagājušos gados nopamatot darbu vietās, kas pēc tam kļuvas par ievērojamiem centriem, tad tie saprastu, ka ir vajadzīga drosmē, lai stātos pretī neapsološiem apstākļiem un, paceļot rokas uz Debesīm, paziņotu: “Mēs necietīsim neveiksmi, ne arī kļūsim mazdūšīgi.” Kas nav plēsuši zemi jaunus un grūtos laukus, tie neizprot celmlaužu darba grūtības. Ja tie varētu izprast Dieva darbību, tad tie ne tikai priecātos par to, kas jau ir padarīts, bet arī darba nākotnē redzētu iemeslu līksmībai.

Mani brāļi, nav nekāds pamats būt mazdūšīgiem. Labā sēkla jau ir izsēta. Dievs būs nomodā par to, liekot tai uzdīgt un dot bagātīgu plauju. Pieminiet, ka daudzi pasākumi dvēseļu glābšanai sākumā tika virzīti uz priekšu lielu grūtību vidū.

Es esmu pamācīta jums teikt: Rīkojieties piesardzīgi, vienmēr darot to, ko pavēl Kungs. Ejiet uz priekšu drosmīgi, būdami pārliecināti, ka Kungs būs ar tiem, kas Viņu mīl un Viņam kalpo. Viņš strādā Savu derību turošo ļaužu labā. Viņš nepieļaus, ka tie paliktu kaunā. Viņš šķīstīs visus, kas sevi pakļaus Viņam, un pagodinās tos virs zemes. Nekas cits šajā pasaulē Dievam nav tik dārgs kā Viņa draudze. (243)

Ar varenu spēku Viņš strādās caur vienkāršiem, uzticīgiem cilvēkiem. Kristus šodien jums saka: “Es esmu pie jums, sadarbodamies ar jūsu uzticīgajām, pašāvēģīgajām pūlēm un dodams jums dārgas uzvaras. Es jūs stiprināšu, kad jūs svētosiet sevi Manam kalpošanas darbam. Es piešķiršu sekmes jūsu pūlēm pamodināt dvēseles, kas ir mirušas grēkos un pārkāpumos.

Nesvārstīga ticība un nesavtīga mīlestība pārvarēs grūtības, kas pacelsies pienākuma tekā, lai kavētu uzbrūkoša kara vešanu. Kad šādas ticības iedvesmoti cilvēki ies uz priekšu dvēseļu glābšanas darbā, tad tie tecēs un nepiekusīs, staigās un nepagurs.

Es jums apgalvoju, ka, ja jūs darbosities pareizos virzienos, tad Dievs liks jūsu ienaidniekiem uzturēt mieru ar jums. Viņš jūs pacels un stiprinās. Deriet derību ar Dievu, ka jūs ļoti uzmanīsiet savus vārdus. “Kas ne vārdā neklūp, tas ir pilnīgs vīrs, spēcīgs arī savaldīt visu miesu.” (Jēk.3:2). Pieminiet, ka atriebīga runa nevienam nekad neliks domāt, ka viņš ir guvis uzvaru. Lai caur jums runā Kristus. Nezaudējiet svētības, kas apsolītas cilvēkam, kas sargājas no ļaunām domām.

Pieminiet, ka lūgšana ir jūsu spēka avots. Strādnieks nevar gūt panākumus, kamēr tas steigšus pienes savas lūgšanas un skrien tālāk, domājot par kaut ko tādu, ko viņam bail aizmirst vai atstāt nepadarītu. Dievam viņš atdod tikai nedaudzas ātras domas; viņš neņem laiku, lai domātu, lūgtu un gaidītu no Kunga fizisku un garīgu spēku atjaunošanu. Viņš ātri nogurst. Viņš neizjūt Dieva Gara paceļošo un iedvesmojošo iespaidu. Jauna dzīvība viņu nav atspirdzinājusi. Viņa novārgušais augums un nogurušās smadzenes nav saņēmušas mierinājumu un atvieglojumu personīgā saskarē ar Kristu. (244)

“Gaidi uz Kungu, esi drošs un stiprs savā sirdī un gaidi uz Kungu.” “Tā ir laba lieta klusā garā gaidīt uz Kunga palīdzību.” (Ps.27:14., Raudu Dz. 3:26). Ir ļaudis, kas strādā visu dienu un vēl ilgi naktī, darīdami to, kas, kā tiem liekas, ir jāpadara. Kungs līdzjūtīgi noraugās uz šiem nogurušajiem, smagi nospiestajiem nastu nesējiem un saka tiem: “Nāciet šurp pie Manis... Es jūs gribu atvieglināt.” (Mat.11:28).

Dieva strādnieki sastapsies ar kņadu, nemieru un nogurumu. Reizēm neizprotoši un apmulsuši tie gandrīz krīt izmisumā. Kad uzmācas šī nepacietīgā nervozitāte, tad lai tie atceras Kristus uzaicinājumu: “Nāciet savrup.. un atpūšaties mazliet.” Glābējs “piekusušiem dod spēku un vairo stiprumu nespēcīgiem.” (Jes.40:29).

Radīsies grūtības, kas pārbaudīs jūsu ticību un pacietību. Stājieties tām drosmīgi pretī. Raugieties uz gaišo pusi. Ja darbs tiek kavēts, pārliecinieties, ka tā nav jūsu vaina, un ejiet uz priekšu, līksmodimies iekš Kunga. Debesīs valda līksmība. Tajās atskan slava Tam.Kas pienesā tik brīnišķu upuri cilvēces atpestīšanai. Vai slavai nevajadzētu piepildīt arī draudzi virs zemes? Vai kristiešiem nevajadzētu visai pasaulei darīt zināmu prieku, ko dod kalpošana Kristum? Kas Debesīs pievienosies eņģeļu korim viņu slavas himnā, tiem jau šeit virs zemes jāiemācās Debesu dziesma, kuras pamattonis ir pateicība.

Nekad nezaudējiet drosmi. Nekad neizsāciet neticību, ja liekas, ka viss nostājies pret jums. Strādājot priekš Kunga, jūs izjutīsiet grūtības līdzekļu trūkuma dēļ, tomēr Kungs dzirdēs un atsauksies uz jūsu lūgumiem pēc palīdzības. Lai jūsu valoda liecina: “Kungs Kungs man palīdz, tādēļ es nepaliku kaunā. Tāpēc es savu vaigu esmu darījis kā kramu, jo es zinu, ka nepalikšu kaunā.” (Jes.50:7). (245)

Ja jūs pielaižat kļūdu, tad pārvērsiet sakāvi uzvarā. Mācības, ko Dievs sūta, labi apgūtas, vienmēr sniegs palīdzību īstā laikā. Uzticieties Dievam. Lūdziet daudz un ticiet. Uzticoties, cerot, ticot, stipri satverot Bezgalīgā Spēka roku, jūs būsiet vairāk nekā uzvarētāji.

Patiesi strādnieki iet un strādā ticībā. Reizēm viņi pagurst, vērojot darba lēno virzīšanos uz priekšu, kad cīņa starp labā un ļaunā spēkiem kļūst smaga. Tomēr, ja viņi atsakās padoties vai kļūt mazdūšīgi, tad tie redzēs mākoņus izklīstam un piepildāmie apsolījumu par atbrīvošanu un glābšanu. Cauri miglai, ar ko sātans tos ir apņēmis, tie redzēs Taisnības Saules spožo staru mirdzumu.

Strādājiet ticībā un sekas atstājiet Dievam. Lūdziet ticībā, un Viņa noslēpumainā aizgādība sniegs atbildi. Reizēm var likties, ka jums nav iespējams gūt panākumus. Tomēr strādājiet un ticiet, ieliekot savās pūlēs ticību, cerību un drosmi. Kad esat darījuši visu iespējamo, tad gaidiet uz Kungu, lai Viņš parādās uzticīgs, un Viņš liks piepildīties Saviem Vārdiem. Gaidiet, ne neapmierināti raizēdamies, bet gan bezbailīgā ticībā un nesatricinātā pašāvēībā.

“Ja Dievs par mums, kas būs pret mums? Jo Viņš arī Savu paša Dēlu nav taupījis, bet To par mums visiem nodevis, kā Viņš mums ar to nedāvinās visas lietas? ... Kas mūs šķīrs no Kristus mīlestības? Vai bēdas, vai bailība, vai vajāšanas, vai bads, vai plikums, vai liksta, vai zobens? ... Bet visās šinīs lietās mēs pārpārim uzvaram caur To, Kas mūs ir mīlējis. Jo es zinu tiešām, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne valdības, ne spēki, ne klātesošas, ne nākamās lietas, ne augstums, ne dziļums, ne cita kāda radīta lieta mūs

nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas ir Kristū Jēzū, mūsu Kungā.” (Rom.8:31,32, 35, 37-39).

Kalpojiet cits citam ar to dāvanu, kādu tas saņēmis, kā labi Dieva dažādo dāvanu namturi.” (1.Pēt.4:10).

48.nodaļa

Sludinātāji un darījumu jautājumi

(246) Es esmu pamācīta, ka ir svarīgi pasargāt mūsu sludinātājus no atbildībām, ko pa lielākai daļai vajadzētu uzņemties biznesmeņiem. Naktī es atrados kādā sanāksmē, kur bija sapulcējušies vairāki mūsu brāļi, kas nesa darba nastu. Viņus ļoti samulsināja finansiālas darīšanas, un tie sprieda, kā vissekmīgāk varētu vadīt darbu. Daži domāja, ka strādnieku skaitu varētu ierobežot un tomēr sasniegt nepieciešamos rezultātus. Viens no brāļiem, kas ieņēma atbildīgu vietu, izskaidroja savus plānus, pateikdams, ko viņš vēlētos redzēt padarītu. Daži citi lika priekšā apsvērt citus jautājumus. Tad piecēlās Kāds ar cieņu un autoritāti un sāka izskaidrot mūsu vadības darba pamatlikumus.

Vairākiem sludinātājiem runātājs teica: “Jūsu darbs nav finansiālo lietu kārtošana. No jūsu puses nav gudri uzņemties šo darbu. Dievam ir nastas, kas jānes jums, bet, ja jūs rūpējaties par darba nozarēm, kam neesat piemēroti, tad jūsu pūles Vārda izskaidrošanā būs nesekmīgas. Tas darīs jūs mazdūšīgus un līdz ar to nederīgus tieši tam darbam, ko jums vajadzētu darīt. Darbam, kas prasa rūpīgas izšķiršanas spējas un veselīgu, nesavtīgu spriedumu.”

Kas ir nodarbināti ar Vārda pasludināšanu rakstiski un runājot, tiem vajadzētu mazāk apmeklēt komiteju sanāksmes. Mazāksvarīgas lietas viņiem vajadzētu uzticēt cilvēkiem ar veikalnieciskām spējām un tā izvairīties no pastāvīgas piepūles, kas atņem prātam tā dabīgo spraigumu. Tiem daudz lielāku uzmanību vajadzētu pievērst fiziskās veselības saglabāšanai; jo prāta spraigums lielā mērā ir atkarīgs no miesas spēka. Lai miesa un gars būtu veseli, ir svarīgi ievērot īsto laiku gulēšanai un atpūtai un rūpēties, lai būtu daudz fizisku vingrinājumu. Atņemot organismam stundas, kas vajadzīgas atpūtai un sepku atgūšanai, ļaujot vienam cilvēkam darīt darbu priekš četriem vai trim vai pat diviem, rezultāts būs neatgūstams zaudējums.

Apmāciet cilvēkus biznesam

Kas domā, ka viena cilvēka derīgums kādai noteiktai vietai dara viņu spējīgu izpildīt arī vairākus citus amatus, tie viegli var kļūdīties, plānojot darba virzīšanu uz priekšu. Tie ir gatavi vienam cilvēkam uzlikt rūpes un nastas, ko vajadzētu sadalīt starp vairākiem.

Pieredze ir liels dārgums. Kungs vēlas, lai ar Viņa darbu tiktu saistīti inteliģenti cilvēki, kas piemēroti mūsu savienību un iestāžu dažādajiem uzticības amatiem. Sevišķi vajadzīgi svētījušies veikalnieki, cilvēki, kas patiesības pamatlikumus ienestu katrā veikalnieciskā darījumā. Kam uzlikta atbildība par finansiālām lietām, tiem nevajadzētu uzņemties citas nastas, ko viņi nav spējīgi nest; arī veikalniecisko lietu vadīšana nav jāuztic nepiemērotiem ļaudīm. Tie, kam uzticēta atbildība par darbu, reizēm ir kļūdījušies, atļaujot nozīmēt svarīgu finansiālu interešu vadīšanai cilvēkus, kam nav smalkjūtības un attiecīgu spēju.

(248)

Veikalnieciskās nozarēs apsološiem cilvēkiem vajadzētu savas spējas attīstīt un pilnveidot, nododoties vispamatīgākām studijām un praktiskiem vingrinājumiem. Viņus vajadzētu paskubināt iet tur, kur kā studenti tie ātri iegūtu zināšanas par pareizajiem pamatlīkumiem un metodēm, kas jāievēro veikalnieciskos darījumos. Nevienam veikalniekam, kas tagad ir saistīts ar mūsu darbu, nav jābūt iesācējam. Ja cilvēkiem jebkādā darbā jāizmanto savas izdevības kļūt gudriem un sekmīgiem, tad tā jārikojas arī tiem, kas savas spējas izlieto Dieva valsts uzcelšanas darbam mūsu pasaulē. Ņemot vērā patiesību, ka mēs dzīvojam tik tuvu šīs zemes vēstures noslēgumam, darbu vajadzētu darīt pamatīgāk, vajadzētu būt modrākiem gaidīšanā, sargāšanā, lūgšanās un darbā. Cilvēcīgajiem darba rīkiem vajadzētu tiekties aizsniegt pilnību, lai tie varētu būt ideāli kristieši, pilnīgi Kristū Jēzū.

Uzticamu principu nepieciešamība

Kas strādā veikalnieciskās nozarēs, tiem vajadzētu sargāties no iekrišanas maldos nepareizu pamatlīkumu vai metožu dēļ. Ziņojumi par viņiem var būt līdzīgi ziņojumam par Danielu Bābeles galmā. Kad visu viņa darbu pakļāva visrūpīgākai pārbaudei, tad nevarēja atrast nevienu nepilnību. Apraksts par viņa darba dzīvi, kaut arī tas ir nepilnīgs, sevī ietver mācības, ko vērts pētīt. Tas atklāj patiesību, ka veikalniekam nav katrā ziņā jābūt intrigantam un viltņiekam. Viņš var būt vīrs, kuru katrā solī pamāca Dievs. Daniels, būdams Bābeles valsts pirmais ministrs, bija arī Dieva praviets, kas saņēma Debesu iedvestu gaismu. Viņa dzīve aino, kāds var būt katrs kristietis laicīgajā darbā un veikalnieciskajos darījumos. (249)

Dievs nepieņem cilvēka visspīdošāko kalpošanu, ja paša es nav nolikts uz altāra par dzīvu dedzināmo upuri. Saknei jābūt svētai, citādi nevar būt pilnīgs, veselīgs auglis, kādu Dievs var pieņemt. Sirdij jābūt atgrieztai un svētotai. Motīviem jābūt pareiziem. Dvēseles lukturim jābūt apgādātam ar eļļu, kas plūst no Debesu vēstnešiem caur zelta caurulēm zelta kausā. Kunga ziņojumi cilvēkam nekad netiek doti veltīgi.

Patiesības dārgās, dzīvās patiesības, nosaka cilvēka mūžīgo labklājību kā šajā dzīvē, tā mūžīgajā, kas paveras mūsu priekšā. "Svētī tos Tavā patiesībā; Tavs Vārds ir patiesība." (Jāņa 17:17). Dieva Vārds ir praktiski jāieauž dzīvē. Tas dzīvos un paliks mūžīgi. Pasaulīgā godkāre, pasaulīgie projekti un cilvēku lielākie plāni un nodomi iznīks kā zāle, "bet, kas ir gudri, tie spīdēs kā zvaigžņotās debess spožums; un, kas daudzus piegriež patiesībai, kā zvaigznes mūžīgi mūžam." (Dan.12:3).

Šajā laikā Dieva lietai ir vajadzīgi vīri un sievas ar retām dotībām un labām vadītāju spējām; vīri un sievas, kas pacietīgi un dziļi pētītu darba vajadzības dažādajos laukos; kas spējīgi daudz veikt; kam ir silta, laipna sirds, vēsa galva, veselīga izpratne un bezpartejisks spriedums; kas ir Dieva Gara svētoti un var bezbailīgi teikt uz priekšlikumiem - Nē vai Jā un Amen; kam ir stipra pārliecība, skaidra izpratne un līdzjūtīga sirds; kas praktiski īsteno vārdus: "Jūs visi esat brāļi"; kas cenšas pacelt un atjaunot kritušo cilvēci.

49.nodaļa

Nemiet laiku sarunai ar Dievu

(250) Man doti īpaši norādījumi par sludinātājiem. Tas nav Dieva prāts, ka tie cenšas būt bagāti. Viņiem nevajadzētu iesaistīties pasaulīgos pasākumos; jo tas neļaus viņiem atdot savus labākos spēkus garīgām lietām. Bet viņiem jāsaņem pietiekoši liela alga sevis un savu ģimeņu uzturēšanai. Sludinātājiem nav jāuzliek tik daudz nastu, ka tie vairs nevar piegriezt pietiekošu vērību draudzei savā ģimenē; jo audzināt savus bērnus Kungam ir viņu īpašs pienākums.

Tā ir liela kļūda, ja sludinātāju pastāvīgi nodarbina veikalnieciskās lietās, liekot iet no vienas vietas uz otru un līdz vēlai naktij piedalīties valdes un komitejas sanāksmēs. Tas viņu nogurdina un padara mazdūšīgu. Sludinātājiem jābūt laikam, kad atpūsties un pētīt Dieva Vārdu, lai no tur esošās dzīvības maizes iegūtu bagātīgu stiprinājumu. Viņiem jābūt laikam atspirdzinošu, mierinošu malku dzeršanai no dzīvā ūdens straumēm.

Lai sludinātāji un skolotāji atceras, ka Dievs viņiem uzlicis atbildību pildīt savu amatu tik labi, cik vien viņi to spēj, ieliekot savā darbā savus vislabākos spēkus. Tiem nav jāuzņemas pienākumi, kas būtu pretrunā ar darbu, ko viņiem devis Dievs.

Ja sludinātāji un skolotāji, finansiālās atbildības nastas nospiesti, uzkāpj uz kanceles vai ieiet skolas telpās ar pārgurušām smadzenēm un pārpūlētiem nerviem, ko gan citu var gaidīt kā tikai parastas uguns lietošanu Dieva iededzinātas uguns vietā? Sasprindzinātās, nožēlojamās pūles pievil klausītājus un kaitē runātājam. Viņam nav bijis laika meklēt Kungu, nav bijis laiks ticībā lūgt pēc Svētā Gara svaidījuma. (251)

Lai Dieva strādnieku pūles būtu sekmīgas, tad tiem jāsaņem žēlastība un spēks, ko vienīgi Viņš var dot. "Lūdziet, tad jūs saņemsiet" (Jāņa 16:24), skan apsoliņums. Kāpēc tad neņemt laiku lūgšanai, prāta atvēršanai Svētā Gara iedarbībai, lai dvēsele varētu tikt atspirdzināta ar jaunas dzīvības pieplūdumu? Kristus pats daudz lūdza. Kad vien Viņam bija izdevība, Viņš nogāja savrup, lai būtu viens ar Dievu. Kad mēs pazemīgā lūgšanā noliecamies Dieva priekšā, tad Viņš liek uz mūsu lūpām degošu ogli no Sava altāra, svētot tās Bībeles patiesības pasniegšanai ļaudīm.

Es esmu pamācīta teikt saviem līdzstrādniekiem: Ja jūs vēlaties iegūt Debesu bagātās mantas, tad jums vienatnē jāsatiekas un jāsarunājas ar Dievu. Ja jūs to nedarīsiet, jūsu dvēselē būs tikpat maz Svētā Gara, cik maz bija rāsas un lietus uz Ģilboas kalniem. Ja jūs steidzaties no vienas lietas pie otras, ja jums ir tik daudz darba, ka nevarat ņemt laiku sarunai ar Dievu, kā jūs varat cerēt, ka jūsu darbam būs spēks?

Iemesls, kāpēc tik daudzi mūsu sludinātāji notur nedzīvus un garlaicīgus priekšnesumus, ir tas, ka viņi savu laiku un uzmanību atļauj aizņemt dažādām laicīga rakstura lietām. Ja nenotiks pastāvīga pieaugšana žēlastībā, mums trūks attiecīgam gadījumam piemērotu vārdu. Sarunājieties paši ar savu sirdi, un tad sarunājieties ar Dievu. Ja jūs to nedarīsiet, tad jūsu pūles būs neauglīgas, un tādas tās būs padarījusi nesvēta steiga un sajukums.

Sludinātāji un skolotāji, lai jūsu darbs izplata bagātīgu garīgas žēlastības smaržu. Nepadariet to parastu, sajaucot to ar parastām lietām. Ejiet uz priekšu un uz

augšu. Šķīstieties no visas miesas un gara netīrības, kļūstot pilnīgi svēti Kunga bijāšanā.
(252)

Mums jāatgriežas ik dienas. Mūsu lūgšanām jābūt daudz dedzīgākām; tad tās būs arī daudz iespaidīgākas. Stiprākai un stiprākai vajadzētu kļūt mūsu pašāvēībai, ka ar mums būs Dieva Gars, darot mūs šķīstus un svētus, tik taisnus un smaržojošus kā Libanona ciedras.

Evaņģēlija sludinātājiem jāšargā savs darbs, lai tas būtu brīvs no visām laicīgām vai politiskām lietām, izlietojot visu savu laiku un spējas kristīga darba nozarēs.

Sludinātāja piesaistīšana viena vietai, nododot viņa uzraudzībā ar draudzes darbu saistītās finansiālās lietas, neveicinās viņa garīgumu. Tāda rīcība nesaskan ar Bībeles plānu, kas atklāts Apustuļu darbu 6.nodaļā. Pētiēt šo plānu; jo Dievs to atzīst par labu. Paklausiet Vārdam.

Kas pasniedz Dzīvības Vārdus, tas nedrīkst pieļaut, ka viņam uzliek pārāk daudz nastu. Viņam jāņem laiks Vārda studijām un sevis pārbaudei. Ja viņš dziļi izmeklēs pats savu sirdi un atdosies Kungam, tad viņš labāk sapratīs, kā satvert Dieva apslēptās lietas.

Tā vietā, lai izvēlētos mums vispatīkamāko darbu un atteiktos darīt kaut ko tādu, ko pēc mūsu brāļu domām mums vajadzētu darīt, mums ir jājautā: "Kungs, ko Tu gribi, lai es daru?" Tā vietā, lai izraudzītos ceļu, pa kuru iet mūs skubina dabīgās tieksmes, mums jālūdz: "Māci man, Kungs, Tavu ceļu un vadi mani uz īstenu ceļu." (Ps.27:11).

Pilsētas darba finansiālās lietas

(253) Mūsu sludinātājiem vajadzētu mācīties atbrīvoties no finansiālajām lietām. Atkal un atkal es esmu pamācīta, ka tas nav sludinātāju darbs. Viņus nedrīkst smagi noslogot pat ne ar darba finanšu lietām pilsētās. Tiem jābūt gataviem apmeklēt vietas, kur pamodināta interese par vēsti, un īpaši apmeklēt mūsu telts sanāksmes. Kad tiek noturētas šādas sanāksmes, mūsu darbiniekiem nav jādomā, ka tiem jāpaliek pilsētās, lai rūpētos par ar pilsētas darba dažādajām nozarēm saistītajās veikalnieciskajām lietām; tiem nav arī jāsteidzas prom no telts sanāksmēm, lai darītu tāda veida darbu.

Kas atbildīgi par mūsu savienībām, tiem vajadzētu atrast ļaudis, kas spējīgi vadīt veikalnieciskas lietas un rūpēties par pilsētas darbu finansiālo stāvokli. Ja tādus cilvēkus nevar atrast, tad gādājiet, lai notiktu savu biznesmeņu sagatavošana.

Dievam nodevušies finansisti

Skandināvijas iestādēm nebūtu jānonāk tādā stāvoklī, kādā tās atrodas, un tās arī nenonāktu tādā stāvoklī, ja mūsu brāļi Amerikā jau pirms gadiem būtu darījuši to, ko tiem vajadzēja darīt. Uz Eiropu vajadzēja sūtīt biznesā pieredzējušu cilvēku ar praktiskām zināšanām grāmatvedībā, lai tas uzraudzītu rēķinu kārtošānu mūsu iestādēs. Un, ja šis darbs prasīja vairāk kā vienu cilvēku, tad arī vairākus vajadzēja tur nosūtīt. Tā būtu ietaupīti tūkstošiem dolāru.

Šādus cilvēkus vajadzētu iesaistīt mūsu darbā Amerikā, kas nodevušies Dievam, cilvēkus, kas pazīst Debesu pamatlikumus; cilvēkus, kas uzzinājuši, ko nozīmē staigāt kopā ar Dievu. Ja tādi cilvēki būtu pārzinājuši mūsu savienību un iestāžu naudas

darījumus, tad šodien kasē būtu pietiekoši daudz naudas; un mūsu ietsādes būtu tādas, kādām tām jābūt saskaņā ar Dieva norādījumiem - tās ar sevis aizliegšanu un uzpurēšanos atbalstītu darbu.

50.nodaļa

Kalpošanas darbs

(254) Daudzos laukos, kas jau gatavi pļaujai, vēl nav ieiets, tāpēc ka mums trūkst pašuzpurīgu palīgu. Šajos laukos ir jāieiet, un uz tiem vajadzētu iet daudziem strādniekiem, apņemoties pašiem segt savus izdevumus. Tomēr daži mūsu sludinātāji ir maz noskaņoti uzņemties uz sevis šī darba nastu, maz noskaņoti strādāt sirsnīgā labvēlībā, kas raksturoja mūsu Kunga dzīvi.

Dievs jūtas apbēdināts, redzot Savos kalpos pašaieliedzības un neatlaidības trūkumu. Šis skats pārsteidz eņģeļus. Lai Kristus strādnieki pēti Viņa pašuzpurīgo dzīvi. Viņš ir mūsu priekšzīme. Vai sludinātāji šodien var gaidīt, ka tiks aicināti panest mazākas grūtība kā pirmie kristieši, valdieši un visu laiku reformatori, pūloties aiznest evaņģēliju visām zemēm?

Dievs Saviem sludinātājiem ir uzticējis pasludināt Viņa pēdējo žēlastības vēsti pasaulei. Viņam nepatīk tie, kas šim vissvarīgākajam darbam neatdod visus savus spēkus. Izraudzīto sargu neuzticība uz Ciānas mūriem apdraud patiesības lietu un pakļauj to ienaidnieka apsmieklam. Ir pienācis laiks mūsu sludinātājiem izprast viņu misijas atbildīgumu un svētumu. Uz viņiem gulstas "vai", ja tie nepadarīs darbu, ko, kā viņi paši atzīst, Dievs ir ielicis to rokās.

Ne mazums sludinātāju nepadara tieši to darbu, kas viņiem norādīts. Kāpēc tie, kas atšķirti sludināšanas darbam, tiek iecelti komitejās un valdēs? Kāpēc viņi tiek aicināti piedalīties tik daudzās darba sapulcēs, kas daudzkārt notiek ļoti tālu no viņu darba laukiem? Kāpēc biznesa lietas netiek liktas biznesmeņu rokās? Sludinātāji nav nosķirti šī darba veikšanai. Darba finanses pareizi jākārt vīriem, kas ir spējīgi šo uzdevumu veikt; bet sludinātāji ir nošķirti citam darba virzienam. Lai finansiālo lietu vadība gulstas uz citiem, bet ne uz tiem, kas iesvētīti sludināšanas darbam.

Sludinātājus nedrīkst saukt šurp un turp, lai piedalītos valdes sēdēs, kurās izšķir parastos biznesa jautājumus. Daudzi mūsu sludinātāji pagātnē ir darījuši šo darbu, bet Kungs nevēlas, lai tie piedalītos šai darbā. Tiem ir uzlikts pārāk daudz finansiālu nastu. Cenšoties nest šīs nastas, tie atstāj neizpildītu evaņģēlija uzdevumu. Dievs uz to raugās kā uz Viņa Vārda apkaunošanu.

Kunga lielais vīna dārzs prasa no Viņa kalpiem to, ko tas vēl nav saņēmis - nopietnu, neatlaidīgu darbu dvēseļu labā. Sludināšanas darbs ir kļuvis vājš un nespēcīgs, un šādas neinteresantas, garlaicīgas kalpošanas iespaidā arī draudzes ir kļuvušas vājas. Sava darba rezultātā sludinātāji var parādīt tikai nedaudzu dvēseļu atgriešanos. Patiesība nav aiznesta zemes neauglīgajās vietās. Šīs lietas nolaupa Dievam pienākošos godu. Viņš aicina strādniekus, kas vēlas būt ražotāji un ne tikai patērētāji.

Pasaule ir jābrīdina. Sludinātājiem vajadzētu strādāt nopietni un sevi atdodoši, atverot jaunus laukus un iesaistoties personīgā darbā priekš dvēselēm, bet nevis kavēties draudzēs, kam jau ir liela gaisma un daudz priekšrocību.

51.nodaļa

Komiteju sanāksmes

(256) Lai tie, kas piedalās komiteju sanāksmēs, atceras, ka viņiem jāsastopas ar Dievu, kas tiem ir devis viņu darbu. Lai tie nāk kopā godbijīgi un ar svētotām sirdīm. Viņi sapulcējas, lai apsvērtu ar Dieva darbu saistītus svarīgus jautājumus. Katrā savas rīcības sākumā tiem jārāda, ka vēlas izprast Viņa gribu par plāniem, kas liekami Viņa darba virzīšanai uz priekšu. Lai tie ne mirkli nepazaudē mazsvarīgās sarunās; jo Kunga darījumu lietas vajadzētu vadīt darījumu labākajā veidā. Ja kādas komitejas loceklis izturas bezrūpīgi un negodbijīgi, tad atgādiniet tam, ka viņš atrodas Liecinieka klātbūtnē, Kas sver visus darbus un lēmumus.

Es esmu pamācīta, ka komiteju sanāksmes ne vienmēr ir Dievam patīkamas. Daži uz šīm sanāksmēm atnāk ar aukstu, cietsirdīgu, kritisku un nemīlošu garu. Tādi var nodarīt lielu ļaunumu; jo viņu tuvumā ir ļaunais, kas tos notur nepareizajā pusē. Ne reti viņu neiejūtīgā izturēšanās pret apsriežamajiem pasākumiem izraisa sajukumu un vajadzīgo lēmumu atlikšanu. Dieva kalpus, kam vajadzīga atpūta un miegs, šīs lietas ļoti sāpina un apgrūtina. Cerēdami nonākt pie kāda lēmuma, tie turpina sapulci līdz dziļai naktij. Tomēr dzīvība ir pārāk dārga, lai tiktu apdraudēta šādā veidā. Ļaujiet šo nastu nest Kungam. Gaidiet, līdz Viņš nokārto šīs grūtības. Dodiet nogurušajām smadzenēm atpūtu. Ja strādā stundās, kas nav darbam domātas, tad tas postoši ietekmē fiziskos, intelektuālos un morālos spēkus. Ja smadzenēm tiktu dots vajadzīgais laiks atpūtai, tad domas kļūtu skaidras un asas un veikala lietas tiktu ātri nokārtotas.

Kāds iespaids ir ēšanas paradumiem uz komiteju sapulcēm

(257) Pirms mūsu brāļi sanāk kopā padomes vai valdes sapulcēs, katram vajadzētu stāties Dieva priekšā, rūpīgi pārmeklējot savu sirdi un kritiski pārbaudot motīvu. Lūdziet, lai Kungs jums atklātu jūsu pašu "es", lai jūs negudri nekritizētu un nenosodītu priekšlikumus.

Pie bagātīgi klātiem galdiem cilvēki bieži vien ēd daudz vairāk, nekā spēj sagremot. Pārslogotais kuņģis nevar labi veikt savu darbu. Rezultātā rodas nepatīkama truluma sajūta smadzenēs, un prāts nespēj ātri strādāt. Traucējumus rada arī nepareizs uzturvielu savienojums; iesākas rūgšanas process, asinis kļūst netīras un smadzeņu darbība - neskaidra.

Pārēšanās ieradums vai pārāk dažādu uzturvielu lietošana vienā reizē bieži izraisa gremošanas traucējumus. Ar to tiek nodarīts nopietns ļaunums jūtīgajiem gremošanas orgāniem. Kuņģis velti protestē un sauc uz cilvēka saprātu. Pārmērīgais apēstās barības daudzums vai nepareizais savienojums dara savu kaitīgo darbu. Veltīgi cilvēku brīdina nepatīkamās priekšsajūtas. Seko ciešanas. Veselības vietā nāk slimība.

Dažs var jautāt: kāds tam sakars ar valdes sapulcēm? Ļoti liels. Nepareiza ēšana atstāj iespaidu uz padomes un valdes sanāksmēm. Kuņģa stāvoklis ietekmē smadzenes. Ja kuņģa darbība ir traucēta, tad arī domas kļūst nemierīgas un neskaidras. Slims kuņģis ir par iemeslu slimīgai smadzeņu darbībai un bieži liek atsevišķam cilvēkam stūrgalvīgi turēties pie maldīgiem uzskatiem. Tāda cilvēka iedomātā gudrība Dievam ir ģeķība. (258)

Es to rādu kā iemeslu, kāpēc daudzās padomes un valdes sapulcēs jautājumiem, kas prasa rūpīgu apsvēršanu, ir piegriezta maza vērība un sasteigti pieņemti vissvarīgākie lēmumi. Bieži, kad vajadzētu valdīt apstiprinošai uzskatu vienprātībai, noteikta pretošanās ir pilnīgi izmainījusi sapulces atmosfēru. Šādi rezultāti man ir rādīti atkal un atkal.

Es par šiem jautājumiem tagad runāju tāpēc, ka esmu pamācīta teikt saviem brāļiem sludināšanas darbā: Ar nesātību ēšanā jūs padarāt sevi nespējīgus skaidri redzēt starpību starp svētu un parastu uguni. Un ar šo nesātību jūs arī atklājat savu necieņu pret brīdinājumiem, ko Kungs jums ir devis. Viņa Vārds priekš jums ir: "Kurš jūsu starpā bīstas Kungu un klausu Viņa kalpa balsi? Kas tumsībā staigā, kur gaismas nav, tas lai paļaujas uz Kunga Vārdu un cerē uz savu Dievu. redzi, jūs visi, kas uguni sakurat un sataisat ugunīgas bultas, ejat paši savās uguns liesmās un tais bultās, ko esat iededzinājuši! Tas jums notiek no Manas rokas; sāpēs jums jāguļ." (Jes.50:10,11).

Vai mums nevajadzētu tuvoties Kungam, lai Viņš mūs izglābtu no visas nesātības ēšanā un dzeršanā, no visādām nesvētām, iekārojošām kaislībām, no visas bezdievības> Vai mums nevajadzētu pazemoties Dieva priekšā, noliekot visu, kas samaitā miesu un garu, ka Viņa bijībā mēs varētu aizsniegt pilnīgu rakstura svētumu? (259)

Lai ikviens, kas sēž padomju un komiteju sapulcēs, ieraksta savā sirdī vārdus: Es strādāju laikam un mūžībai; un es esmu atbildīgs Dievam par motīviem, kas mani ierosina rīkoties. Lai tāds ir viņa moto. Lai dziesminieka lūgšana ir viņa lūgšana: "Kungs, sargi manu muti un pasargi manas lūpas. Nedodi manai sirdij griezties uz ļaunu)bezdievīgu darbu darīt ar ļaundarītājiem, ka nebaudu no viņu kārumiem)". (Ps.141:3,4).

Spriežot par darba attīstību, nevienam cilvēkam nav jāuzņemas noteicošā vara, nav jāsaka vārds visu vietā. Ieteiktie plāni un metodes rūpīgi jāapsver, lai visi brāļi varētu spriest par to relatīvo labumu un lemt, kam piekrist. Pētot laukus, kur, kā liekas, mūs sauc pienākums, ir labi ņemt vērā grūtības, ar ko šajos laukos būs jāsastopas.

Cik tālu vien iespējams, komitejām vajadzētu ļaut ļaudīm izprast viņu plānus, lai viņu pūles atbalstītu draudzes spriedums. Daudzi draudzes locekļi ir saprātīgi, un tiem ir arī citas izcilas prāta spējas. Viņos vajadzētu pamodināt interesi par darba attīstību. Daudzi var tikt vadīti dziļāk izprast Dieva darbu un meklēt gudrību no augšienes, lai paplašinātu Kristus valsti, glābjot dvēseles, kas iet bojā, trūkstot Dzīvības Vārdam. Cēli domājoši vīri un sievas vēl tiks pievienoti to skaitam, par kuriem ir teikts: "Jūs Mani neesat izredzējuši, bet Es jūs esmu izredzējis, ... ka jums būs noiet un augļus nest." (Jāņa 15:16).

52.nodaļa

Draudzes disciplīna

(260) Attiecībās ar nomaldījušajiem draudzes locekļiem Dieva ļaudīm rūpīgi jāseko Mateja 18.nodaļā Glābēja dotajiem norādījumiem.

Cilvēcīgās būtnes ir Kristus ģipšums, ko Viņš ir atpircis ar bezgalīgu maksu un kas piesaistītas Viņam ar mīlestību, kādu Viņš un Viņa Tēvs tām ir parādījis. Cik apdomīgiem mums tāpēc vajadzētu būt savās savstarpējās attiecībās! Cilvēkiem nav tiesību nodoties ļaunām aizdomām par saviem līdzcilvēkiem. Draudzes locekļiem nav tiesību sekot savām iegribām un tieksmēm attiecībās ar citiem locekļiem kas ir kļūdījušies. Viņiem nevajadzētu pat izteikt savus aizspriedumus par maldošo; jo tā viņi citu prātā ieliek ļaunuma raugu.

Nelabvēlīgas baumas par kādu brāli vai māsu draudzē tiek izplatītas no viena draudzes locekļa uz otru. Tiek pielaistas kļūdas un nodarīta netaisnība, tāpēc ka daži nav labprātīgi paklausīt Kunga Jēzus dotajiem norādījumiem.

Kristus sacīja: “Ja tavs brālis pret tevi grēko, tad noej un pamāci viņu starp sevi un viņu vienu pašu.” (Mat.18:15). Nestāsti citiem par šo pārkāpumu. Ja pasaka vienai personai, tad tiek pateikts otrai un vēl kādai citai; baumas nepārtraukti aug un ļaunums palielinās, līdz visai draudzei ir jācieš. Nokārto lietu “starp sevi un viņu vienu pašu”. Tāds ir Dieva plāns. “Nepārsteidzies strīdēties; jo citādi, ko tu galā darīsi, kad tavs tuvākais tevi gānīs. Izšķir pats savas ķildas ar savu tuvāku un neatklāj cita noslēpumu.” (Sal.Pam.25:8,9). Neciet grēku pie sava brāļa; tomēr neapkauno viņu un nepalielini grūtības, rājienu izsakot tādā veidā, ka tas skan kā atriebība. Pamāci viņu tā, kā norādīts Dieva Vārdā. (261)

Neļauj aizvainojumam nobriest par ļaunprātību. Neļauj vainai pūžņot un parādīties citiem indīgos vārdos, kas aptraipa prātu tiem, kas to dzird. Neļauj rūgtām domām mājot tavā un viņa prātā. Ej pie sava brāļa un pazemīgi un sirsnīgi runā ar viņu par šo lietu.

Lai arī kāds būtu pārkāpuma raksturs, tas tomēr negroza plānu, ko Dievs noteicis nesaskaņu un personīgu pārestību nokārtošanai. Runāšana vienatnē un Kristus Garā ar vainīgo bieži novērsīs grūtības. Ej pie maldošā ar Kristus mīlestības un līdzjūtības pilnu sirdi un centies nokārtot šo lietu. Pārliecinī viņu lēni un mierīgi. Lai neviens dusmīgs vārds neizlaužas no tavām lūpām. Runā tādā veidā, kas viņu ierosinātu visu labi pārdomāt un apspriest. Atceries vārdus: “Kas grēcinieku atgriež no viņa maldīšanās ceļa, tas viņa dvēseli izglābs no nāves un aplās grēku pulku.” (Jēk.5:20).

Aiznesiet savam brālim zāles, kas dziedinātu viņa neapmierinātības slimību. Dariet savu daļu, lai viņam palīdzētu. Darīt šo darbu draudzes miera un vienprātības labā uzskatiet gan par priekšrocību, gan par pienākumu. Ja viņš jūs klausīs, jūs viņu būsiet ieguvuši sev par draugu.

Visas Debesis ir ieinteresētas sarunā starp to, kam nodarīts pāri, un to, kas ir kļūdījies. Kad maldīgais pieņem rājienu, kas izteikts Kristus mīlestībā, un atzīst savu vainu, lūdzot piedošanu no Dieva un no sava brāļa, tad viņa sirdi piepilda Debesu saules gaisma. Strīds ir izbeigts; atjaunota draudzība un uzticība. Mīlestības eļļa dziedē netaisnības radīto aizvainojumu. Dieva Gars savieno sirdi ar sirdi; un Debesīs atskan mūzika par jaunradīto saskaņu. (262)

Lielas svētības nāk pār ļaudīm, kas, tā vienoti kristīgā sadraudzībā, pienes Dievam lūgšanas, soloties darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt ar Dievu. Ja tie ir nodarījuši citiem pāri, tie turpina nožēlas, atzīšanas un atlīdzināšanas darbu, pilnīgi apņēmušies darīt viens otram labu. Tā ir Kristus baušļa piepildīšana.

“Un ja viņš negrib klausīt, tad ņem klāt vēl vienu vai divus, lai no divu vai triju liecinieku mutes ikkatrs vārds top apstiprināts.” (Mat.18:16). Ņemiet sev līdzīgi garīgi domājošus cilvēkus un runājiet ar maldīgo par viņa nepariezo rīcību. Viņš var pakļauties savu brāļu vienprātīgam aicinājumam. Redzot viņu saskaņu šajā lietā, viņa prāts var tikt apgaismots.

“Bet, ja viņš tos neklausīs”, ko darīt tad? Vai nedaudziem cilvēkiem valdes sapulcē uzņemties uz sevis atbildību par vainīgā izslēgšanu? “Ja viņš tos neklausīs, tad saki to draudzei.” (Mat.18:17). Lai draudze izšķir savu locekļu lietas.

“Bet ja viņš arī draudzei neklausīs, tad turi viņu par pagānu un muitinieku.” (Mat.18:17). Ja viņš neņem vērā draudzes balsi, ja viņš atraida visas pūles viņu labot, tad uz draudzes gulstas atbildība atšķirt to no sadraudzības. Viņa vārds tad jāizsvītrot no grāmatām.

Nevienai draudzes amatpersonai nevajadzētu dot padomu, nevienai konitejai nevajadzētu izteikt, ne arī kādai draudzei balsot, lai netaisnības darītāja vārds tiktu izsvītrots no draudzes grāmatām, kamēr nav uzticīgi izpildīta Kristus dotā pamācība. (263)

Kad šai pamācībai ir paklausīts, tad draudze sevi Dieva priekšā ir attaisnojusi. Tad grēkam jāļauj parādīties, kāds tas ir, un tas jāizmet ārā, lai neizplatītos vēl plašāk. Ir jā saglabā draudzes veselība un skaidrība, lai tā Dieva priekšā var stāvēt neaptraipīta, ietērpta Kristus taisnības drēbēs.

Ja maldīgais nožēlo, atgriežas un pakļaujas Kristus pārmācībai, tad viņam jādod vēl viens pārbaudes laiks. Un pat tad, ja viņš nenožēlo un neatgriežas, pat tad, ja viņš atrodas ārpus draudzes, Dieva kalpiem tomēr vēl ir jāstrādā viņa labā. Tiem neatlaidīgi jācenšas viņu pārliecināt atgriezties. Un, lai cik smags būtu viņa pārkāpums, ja viņš padodas Svētā Gara darbam un, atzīstot un atstājot savu grēku, dod atgriešanās pierādījumu, tad viņam jāpiedod un viņš atkal laipni jāuzņem ganāmpulkā. Viņa brāļiem jāpaskubina viņu iet pa pareizo ceļu, izturoties pret to tā, kā viņi vēlētos, lai izturas pret viņiem, ja tie atrastos vainīgā vietā, ņemot vērā pašiem sevi, ka arī netiek kārdināti.

“Patiesi Es jums saku, ko vien jūs virs zemes siesiet, tas arī būs siets Debesīs; un, ko vien jūs virs zemes atraisīsit, tas arī būs atraisīts Debesīs.” (Mat.18:18).

Šis apgalvojums paliek spēkā visos laikmetos. Draudzei piešķirta vara rīkoties Kristus vietā. Tā ir Dieva starpniece kārtības un disciplīnas saglabāšanā Viņa ļaužu starpā. Tai KUNgs ir devis varu nokārtot visus jautājumus par draudzes labklājību, šķīstumu un kārtību. Draudzes pienākums ir izslēgt no sadraudzības locekļus, kas ir necienīgi, kas ar savu nekristīgo uzvešanos apkauno patiesību. Viss, ko draudze dara saskaņā ar Dieva Vārdā dotajiem norādījumiem, tiks apstiprināts Debesīs. (264)

Draudzei jāizšķir nopietni un svarīgi jautājumi. Dieva kalpiem, kas iesvētīti par Viņa ļaužu vadītājiem, pēc sava darba veikšanas visas lietas jānodod draudzei, lai pieņemtajā lēmumā būtu vienprātība.

Kungs vēlas, lai Viņa sekotāji savstarpējās attiecībās būtu ļoti uzmanīgi. Viņiem jāpaceļ, jāatjauno un jādziedina. Tomēr draudze nedrīkst nevērīgi izturēties pret vajadzīgo disciplīnu. Locekļiem jāuzskata sevi par skolniekiem skolā, kas mācās, kā izveidot viņu augstā aicinājuma cienīgu raksturu. Draudzē šeit virs zemes Dieva bērniem jātiek sagatavotiem lielajai draudzes apvienošanai augšā. Kas šeit dzīvo saskaņā ar Kristu, tie var ar prieku gaidīt nebeidzamu dzīvi atpestīto ģimenē.

Dieva mīlestība uz kritušo cilvēci ir īpašs mīlestības izpausmes veids - tā ir mīlestība, kas dzimusi žēlastībā; jo visas cilvēcīgās būtnes nav to pelnījušas. Žēlastība

ņem vērā tās būtnes nepilnību, kam tā tiek parādīta. Grēks ir tieši tas, kas lika spēcīgi darboties žēlastībai.

Var būt, ka jūsu rakstura izveidošanai ir nepieciešams liels darbs, ka jūs esat rupjš akmens, kas jālīdzina un jāslīpē, pirms tas var ieņemt vietu Dieva templī. Jums nav jābūt pārsteigtiem, ja Dievs ar āmuru un kaltu nolīdzina jūsu rakstura asos stūrus, līdz jūs esat sagatavoti ieņemt vietu, kas Viņam ir priekš jums. Neviena cilvēcīga būtne nevar veikt šo darbu. To spēj vienīgi Dievs. Un esiet droši, ka Viņš neizdarīs nevienu nevajadzīgu sitienu. Katrs Viņa sitiens ir izdarīts mīlestībā jūsu mūžīgās laimes labā. Viņš zina jūsu nespēku, un Viņš strādā, lai atjaunotu, bet ne lai iznīcinātu.

53.nodaļa

Cieniet cits citu

(265) Jūs bieži sastapsieties ar dvēselēm, kam uzmācas kārdināšanas. Jūs nezināt, cik smagi sāpans varbūt cīnās ar tām. Sargieties, ka nepadara šādas dvēseles mazdūšīgas un ka ar to nesagādājat priekšrocību kārdinātājam.

Kad vien jūs redzat vai dzirdat kaut ko tādu, kas nepieciešami jālabo, tad meklējiet no Kunga gudrību un žēlastību, lai jūs, cenšoties būt uzticīgi, nekļūstiet bargi. Norādīšana uz kļūdām vainīgajam vienmēr ir pazemojoša. Ar nevajadzīgu nopelšanu nepadariet šo piedzīvojumu vēl rūgtāku. Nelapina kritika atņem drosmi, darot dzīvi tumšu un nelaimīgu.

Mani brāļi, valdiet ar mīlestību, bet ne ar bardzību. Ja kāds vainīgais sāk apzināties savu kļūdu, tad uzmanieties, ka neiznīcināt viņa pašcieņu. Necentieties satriekt un ievainot, bet labāk gan sasieniet un dziediniet.

Neviena cilvēcīga būtne nav tik iejūtīga, ne arī pēc savas dabas tik šķīsta, kāds ir mūsu Glābējs. Un kādu iecietību Viņš parāda pret mums. Gadu pēc gada Viņš panes mūsu vājības un nezināšanu, kā arī mūsu nepateicību un dīvainības. Neskatoties uz visu mūsu maldīšanos, mūsu apcietināto sirdi, un Viņa svēto vārdu nievērošanu, Viņa roka tomēr vēl ir izstiepta. Un Viņš mums pavēl: "Cits citu mīlējiet, itin kā Es jūs esmu mīlējis." (Jāņa 13:34).

Brāļi, raugieties uz sevi kā uz misionāriem, ne starp pagāniem, bet starp jūsu līdzstrādniekiem. Lai pārlicinātu kādu dvēseli par šim laikam dotajām īpašajām patiesībām, ir vajadzīgs ļoti daudz laiks un darbs. Un, kad dvēseles tiek atgrieztas no grēkiem taisnībā, tad eņģeļu sabiedrībā valda līksmība. Vai domājat, ka kalpojošiem gariem, kas ir nomodā par šīm dvēselēm, ir patīkami redzēt, cik vienaldzīgi pret tām izturas daudzi, kas sevi sauc par kristiešiem? Cilvēki tiecas valdīt. Savstarpējās attiecībās parādās netaisna šķirošana. Vienam dāvā labvēlību, bet pret otru izturas skarbi.

Eņģeļi godbijīgā izbrīnā vēro Kristus darbu pasaulē. Tie apbrīno mīlestību, kas lika Viņam atdot Sevi par cilvēku grēku upuri. Bet cik nevērīgi cilvēcīgās būtnes raugās uz Viņa asinīm atpirkto īpašumu!

Mums nevajag sākt *censties* mīlēt vienam otru. Kristus mīlestība sirdī ir tā, kas mums vajadzīga. Kad pašā "es" pazūd Kristū, tad pati no sevis plūst patiesa mīlestība.

Mēs uzvarēsim ar pacietīgu izturību. Dusu dvēselei dod tieši pacietīgs kalpošanas darbs. Tikai pateicoties pazemīgiem, čakliem un uzticīgiem darba darītājiem, tiek veicināta Israēla labklājība. Mīlošs un iedrošinošs vārds panāks vairāk pārsteidzīgas dabas un ietiepīgas nostājas pārvarēšanā nekā visa kļūdu meklēšana un rājieni, ar ko jūs varat vērsties pret maldošo.

Kunga vēsts jāpasludina Kunga garā. Mūsu vienīgā drošība ir turēt savas domas un vēlēšanās lielā Skolotāja uzraudzībā. Tā rīkojoties, Dieva eņģeļi dos katram patiesam strādniekam bagātus piedzīvojumus. Pazemības jaukā dāvana piešķirs mūsu vārdiem Kristum līdzīgu saudzīgu izteiksmi.

54.nodaļa

Skolotājiem mūsu mācību iestādēs

(267) Mani mīlie brāļi un māsas: Kungs strādās visu to labā, kas pazemīgi staigās kopā ar Viņu. Viņš jūs ir ielicis uzticības darbā. Staigājiet apdomīgi Viņa priekšā. Dieva roka ir uz stūres rata. Viņš ievēdīs kuģi ostā, garām klintīm un rifiem. Viņš lietos šīs pasaules vājos, lai liktu kaunā, to kas ir stiprs.

Es lūdzu, lai jūs par savu Padomdevēju darītu Dievu. Jūs neesat atbildīgi kādam cilvēkam, bet esat pakļauti Dieva vadībai. Turieties cieši pie Viņa. Nepieņemiet pasaulīgos uzskatus par savu mērauklu. Lai nenotiek nekāda novēršanās no Kunga darba metodēm. Nelietojiet parasto uguni, bet gan svēto Kunga iededzināto uguni.

Esiet ļoti drosmīgi savā darbā. Jau daudzus gadus es esmu norādījusi mūsu ļaudīm uz vienlīdzīgas fiziskas un garīgas slodzes nepieciešamību jauniešu audzināšanas darbā. Bet tiem, kas nekad nav pārbaudījuši, cik svētīgi ir dotie norādījumi par fiziska darba savienošanu ar grāmatu studijām, ir grūti dotos norādījumus izprast un piepildīt dzīvē.

Dariet vislabāko, lai pasniegtu saviem audzēkņiem svētības, ko Dievs devis jums. Dziļi un nopietni vēloties viņiem palīdzēt, vadīt tos pa zinātnes laukiem. Nāciet viņiem tuvu. Ja skolotāju sirdīs nevalda Kristus mīlestība un Viņa saudzīgā laipnība, tad tie parādīs parāk daudz skarba, valdonīgs gars.

Kungs vēlas, lai jūs mācītos, kā jālieto evaņģēlija tīkls. Lai jums jūsu darbā būtu panākumi, tad jums jābūt plāksieriem visiem ievainojumiem. Rakstu pielietošanai jābūt tādai, lai to nozīme būtu viegli izprotama. Tad dariet visu iespējamo, lai ievilkto tīklā. Ņerieties tieši pie lietas. Lai cik lielas ir cilvēka zināšanas, tās neder nekam, ja viņš nespēj tās darīt zināmas citiem. Lai jūsu balss pacēlums un spēks, tās dziļi skarošais tembris iespaido sirdis. Pārlieciniet savus audzēkņus nodot sevi Dievam. "Turieties Dieva mīlestībā, gaidīdami mūsu Kunga Jēzus Kristus apžēlošanu uz mūžīgu dzīvošanu. Un citiem jūtiel līdzī, darīdami starpību; un citus izglābiet, tos no uguns izraudami, ienīdēdami pat miesas apgānītās drēbes." (Jūdās 21-23).(Eng) Sekojot Kristus priekšzīmei, jūs saņemsiet dārgu atalgojumu, redzot savus audzēkņus mantotus Viņam.

Uzbrūkošs darbs

Israēla Kungs Dievs ilgojas pēc augļiem. Viņš aicina Savus strādniekus plašāk izvērst darbu, nekā tie to dara. Viņš vēlas, lai tie par savu darba lauku darītu pasauli un nevis strādātu tikai priekš mūsu draudzēm. Apustulis Pāvils gāja no vienas vietas uz otru, sludinot patiesību tiem, kas atradās maldu tumsā. Gadu un sešus mēnešus viņš strādāja Korintā un ar ziedošas draudzes uzcelšanu, kas sastāvēja no jūdiem un pagāniem, pierādīja, ka viņa misijai ir dievišķs raksturs.. Kristus nekad nenorobežoja Savu darbu vienā vietā. No Viņa lūpām nākošās patiesības atbalsoja Palestīnas lielās un mazās pilsētiņas.

Kristus sveiciens pasaulei

Svētruna uz kalna ir Debesu svētība pasaulei, tā ir balss no Dieva troņa. Tā tika dota cilvēcei, lai būtu tai par pienākuma likumu un Debesu gaismu, par cerību un mierinājumu izmisuma brīžos. Šeit sludinātāju Valdnieks, vislielākais Skolotājs izsaka vārdus, ko runāt Viņam ir licis Tēvs. (269)

Šie svētību vārdi ir Kristus sveiciens, ne tikai ticīgiem, bet arī visai cilvēces ģimenei. Liekas, ka Viņš uz mirkli ir aizmirsis, ka atrodas pasaulē, bet ne Debesīs; un Viņš lieto gaismas pasaulē parasto sveicināšanu. No Viņa lūpām plūst svētību vārdi līdzīgi ilgi aizzīmogotas bagātas dzīvības straumes izvirdumam.

Kristus mums neatstāj nekādas šaubas par tiem rakstura vilcieniem, kādus Viņš vienmēr atzīs un svētīs. No godkārajiem pasaules mīļajiem Viņš pievēršas ļaudīm, ko tie atstumj, paziņodams, ka svētīgi visi, kas pieņem Viņa gaismu un dzīvi. Garā nabadzīgajiem, lēnprātīgajiem, pazemīgajiem, bēdīgajiem, nicinātajiem un vajātajiem Viņš izplēš Savas sargājošās rokas, sacīdams: "Nāciet šurp pie Manis, ... un Es jums došu dusu." (Mat.11:28).

Kristus var raudzīties uz pasaules postu bez vismazākās skumju ēnas par to, ka ir radījis cilvēku. Cilvēcīgajā sirdī Viņš redz vairāk nekā grēku, vairāk nekā postu. Savā bezgalīgajā gudrībā un mīlestībā Viņš redz cilvēka iespējas, augstumus, kādus tas var aizsniegt. Viņš zina, ka, ja arī cilvēcīgās būtnes ļaunprātīgi izlietojušas žēlastības dāvanas un izpostījušas tām no Dieva doto cieņu, tomēr Radītājs ir slavējams par viņu atpestīšanu.

Kalna svētruna ir paraugs, kā mums jā māca. Kā Kristus ir pūlējies, lai noslēpumi vairs ilgāk nepaliktu noslēpumi, bet kļūtu par vienkāršām, skaidrām patiesībām! Viņa pamācībās nav nekā neskaidra, nekā grūti saprotama.

"Savu muti atdarījis, Viņš tos mācīja." (Mat.5:2). Savus vārdus Viņš neizteica čukstošā tonī. Viņa izruna nebija skarba un nepatīkama. Viņš runāja skaidri un ar uzsvaru, ar svinīgu, pārliecinošu spēku. (270)

"Un notika, kad Jēzus šos vārdus bija beidzis, tad ļaudis izbrīnījās par Viņa mācību. Jo Viņš tos mācīja kā pats varenais un ne kā rakstu mācītāji." (Mat.7:28,29).

Lūgšanu pavadīta, nopietna kalna svētrunas studija sagatavos mūs patiesības pasludināšanai, saņemtās gaismas pasniegšanai citiem. Vispirms mums jāņem vērā pašiem sevi, ar pazemīgu sirdi pieņemot patiesības pamatlikumus un liekot tiem parādīties pilnīgas paklausības darbos. Tas sniegs prieku un mieru. Tā mēs ēdam Dieva Dēla miesu

un dzeram Viņa asinis un kļūstam stipri Viņa spēkā. Mūsu dzīve pielīdzinās Viņa dzīvei. Mūsu gars, mūsu tieksmes, mūsu ieradumi saskaņojas ar Viņa gribu, par Kuru Dievs ir sacījis: "Šis ir Mans mīļais Dēls, pie Kā Man labs prāts." (Mat.3:17).

No Svētību Kalna teiktie Kristus vārdi saglabās savu spēku visos laikos. Katrs teikums ir dārgakmens no patiesības mantu nama. Šajā svētrunā svinīgi paziņotie pamatlūkumi ir priekš visiem laikmetiem un visām ļaužu šķirām. Kristus ar dievišķu spēku izteica Savu ticību un cerību, norādot kā svētīgas vienu šķiru pēc otras, kas izveidojušas taisnīgus raksturus. Dzīvojot Dzīvības Devēja dzīvi, caur ticību Viņā katrs var aizsniegt Viņa Vārdos izcelto standartu. Vai tāds ieguvums nav visas dzīves laika nenogurstošo pūļu vērts?

Izredzes

Mēs tuvojamies šīs zemes vēstures noslēgumam. Mūsu priekšā ir liels darbs, noslēdzošais pēdējās žēlastības vēsts pasniegšanas darbs grēcīgajai pasaulei. Ir tādi ļaudis, kas tiks ņemti no arkla, no vīna dārza, no dažādiem citiem darba nozarojumiem un kurus Kungs izsūtīs dot šo vēsti pasaulei. (271)

Pasaule ir "izsista no sliedēm". Raugoties šajā ainā, izredzes šķiet drosmi atņemošas. Tomēr Kristus ar cerības pilnu paļāvību apsveic tieši tos vīrus un sievas, kas mūs dara mazdūšīgus. Viņš šajos cilvēkos redz īpašības, kas tos darīs spējīgus ieņemt vietu Viņa vīna dārzā. Ja tie pastāvīgi būs skolnieki, tad caur Savu aizgādību Viņš tos izveidos par vīriem un sievietēm, kas būs derīgi darbam, kas neatrodas ārpus viņu iespējām; līdzdalot Svēto Garu, Viņš to teiktajiem vārdiem piešķirs spēku.

Iesācējiem jāieiet daudzus neauglīgajos, neapstrādātajos laukos. Kristus gaišais skats uz pasauli iedvesīs uzticību daudzus strādniekus, kas, pazemīgi uzsākot darbu un ieliekot šajā darbā savu sirdi, izrādīsies par īstajiem cilvēkiem šim laikam un vietai. Kristus redz visu pasaules postu un izmisumu; tas ir skats, kas ar tik lielu bezcerības svaru tā varētu noliekt pie zemes vienu otru ļoti spējīgu strādnieku, ka tas nezinātu, pat kā iesākt darbu, lai vadītu vīrus un sievas pie kāpņu pirmā pakāpiena. Viņu precīzajām metodēm ir pavisam maza vērtība. Viņi nostāsies uz kāpņu zemākā pakāpiena, sacīdami: "Nāciet augšā, kur mēs esam." Bet nabaga dvēseles nezina, kurp likt savu kāju.

Kristus sirds jūtas apmierināta un droša, redzot nabagus šī vārda jebkurā izpratnē; apmierināts un drošs, redzot ļaudis, pret kuriem izturas ļauni, bet kas tomēr paliek lēnprātīgi; apmierināts un iedrošināts, redzot šķietami neapmierinātos alkstam pēc taisnības, redzot daudzu cilvēku nespēju uzsākt pirmo soli. Viņš itkā apsveic tieši tādu lietu stāvokli, kas daudzus sludinātājus padarītu mazdūšīgus. Viņš labo mūsu kļūdaino dievbijību, nododot darba nastu par nabagiem un trūcīgiem zemes neapstrādātajās vietās tādiem vīriem un sievietēm, kuru sirds var just līdzīgu nezinošiem (272)

un tiem, kas nomaldījušies no ceļa. Kungs māca šos strādniekus, kā iet pretī ļaudīm, kuriem tiem saskaņā ar Viņa gribu jāpalīdz. Tie jutīsies iedrošināti, redzot atveramies durvis vietās, kur tie var darīt ārstniecisko misijas darbu. Pavisam maz paļaudamies uz sevi, tie visu godu atdod Dievam. Viņu rokas var būt rupjas un neveiklas, bet viņu sirdis spēj just līdzīgu; viņi piepildīti ar dedzīgu vēlēšanos kaut ko darīt, lai atvieglotu visur valdošās bēdas; un Kristus ir ar viņiem, lai tiem palīdzētu. Viņš strādā caur ļaudīm, kas postā saskata žēlastību un visu lietu zaudējumā - ieguvumu. Pasaules Gaismai ejot garām, visās grūtībās ir redzamas priekšrocības, sajukumā - kārtība, un šķietamās neveiksmēs - Dieva gudrība un panākumi.

Mani brāļi un māsas, savā kalpošanas darbā nāciet tuvu ļaudīm. Paceliet nospiestos. Izturieties pret nelaimēm kā pret apslēptām svētībām, pret postu kā pret žēlastību. Strādājiet tādā veidā, kas liktu cerībai uzaust izmisuma vietā.

Vienkāršajiem ļaudīm jāieņem savas vietas kā strādniekiem. Daloties savu līdzcilvēku bēdās, kā Pestītājs dalījās cilvēces bēdās, tie ticībā redzēs Viņu strādājam kopā ar tiem.

“Kunga lielā diena ir tuvu un ļoti steidzas.” (Cef.1:14). Katram strādniekam es vēlētos teikt: Ejiet uz priekšu vienkāršā ticībā, un Kungs ies jums līdzi. Tomēr esiet nomodā lūgšanās. Tā ir jūsu darba zinātne. Spēks nāk no Dieva. Strādājiet, juzdamies atkarīgi no Viņa, pieminot, ka jūs esat Viņa darba biedri. Viņš ir jūsu palīgs. Jūsu stiprums nāk no Viņa. Viņš būs jūsu gudrība, jūsu taisnība, jūsu svētošanās, jūsu pestīšana. Nesiet Kristus jūgu, ikdienas mācoties no Viņa Viņa lēnprātību un piemīlīgumu. Viņš būs jūsu leprieca, jūsu Miers.

Spēks no augšienes

(273) Kā dievišķā dāvana - Svētā Gara spēks - tika dots mācekļiem, tā tas šodien tiks dots visiem, kas to pareizi meklē. Vienīgi šis spēks spēj darīt mūs gudrus uz izglābšanos un sagatavot mūs pagalmiem augšā. Kristus vēlas dot mums svētību, kas mūs darīs svētus. Viņš saka: “To Es jums esmu runājis, lai Mans prieks paliek jūsos un jūsu prieks top pilnīgs.” (Jāņa 15:11). Prieks Svētajā Garā ir veselību un dzīvību dodošs prieks. Dodot mums Savu Garu, Dievs dod mums Pats Sevi, darot Sevi par dievišķu iespaidu avotu, lai pasniegtu pasaulei veselību un dzīvību.

Kad Dievs tik devīgi jūs apdāvina ar Savām dāvanām, atcerieties, ka tas notiek tāpēc, lai jūs tās, pavairotas ar sniegšanu tālāk, varētu atdot Devējam atpakaļ. Ienesiet citu dzīvē gaismu, prieku un mieru. Katru dienu mums ir nepieciešama stingra, sevi pazeminoša audzināšana, lai mēs būtu sagatavoti Debesu dāvanas saņemšanai, ne lai to krātu, ne lai atņemtu Dieva bērniem Viņa svētības, bet lai tās visā to pilnībā sniegtu citiem. Kad gan vairāk kā tagad mums būs vajadzīga atvērta, saņemt sagatavojusies sirds, kas, tā sakot, smeldz ilgās saņemto sniegt tālāk?

Pienākums mūs saista bagātīgi ņemt no dievišķās atziņas mantu nama. Dievs vēlas, ka mēs daudz saņemtu, lai varētu daudz dot tālāk. Viņš vēlas, lai mēs būtu kanāli, pa kuriem Viņš varētu bagātīgi pasniegt Savu žēlastību pasaulei.

Lai jūsu lūgšanas raksturo patiens godīgums un ticība. Kungs ir labprātīgs mums “pārlietu vairāk darīt pār visu, ko mēs lūdzam vai domājam.” (Efez.3:20). Runājiet par to; lūdziet to. Neizsakiet neticību. Mēs nedrīkstam atļauties dot sātānam iespēju redzēt, ka viņam ir vara aptumšot mūsu sejas un apbēdināt mūsu dzīvi. (274)

Lūdziet ticībā. Un dzīvojiet tā, lai nebūtu jāšaubās, vai jūsu dzīve saskan ar jūsu lūgumiem, ka varat saņemt lūgtās svētības. Neļaujiet savai ticībai kļūt vājākai, jo saņemtās svētības ir proporcionālas dzīvē parādītai ticībai. “Lai jums notiek pēc jūsu ticības.” “Un visu, ko jūs savā lūgšanā lūgsiet ticēdami, to jūs dabūsiet.” (Mat.9:29., 21:22). Lūdziet, ticiet, priecājieties. Dziediet slavas dziesmas Dievam, jo Viņš ir atbildējis jūsu lūgšanas. Turiet Viņu pie Viņa vārda. “Tas ir uzticīgs, Kas to apsolījis.” (Ebr.10:23). Neviena patiesa,

godīga lūgšana nav gājusi zudumā. Kanāls paliek atvērts; straume turpina plūst. Tai ir dziedinošas īpašības, un savā tecējumā tā no jauna dod dzīvību, veselību un glābšanu.

Katram skolotājam dota svēta priekšrocība pārstāvēt Kristu. Un, skolotājiem cenšoties to darīt, viņi var no jauna pārliecināties, ka Glābējs ir tiem cieši blakus, dodot tiem vārdus, ko runāt priekš Viņa, norādot uz ceļiem, kādos tie var atklāt Viņa brīnišķo skaistumu.

Skolotājiem jāstājas ar daudzām grūtībām. Viņiem uzmācas mazdūšība, redzot, ka skolnieki ne vienmēr atzinīgi novērtē viņu pūles. Sātans pūlas tos apbēdināt ar miesīgu vājumu, cerēdams viņus pamudināt kurnēt pret Dievu, lai tie aizmirstu Viņa laipnību, Viņa žēlastību, Viņa mīlestību un pārmērīgi lielo godību, kas sagaida uzvarētāju. Lai tie atceras, ka ar grūtībām Dievs tos vada uz vēl pilnīgāku pašātvību Viņā. Viņa acs vienmēr tos vēro, un, ja savās grūtībās tie ticībā raudzīsies uz Viņu, tad Viņš tos izvedīs no ceļa tīrītus un šķīstītus kā ugunī pārbaudītu zeltu. Viņš ļauj pārbaudījumiem nākt pār tiem, lai vilktu tos tuvāk Sev; tomēr Viņš tiem neuzliek smagāku nastu par to, ko tie spēj panest. (275)

Viņš paziņo: "Es tevi neatstāšu, nedz tevi pameitāšu." (Ebr.13:5). Viņš vienmēr ir gatavs atbrīvot tos, kas Viņam uzticas. Lai ļoti nomāktais un grūti pārbaudītais skolotājs saka: "Jebšu Viņš mani nokaus, tomēr es uz Viņu gribu cerēt." "Ja vīģes koks arī neziedēs un vīnakokam nebūs ogu un ja nepiepildās arī cerības, kādas bija liktas uz eļļas kokiem, un arī tīrumi nesniedz nekādu barību, ja sīklopi būtu izzuduši no aplokiem un kūtīs nebūtu arī vairs neviena liellopa, tad es tomēr gribu gaviļēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu!" (Īj.13:15., Habak.3:17,18).

Audzēkņi, sadarbojieties ar saviem skolotājiem. Tā rīkojoties, jūs sniežat viņiem cerību un drosmi. Jūs palīdzat viņiem un tajā pašā laikā palīdzat paši sev tikt uz priekšu. Pieminiet, ka no jums lielā mērā ir atkarīgs, vai jūsu skolotājiem ir iespējams labi strādāt un vai viņu darbam ir atzīstami panākumi.

Jums jābūt skolniekiem visaugstākajā izpratnē, redzot aiz skolotāja Dievu un skolotāju sadarbojamies ar Dievu.

Jūsu izdevības strādāt pāriet ātri. Jums nemaz nav laika, ko izšķiest sava prieka meklēšanā. Patiesu laimi jūs iegūsi, tikai dedzīgi tiecoties pēc panākumiem. Dārgas ir šīs izdevības, kas jums piedāvātas skolas laikā. Izveidojiet savu studentu dzīvi tik pilnīgu, cik vien iespējams. Pa šo ceļu jūs iesiet tikai vienu reizi. Un jūs paši izšķīrat, vai jūsu darbs būs sekmīgs vai neveiksmīgs. Ja jums ir sekmes Bībeles atziņu iegūšanā, tad jūs uzkrājat mantu, ko dot tālāk.

Ja kāds jūsu beidrs students ir atpalicis, tad izskaidrojiet viņam mācības vielu, ko tas nesaprot. Tas jums pašiem palīdzēs to labāk izprast. Lietojiet vienkāršus vārdus; izsakiet savas domas skaidrā un viegli saprotamā valodā. (276)

Palīdzot savam biedram studentam, jūs palīdzat saviem skolotājiem. Un bieži tas, kura prāts ir šķietami kūtrs, ātrāk uztvers domas no studiju biedra nekā no skolotāja.

Šī ir tā sadarbība, ko ieteic Kristus. Lielais Skolotājs stāv jums blakus, palīdzot jums sniegt palīdzību nesekmīgajiem.

Savā skolas dzīvē jums var rasties izdevības stāstīt nabagiem un nezinošiem par Dieva Vārda brīnišķajām patiesībām. Izmantojiet katru šādu izdevību. Kungs svētīs katru šādā veidā pavadītu mirkli.

Mēs dzīvojam laikā, kad sātans strādā ar visu spēku, lai padarītu mazdūšīgus un uzvarētu ļaudis, kas kalpo Dievam. Mums tomēr nav jācieš neveiksme, ne arī jākļūst mazdūšīgiem. Mums jāparāda dzīvē lielāka ticība Dievā. Mums jāuzticas Viņa dzīvajam Vārdam. Ja mums nebūs stiprāks atbalsts no augšienes, tad mēs nekad nespēsīm cīnīties ar tumsības spēkiem, kas būs redzami un jūtami katrā darba nozarē.

Zemes ūdens tvertnes bieži kļūs tukšas, tās dīķi izžūs; bet Kristū ir dzīvs avots, no kura mēs pastāvīgi varam smelt. Lai cik daudz mēs smeltu un dotu citiem, vienmēr vēl paliks pāri ļoti daudz. Nedraud nekādas briesmas, ka šie krājumi var izsīkt; jo Kristus ir neizsmeļamais patiesības avots.

Ētikas normas, ko pavēl evaņģēlijs, neatzīst nekādu citu standartu kā vien Dieva prāta, Dieva gribas pilnīgu izpildi. Visas rakstura pareizās īpašības atrodamas Dievā kā kaut kas pilnīgs un saskaņots. Katram, kas pieņem Kristu par savu personīgo Glābēju, ir dota priekšrocība iegūt šīs īpašības. Tā ir svētuma zinātne.

55.nodaļa

Uzmanīga attieksme pret tiem, kas cīnās ar grūtībām

(277) Jau gadiem ilgi ir parādīts gudrības trūkums izturēšanās veidā pret cilvēkiem, kas uzsāk un turpina virzīt uz priekšu Kunga darbu grūtās vietās. Bieži šie cilvēki strādā tālu pāri saviem spēkiem. Viņiem ir maz naudas, ko ieguldīt darba izvēšanai, un, lai darbu virzītu uz priekšu, viņi ir spiesti pienest upurus. Viņi strādā par mazām algām un ievēro visstingrāko taupību. Viņi aicina ļaudis sniegt līdzekļus, un devībā paši rāda priekšzīmi. Par to, kas padarīts, viņi slavu atdod Dievam, atzīdami, ka Dievs ir viņu ticības iesācējs un pabeidzējs un ka, tikai pateicoties Viņa spēkam, tiem ir bijis iespējams gūt sekmes.

Reizēm, kad šie strādnieki ir panesuši nastu smagumu un dienas karstumu un ar pacietīgām, neatlaidīgām pūlēm iekārtojuši kādu skolu vai sanatoriju vai kaut ko citu darba tālākai attīstībai, viņu brāļi pieņem lēmumu, ka kāds cits varētu strādāt labāk un tāpēc tam jāuzņemas atbildība par darbu, ko tie ir darījuši. Dažos gadījumos lēmumu pieņem, neveltot pienācīgu cieņu un uzticību tiem, kas veikuši darba nepatīkamāko daļu, kas pūlējušies, lūguši un cīnījušies, ieliekot darbā visus savus spēkus un enerģiju.

Dievam nepatīk tāda izturēšanās pret Viņa strādniekiem. Dievs aicina Savus ļaudis atbalstīt to rokas, kas stiprina darbu jaunās, grūtās vietās, sakot tiem iepriecinošus un iedrošinošus vārdus.

(278)

Savā degsmē, savā centībā izvērst darbu šie strādnieki varbūt ir pielaiduši kļūdas. Viņi varbūt, vēloties iegūt līdzekļus grūtībās iestīgušo uzņēmumu atbalstīšanai, ir ielaidušies pasākumos, kas priekš darba nav vislabākie. Kungs, redzēdams, ka šie pasākumi tos novērsīs no tā, kas tiem jādara saskaņā ar Viņa gribu, pieļauj, ka tie piedzīvo vilšanos, kas satriec viņu cerības. Ir upurēta nauda, un tās ir lielas bēdas tiem, kas stipri cerēja gūt līdzekļus darba atbalstīšanai.

Kamēr šie strādnieki sasprindzināja katru nervu līdzekļu sagādāšanai, kas tiem palīdzētu pārvarēt kritisko stāvokli, daži no viņu brāļiem stāvēja blakus, kritizējot un paredzot ļaunu, izskaidrojot smagi noslogoto strādnieku motīvus tā, it kā viņi tīši gribētu kaitēt un padarot viņu darbu vēl grūtāku. Savtīguma apstulboti, šie kļūdu meklētāji nesaprata, ka viņu brāļiem ietika bēdu un ciešanu arī bez nosodošām piezīmēm no cilvēkiem, kas nav nesuši smagas nastas un atbildības. Vilšanās cerībās ir liels pārbaudījums, tomēr kristīga mīlestība sakāvi var pārvērst uzvarā. Sāpīgie zaudējumi mācīs būt piesardzīgiem. Mēs mācamies no ciešanām. Tā mēs iegūstam pieredzi.

Gudri un gādīgi izturieties pret strādniekiem, kas, kaut arī kļūdījušies, darbā ir parādījuši dedzīgu un pašuzpurīgu ieinteresētību. Lai viņu brāļi saka: "Mēs lietas nedarīsim vēl sliktākas, liekot jūsu vietā citu, pirms neesam devuši jums izdevību izlabot jūsu kļūdu un nostāties izdevīgā gaismā, atbrīvojoties no netaisnas kritikas sloga." Dodiet viņiem laiku visu nokārtot, pārvarēt viņus apņemošās grūtības un nostāties eņģeļu un cilvēku priekšā kā cienjamiem strādniekiem. Viņi ir kļūdījušies, bet vai tie, kas apšaubījuši un kritizējuši, būtu rīkojušies labāk? Apsūdzošajiem farizejiem Kristus teica: "Kurš no jums bez grēka, tas lai met pirmo akmeni." (Jāņa 8:7). (279)

Atrodami ļaudis, kas ir pārāk karsti savās ilgās reformēt lietas, kas tiem liekas kļūdainas. Viņi domā, ka tiem vajadzētu tikt izraudzītiem ieņemt to vietas, kas pielaiduši kļūdas. Viņi pārāk zemu novērtē darbu, ko šie strādnieki darījuši, kamēr citi ir tikai skatījušies un kritizējuši. Ar savu rīcību viņi saka: "Es varu veikt lielas lietas. Es darbu varu virzīt uz priekšu sekmīgi." Tiem, kas domā, ka viņi tik labi zina, kā izvairīties no kļūdām, es esmu pamācīta teikt: "Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti." (Mat.7:1). Jūs varbūt novērsīsiet kļūdas dažos punktos, bet citās lietās jūs esat spējīgi pieļaut sevišķi smagas kļūdas, ko būtu ļoti grūti izlabot un kas ienestu darbā sajukumu. Šīs kļūdas var būt par iemeslu lielākam ļaunumam nekā tās, ko pielaiduši jūsu brāļi.

Man dots norādījums, ka cilvēkus, kas likuši pamatu kādam darbam un kas, sastopoties ar aizspriedumiem, ir izlauzuši ceļu uz priekšu, nedrīkst nostādīt nelabvēlīgā gaismā, lai citi varētu ieņemt viņu vietas. Atrodami nopietni strādnieki, kas, neskatoties uz dažu savu brāļu kritizēšanu, ir gājuši uz priekšu darbā, par ko Dievs sacījis, ka tas jādara. Ja viņiem liktu atstāt savas atbildīgās vietas, tad rastos iespaids, ko viņi nav pelnījuši un kas būtu nelabvēlīgs darbam, jo izdarītās pārmaiņas tiktu uzskatītas kā pastāvošo nepareizo aizspriedumu un netaisnās kritikas attaisnojums. Kungs vēlas, lai netiktu sperti nekādi soļi, kas nodarītu netaisnību tiem, kas ir ilgi un no visas sirds strādājuši tiem dotā darba stiprināšanā.

Nesaprātīgas pārmaiņas

(280) Ir izdarītas daudzas maiņas, ko būtu bijis labāk nekad neizdarīt. Bieži, kad darbinieki kļūst neapmierināti, tos nevis iedrošina palikt tur, kur viņi ir, un padarīt darbu sekmīgi, bet aizsūta uz citu vietu. Tomēr līdzīvi viņi paņem tos pašus rakstura vilcienus, kas pagātnē sabojāja viņu darbu. Viņi parādīs to pašu nekristīgo garu; jo viņi nav apguvuši pacietīgas un pazemīgas kalpošanas mācību.

Es aicinu uz savādāku lietu kārtību. Maiņām jānotiek mūsu savienību un iestāžu darbinieku vienībās. Ir jāmeklē spējīgi un svētojušies ļaudis un tie jāpamudina savienoties ar nastu nesējiem kā palīgiem un līdzstrādniekiem. Lai starp jauniem un veciem valda harmoniska saskaņa brālīgas mīlestības garā. Tomēr lai vadītāju maiņas nenotiek pēkšņi, tādā veidā, kas padarītu mazdūšīgus tos, kas nopietni un ar panākumiem ir pūlējušies

novest darbu līdz zināmai attīstības pakāpei. Dievs neatzīs par labu neko, kas atņemtu drosmi Viņa uzticīgajiem kalpiem. Lai tie, kuru uzdevums ir nodrošināt mūsu izdevniecībām, mūsu sanatorijām un mūsu skolām visspējīgākos vadītājus, ievēro taisnības pamatlikumus.

Aicinājums kalpošanā

(281) Dievs aicina strādniekus. Darbam vajadzīgi ļaudis, kas paši audzinājuši sevi, kas, atdodamies Kunga rokās kā pazemīgi skolnieki, ir pierādījuši, ka viņi ir Kunga līdzstrādnieki. Šie ir tie ļaudis, kas vajadzīgi sludināšanas un skolas darbā. Lai tie, kas sevi ir parādījuši kā vīrus, iziet uz priekšu un dara Kunga darbā, kas viņiem ir iespējams. Lai tie stājas strādnieku rindās un ar pacietīgām, nepārtrauktām pūlēm pierāda savu vērtību. Tieši ūdenī un ne uz sauszemes mēs iemācāmies peldēt. Lai tie uzticīgi izpilda darbu, uz ko tie ir aicināti, ka kļūtu derīgi nest vēl augstākas atbildības. Dievs dod visiem izdevību pilnveidot sevi Viņa kalpošanas darbā.

Kas ietērpjas bruņās, lai cīnītos labo cīnīšanos, mantos arvien lielākas un lielākas spējas, tiecoties pilnveidot savas zināšanas par Dievu un strādājot saskaņā ar plānu, kādu Dievs ir nospraudis garīgo, fizisko un prāta spēju pilnīgai attīstībai.

Jaunieši un jaunietes, sakrājiet zināšanas. Negaidiet, līdz kāda cilvēcīga pārbaude atzīst jūs par piemērotiem darbam, bet izejiet uz lielceļiem un sētmalās un sāciet strādāt priekš Dieva. Gudri izlietojiet savas zināšanas. Uzticīgi izmantojiet savas spējas, augstsirdīgi sniedzot tālāk gaismu, ko Dievs jums devis. Mācieties, kā vislabāk pasniegt citiem mieru, gaismu un patiesību un daudzas citas dārgās Debesu svētības. Pastāvīgi pilnveidojieties. Turpiniet sniegties arvien augstāk un augstāk. Spējas noslogot prāta un miesas spēkus, pastāvīgi raugoties uz mūžīgajām īstenībām, ir tas, kas tagad ir vērtējams. Meklējiet Kungu vissirsnīgākā un nopietnākā veidā, lai jūs kļūtu arvien skaidrāki un skaidrāki un garīgi attīstītāki. Tad jūs iegūsiet vislabāko diplomu, kādu vien kāds var iegūt - Dieva apstiprinājumu.

(282)

Lai cik lielas, lai cik mazas ir jūsu spējas, pieminiet, ka tās ir tikai uzticētas jūsu pārziņā. Tā Dievs jūs pārbauda, dodot jums izdevību pierādīt savu godīgumu. Jūs Viņam esat parādā par visām savām spējām. Viņam pieder jūsu miesīgie, garīgie un dvēseles spēki, un šie spēki jāizlieto priekš Viņa. Jūsu laiks, jūsu iespaids, jūsu spējas, jūsu prasme - par visu jāatbild Viņam, Kas visu dod. Vislabāk savas dāvanas izlieto tas, kas, nopietni pūloties, cenšas piepildīt Kunga lielo cilvēces pacelšanas plānu, vienmēr pieminot, ka viņam jābūt skolniekam, kā arī skolotājam.

Jaunieši iziet šajā darbā un, neskatoties uz daudzajām grūtībām, gūst panākumus, tad neizsaki priekšlikumus, ka tiem jāuzņemas kāds cits darbs un ka viņu iesāktais darbs jānodod vecāku un vairāk pieredzējušu cilvēku uzraudzībā. Kad mūsu jaunieši cīnās ar grūtībām, tie varbūt kļūdīsies, bet, ja viņi neatlaidīgi dosies uz priekšu, tad viņu sakāve tiks pārvērsta uzvarā.

Mani līdzstrādnieki, neatlaidīgi turpiniet darīt to darbu, ko jūs esat iesākuši. Turieties pie tā, līdz jūs gūstat uzvaru pēc uzvaras. Audziniet sevī mērķtiecību. Turiet acu priekšā augsto standartu, ka varat padarīt arvien vairāk un vairāk laba, tā atstarojot Dieva godību.

Dievs dažus Savus kalpus ir apdāvinājis ar īpašām spējām, un neviens nav aicināts noniecināt viņu pārākumu. Tomēr lai neviens neizlieto savas spējas sevis izcelšanai. Lai

tie neuzskata sevi kā lielāku labvēlību baudošus, salīdzinot ar citiem cilvēkiem, un arī nepaaugstinās pāri citiem patiesiem un godīgiem strādniekiem. Kungs uzlūko sirdi. Debesu Universs visaugstāk cienī to, kas visvairāk nodevies Dieva darbam. Debesis uzmanīgi vēro, lai redzētu, kā tie, kas ieņem ietekmīgas vietas, izpilda savu pārvaldnieku darbu. Prasības no viņiem kā pārvaldniekiem nosaka viņu iespaids apjoms. Savā izturēšanās veidā pret līdzcilvēkiem viņiem vajadzētu būt kā tēviem - taisnīgiem, maigiem un godīgiem. Raksturā viņiem vajadzētu līdzināties Kristum, apvienojoties ar saviem brāļiem visciešākām vienprātības un sadraudzības saitēm.

56.nodaļa

Saprātīga līdzekļu sadalīšana

(283) Daudzus ir apgrūtinājis sarežģītais līdzekļu sadalījuma jautājums. Atkal un atkal sātans ar saviem viltīgajiem, vilinošajiem priekšlikumiem ir aizsprostojis ceļu tālākai iešanai uz priekšu. Draudze nav stāvējusi, juzdamās atkarīga no Dieva, bet, padodoties ienaidnieka kārdinājumiem, ir centusies realizēt plānus, kas prasīja līdzekļus, kas tālu pārsniedza šī plāna piepildīšanas rezultātā gūtos ienākumus. Daudz naudas ir ieguldīts dažās vietās. Tas ir atņēmis misijas laukiem palīdzību, ko tiem vajadzēja saņemt. Ceļot darbu savā lauka daļā, cilvēki ir piepildījuši dzīvē savtīgus plānus un ir smēlušī līdzekļus no Kunga kases, aizmirstot, ka visi ienākumi pieder Kungam un ka jāapgādā arī citas Viņa vīna dārza daļas. Tādu iemeslu dēļ, ar ko tiem nepatiks sastapties lielajā tiesā, tie ir aizvēruši savas acis pret savu līdzstrādnieku vajadzībām. Tā bez līdzekļiem atstātie lauki ir palikuši neapstrādāti. Traucoties uzcelt plašas ēkas un neapbrīnīto to izmaksas, nepārdomājot, cik būs vajadzīgs torņu būvei, cilvēki darbā ir radījuši sajukumu, drosmi atņemošus apstākļus un sagādājuši parādus. Ir aizšķērsota sekmīga iešana uz priekšu jaunos laukos.

Kāds neprāta veids ir pārvarējis dažus cilvēkus, liekot tiem darīt to, kas paņems līdzekļus bez jebkādam cerībām vēlāk līdzekļus atgriezt. Ja šī nauda būtu izlietota tā, kā to pēc Kungs norādījumiem vajadzētu izlietot, tad būtu sapulcēti un sagatavoti strādnieki tā darba veikšanai, kas jāpadara pirms Kunga atnākšanas. Nelikumīga līdzekļu piesavināšanās norāda uz Kunga brīdinājumu nepieciešamību, lai Viņa darbu nesaistītu cilvēcīgi plāni, lai to darītu tādā veidā, kas stiprinātu Viņa lietu. (284)

Strādājot pēc nepareiziem plāniem, cilvēki Kunga lietai ir uzlikuši parādu nastu. Lai tas vairs neatkārtojas. Lai darba priekšgalā esošie ļaudis rīkojas piesardzīgi, atsakoties Dieva lietu noslogot ar parādiem. Lai neviens nerīkojas pārgalvīgi, nevērīgi, domājot, bet nezinot, ka viss būs labi.

Pārmērīgs satraukums un interese par darbu vienā vietā neko nedod visa kopējā darba virzīšanai uz priekšu. Plānojot celt ēkas vienā vietā, rūpīgi apsveriet stāvokli citās vietās, kur tieši tikpat lielā mērā vajadzīga nauda nepieciešamo ēku celšanai. Laika ir maz, un, kad ēkas jāceļ, tad dariet to, pienācīgi ņemdami vērā visas Kunga vīna dārza daļas. Lai tas, kas pārzina celtniecības darbus, ir vīrs ar veselīgu, svētotu prātu, ne tāds, kas, rūpējoties par arhitektoniski skaistas ēkas celšanu, ar lieliem naudas ieguldījumiem radītu darbā sarežģījumus.

Dievs nav sajukuma, bet gan kārtības un progresā radītājs. Lai tie, kas vēlas virzīt uz priekšu Viņa lietu, stiedz lēnām un ceļ saprātīgi. Lai neviens nedrāžas uz priekšu ar

maldīgu pieņēmumu, ka līdzekļi jāiegulda, lai būtu iespējams izcelties. Tā saka Kungs: "Tādā veidā līdzekļus nedrīkst izdot, jo tas notiek uz dvēseļu rēķina."

Savtīgas rīcības rezultāti šodien stāv mūsu priekšā kā uzskatāms pierādījums tādu cilvēku gudrībai, kuru prātam un sirdij nepieciešama Svētā Gara vadība. Kungam ir daudz ceļu, lai pārmeklētu un pārbaudītu tos, kas sevi sauc par kristiešiem. Nekļūdīgā precizitātē Viņš ir atklājis cilvēcīgas gudrības rezultātus, parādot tiem, kas iedomājās darām lielas lietas, ka viņiem nepieciešams novērtēt pagātņi; (285)

ka tiem jāskatās, ka nav vadījušies no Svētā Gara, bet ka daudzās lietās ir atteikušies no Kunga padoma. Ja tie šo sevi pārbaudi būtu uzsākuši sava darba sākumā, kā Kungs viņiem pavēlēja darīt, tad Dievu apkaunojošas kalpošanas gadi būtu pārvērtušies mīlestības kalpošanā. Katrai sirdij katrā namā jāuzņemas sevi pārbaudes darbs, citādi dažs atradīs, kā notika ar Saulu, ka viņi ir nozīmēti iznīcībai. Sevišķi tas attiecas uz vīriem atbildīgās vietās. Kungs saka: "Es neizlietošu nevienu plānu, kura pamatā ir savtība." Ikvienam tagad jāmeklē Kungs. Dieva ļaudis neizturēs pārbaudi, ja nenotiks atmoda un reformācija. Kungs neielaidīs mājvietās, ko Viņš sagatavo taisniem, nevienu dvēseli, kas ir pašpalāvīga.

Lai arī kādi būtu apstākļi, mūsu ļaudīm nevajadzētu kādā zemē visus savus līdzekļus ielikt vienā lielā un dārgā ārstnieciskā iestādē. Liela ļaužu skaita sapulcināšana vienā vietā nav vēlama vislabāko rezultātu sasniegšanai miesīgas vai garīgas atjaunošanas darbā. Bez tam šādas iestādes dibināšana aplaupītu citas vietas, kur arī vajadzētu dibināt ārstnieciskas iestādes. Kur vien mēs strādājam, kāds vēlēties dabūt tik daudz līdzekļu, cik iespējams, lai uzceltu lielu ēku; tomēr tas nav visgudrākais plāns. Plānojot kādas iestādes celšanu vienā vietā, mums vajadzētu paturēt prātā arī citu vietu vajadzības. Ievērojiet taupību, lai arī citās zemes daļās būtu iespējams sniegt ļaudīm līdzīgas priekšrocības.

57.nodaļa

Mūsu gados vecie celmlauži - pionieri

(286) Gados vecajiem srādniekiem - pionieriem, kas bijuši saistīti ar trešā eņģeļa vēsts darbu gandrīz no tā sākuma, kuru pieredze tajā datējama gandrīz ar laika paiešanu 1844.gadā, Kungs saka: "Jūsu palīdzība vēl ir vajadzīga. Neuzņemieties nastas, ko var nest citi, kas ir jaunāki. Jums pienākas būt uzmanīgiem savas dzīves ieradumos. Jums jābūt gudriem savu fizisko, intelektuālo un garīgo spēku izlietošanā. Jums, kas esat gājuši cauri tik daudziem un dažādiem piedzīvojumiem, jādara viss, ko jūs varat darīt, lai saglabātu savus spēkus, ka varat strādāt priekš Kunga tik ilgi, cik Viņš ļaus jums stāvēt savā vietā, palīdzot virzīt uz priekšu Viņa darbu."

Līdz ar Jāni šie nastu nesēji var teikt: "Kas bijis no iesākuma, ko esam dzirdējuši, ko ar savām acīm esam redzējuši, ko esam skatījuši un ko mūsu rokas aptaustījušas, no dzīvības Vārda, (jo dzīvība ir parādīta, un mēs to esam redzējuši un apliecinām un pasludinām jums mūžīgo dzīvību, kas bija pie Tēva un mums ir parādīta). - ko esam redzējuši un dzirdējuši - to mēs jums pasludinām, lai arī jums ir sadraudzība ar mums, un šī mūsu sadraudzība ir ar Tēvu un ar Viņa Dēlu Jēzu Kristu... Un šī ir tā sludināšana, ko no Viņa esam dzirdējuši un jums sludinām: ka Dievs ir gaišums un Viņā nav nekādas tumsības. Ja mēs sakām, ka mums ir sadraudzība ar Viņu, un ja tumsībā staigājam, tad melojam un nedarām patiesību. Bet, ja staigājam gaišumā, it kā Viņš ir gaišumā, tad

mums ir sadraudzība savā starpā, un Jēzus Kristus, Viņa Dēla, asinis mūs šķīsta no visiem grēkiem.” (1.Jāņa 1:1-7). (287)

Dieva lietai vajadzīga pieredzējušo roku, gados veco strādnieku palīdzība, kam ir daudzu gadu piedzīvojumi Kunga darbā; kas vērojuši vēsts attīstību un panākumus tās dažādajās nozarēs; kas redzējuši daudzus aizejam fanātismā, nododoties viltīgu teoriju maldiem, pretojoties visām pūlēm ļaut patiesības gaismai atklāt māņticību, kas bija ienākusi, lai sajauktu prātus un atņemtu visu spēku vēstij, kas tās skaidrībā šajās pēdējās dienās jāsniedz Dieva atlikušiem ļaudīm.

Daudzi pārbaudītie Dieva kalpi jau ir aizmiguši Jēzū. Vērtēsim to cilvēku palīdzību, kas šodien vēl ir dzīvi. Cienīsim viņu liecību. Dieva labā roka ir bijusi ar šiem uzticīgajiem strādniekiem. Viņš tos uzturēs ar Savu stipro roku, sacīdams: “Atbalstieties uz Mani, Es būšu jūsu stiprums un jūsu neizsakāmi lielā alga.” Kas atradās vēstī tās sākumā. kas drosmīgi cīnījās, kad kauja izvērtās smaga, tie arī tagad nedrīkst pārtraukt cīņu.

Vajadzētu kopt vismaigāko ieinteresētību pret tiem, kuru dzīves intereses ir saistītas ar Dieva darbu. Neskatoties uz viņu daudzajām vājībām, šiem strādniekiem vēl piemīt spējas, kas tos dara derīgus savas vietas ieņemšanai. Dievs vēlas, lai tie atrastos vadošās vietās Viņa darbā. Tie ir palikuši uzticīgi vētrās un pārbaudījumos un pieskaitāmi mūsu visvērtīgākajiem padomdevējiem. Cik pateicīgiem mums vajadzētu būt, ka tie vēl var lietot savas dāvanas Kunga darbā!

Neizlaidīsim no acīm patiesību, ka pagātnē šie nopietnie cīnītāji upurēja visu, lai virzītu uz priekšu darbu. Tas, ka tie Dieva darbā ir kļuvuši veci un sirmi, nav nekāds iemesls, kāpēc viņu iespaidam nevajadzētu būt pārākam par to cilvēku iespaidu, kam ir daudz mazākas zināšanas par darbu un daudz mazāk pieredzes dievišķās lietās. (288)

Lai gan viņi ir noguruši un nespējīgi nest smagākas nastas, ko var un ko vajadzētu nest jaunākiem cilvēkiem, viņiem ir visaugstākā vērtība kā padomdevējiem. Viņi ir pielaiduši kļūdas, tomēr no savām neveiksmēm tie ir smēlušies gudrību; viņi ir mācījušies izvairīties no maldiem un briesmām, un vai viņi pēc tam nav spējīgi dot gudru padomu? Viņi ir panesuši pārbaudījumus un grūtības, un, kaut arī daļu spēku viņi jau ir zaudējuši, tomēr tos nedrīkst nobīdīt malā mazāk pieredzējuši strādnieki, kas pavisam maz pazīst šo celmlaužu darbu un uzupurēšanos. Kungs viņus tā nenobīda malā. Viņš dod tiem īpašu žēlastību un zināšanas.

Kād Jānis bija kļuvis vecs un sirms, viņam tika dota vēsts, ko sniegt vajātajām draudzēm. Jūdu vairākkārtīgi mēģināja atņemt viņam dzīvību, bet Kungs teica: “Lai viņš dzīvo. Es, Kas viņu radīju, būšu ar viņu un pasargāšu viņu.” Šis gados vecais māceklis pastāvīgi nodeva liecību par Kungu. Skaistā valodā un muzikālā balsī, runādams tādā veidā, kas ietekmēja sirdi visiem, kas viņu dzirdēja, viņš stāstīja par Kristus vārdiem un darbiem. Kā trimdinieku viņu izsūtīja uz Patmos salu, tomēr Kristus viņu apmeklēja viņa trimdā un viņam darīja zināmas lielās patiesības, kas atrodamas Atklāsmes grāmatā.

Kad tie, kas savu dzīvi atdevuši Dieva darbam, tuvojas savas zemes dzīves vēstures noslēgumam, tad Svētais Gars tos ietekmē atstāstīt piedzīvojumus, kādi tiem ir bijuši savienībā ar Viņa darbu. Atmiņas par Viņa brīnišķo rīcību ar Saviem ļaudīm, Viņa lielo laipnību, glābjot tos no grūtībām, vajadzētu atkārtot tiem, kas tikko kļuvuši ticīgi. Vajadzētu atstāstīt arī grūtības, kas nākušas pār Dieva kalpiem sakarā ar dažu atkrišanu, kas kādreiz bija vienoti ar tiem darbā, un Svētā Gara darbību, lai atņemtu spēku

apmelojumiem, kas izteikti pret ļaudīm, kas savu sākotnējo uzticību ir paturējuši stipru līdz pat galam.

(289)

Vecos karognesējus, kas vēl ir dzīvi, nevajadzētu likt grūtās vietās. Kas savam Kungam ir kalpojuši, kad darbs bija smags, kas panesuši nabadzību un palikuši uzticīgi patiesībai, kad mūsu skaits bija mazs, tie vienmēr ir jācienī un jāgodā. Es esmu pamācīta teikt: Lai ikviens ticīgais cienī gados vecos celmlaužus, kas ir panesuši pārbaudījumus un grūtības un daudzu lietu trūkumu. Tie ir Dieva darba lietpratēji, tiem ir bijusi ievērojama loma Viņa darba izveidošanā.

Kungs vēlas, lai jaunākie strādnieki iegūtu gudrību, spēku un briedumu gados vecāku strādnieku sabiedrībā, kuri vēl ir pataupīti Viņa lietai. Lai jaunākie cilvēki saprot, ka ar tādu strādnieku atrašanos viņu vidū tiem ir piešķirtas lielas priekšrocības. Lai tie parāda lielu cieņu sirmajiem matiem, vīriem, kam ir ilga pieredze Dieva darba attīstībā. Lai tie ierāda viņiem goda vietu savās padomēs. Dievs vēlas, lai tie, kas ienākuši patiesībā vēlākos gados, ņemtu vērā šos vārdus.

Kaut Dievs svētītu un stiprinātu mūsu vecos un pārbaudītos strādniekus. Kaut Viņš tiem palīdzētu būt gudriem savu fizisko, intelektuālo un garīgo spēku saglabāšanā. Kungs mani pamācījis teikt tiem, kas sniedza savu liecību vēsts pirmajās dienās: "Dievs jūs ir apveltījis ar spriešanas spējām, un Viņš vēlas, lai jūs izprastu likumus, kam pakļauta organisma veselība, un tiem paklausītu. Neesiet neapdomīgi. Nepārstrādājieties. Ņemiet laiku atpūtai. Dievs vēlas, lai jūs stāvētu savās vietās, darot savu daļu vīru un sievu glābšanā, ka varenā ļaunuma straume neizrautu tos sev līdzī. Viņš vēlas, lai jūs paliktu apbruņoti, līdz Viņš pavēlēs jums nolikt ieročus. Nav vairs ilgi līdz brīdim, kad jūs saņemsiet savu algu."

58.nodaļa

Gādība par strādniekiem

(290) Vajadzētu kaut ko darīt, rūpējoties par sludinātājiem un citiem Dieva uzticīgajiem kalpiem, kas pārdzīvojumu ietekmē vai pārslodzes dēļ, strādājot Viņa darbā, ir saslimuši un kam vajadzīga atpūta un atveseļošanās, vai kas vecumā vai zudušās veselības dēļ vairs nespēj panest nastas un dienas karstumu. Sludinātāji bieži tiek nozīmēti iet uz darba lauku, kas, kā viņi zina, būs kaitīgs viņu veselībai; tomēr, nevēlēdamies izvairīties no grūtām vietām, tie riskē, cerēdami sniegt ļaudīm palīdzību un svētību. Pēc kāda laika tie redz, ka viņu veselība sabrūk. Tiek izmēģināta klimata un darba maiņa, tomēr neiegūstot nekādu atvieglojumu; un ko lai viņi tad dara?

Šie uzticīgie strādnieki, kas Kristus dēļ ir atteikušies no pasaulīgām izredzēm, labāk izvēloties nabadzību nekā bagātības priekus, kas, sevi aizmirsdami, ir nopietni un dedzīgi strādājuši, lai mantotu dvēseles Kristum; kas ir bagātīgi devuši dažādo Dieva darba pasākumu sekmēšanai un kas tad kaujā ir pakrituši, noguruši un slimī un bez līdzekļiem palikuši, tos nedrīkst atstāt cīnāmi ar trūkumu un ciešanām; vai pieļaut, lai tie justos nabagi. Lai mūsu strādniekus, kad viņus pārvar slimība vai nespēks, neapgrūtina bailpilnais jautājums: "Kas tagad notiks ar manu sievu un maniem mazajiem, kad es vairs nevaru strādāt un gādāt par viņu vajadzībām?" Tas ir tikai taisnīgi, ka tiek gādāts par šo uzticīgo strādnieku vajadzībām un to vajadzībām, kas atkarīgi no viņiem.

Augstsirdīga gādība tiek parādīta kara veterāniem, kas cīnījušies par savu zemi. Visā tālākā dzīves laikā šie ļaudis nes rētas un nespēka iezīmes, kas stāsta par viņu bīstamajām cīņām, par pārgājieniem, no kuriem viņi nevarēja izvairīties, viņu pārdzīvojumiem vētrās un viņu ciešanām cietumos. (291)

Visi šie viņu uzticības un uzpurēšanās pierādījumi dod tiem taisnīgas tiesības uzstādīt prasības tautai, ko viņi ir palīdzējuši glābt - prasības, kas tiek atzītas un godātas. Bet kādu gādību ir parādījuši Septītās dienas Adventisti Kristus kareivjiem?

Novārtā pamesti strādnieki

Mūsu ļaudis nav vajadzīgā mērā izpratuši šīs lietas neatliekamību, un tāpēc tā ir palikusi nenokārtota. Draudzes ir bijušas bezrūpīgas, un, kaut arī uz viņu tekas ir spīdējusi gaisma no Dieva Vārda, tās tomēr nav pildījušas šo vissvētāko pienākumu. Kungam ļoti nepatīk šī Viņa uzticīgo strādnieku pamešana novārtā. Mūsu ļaudīm vajadzētu būt tikpat labprātīgiem atbalstīt šos cilvēkus viņu sliktajos apstākļos, cik tie bija labprātīgi pieņemt viņu līdzekļus un kalpošanu, kad tie bija veseli.

Dievs mums ir uzlicis pienākumu piegriest sevišķu vērību trūcīgajiem mūsu vidū. Tomēr šie sludinātāji un strādnieki nav jāpielīdzina trūcīgajiem. Viņi sev Debesīs ir krājuši nezūdošu mantu. Viņi ir kalpojuši savienībai tās vajadzībās, un tagad savienībai jākalpo viņiem. Kad šāda veida gadījumi nāk mūsu priekšā, tad mums nevajag iet garām uz pretējo pusi. Mēs nedrīkstam teikt: "Sildieties un paēdiet" (Jēk,2:16), un pēc tam neko nedarīt, lai apmierinātu viņu vajadzības. Pagātnē tā ir darīts, un tādā veidā dažos gadījumos Septītās dienas Adventisti ir apkaunojuši savu ticības apliecību un devuši arī pasaulei izdevību apjaunot Dieva lietu.

Mājas strādniekiem

(292) Tagad Dieva ļaudīm pienākas novērst šo apkaunojumu, apgādājot minētos Dieva kalpus ar ērtām mājām, ar dažiem akriem zemes, kur tie paši varētu sev izaudzēt produktus un justies neatkarīgi no savu brāļu labdarības. Ar kādu prieku un mieru šie nogurušie strādnieki raudzītos uz klusu, mazu mājvietu, kur tiktu atzītas viņu taisnīgās prasības pēc atpūtas!

Atkal un atkal ir norādīts uz pienākumu, ko mēs esam parādā šiem cilvēkiem, tomēr nekādi izšķiroši soļi attiecībā uz to nav sperti. Kā tautai mums vajadzētu izprat savu atbildību šajā lietā. Katram draudzes loceklim vajadzētu būt ieinteresētam visā, kas attiecas uz cilvēcīgo brālību un brālību Kristū. Mēs esam viens otra locekļi; ja viens loceklis cieš, visi locekļi cieš viņam līdzī. Kaut kas ir jādara, un savienībai vajadzētu būt garīgām izšķiršanas spējām, lai varētu izprast, kādas priekšrocības un ērtības ir nepieciešamas nogurušajiem strādniekiem un ko tie ir pelnījuši.

Mūsu sanatorijas kā patvēruma vieta strādniekiem

Bieži šiem sludinātājiem ir vajadzīga īpaša uzmanība un ārstēšana. Mūsu sanatorijām vajadzētu būt par patvēruma vietu šādiem sludinātājiem un visiem nogurušajiem strādniekiem, kam nepieciešama atpūta. Ir jānodrošina telpas, kur viņi gūtu atpūtu un pārmaiņu bez pastāvīgām bažām par to, kā samaksāt izdevumus. Kad mācekļi no darba bija noguruši, Kristus tiem teica: "Nāciet savrup, ... un atpūties mazliet." (Marka 6:31). Viņš vēlētos, lai būtu vietas, kur Viņa kalpi tagad varētu rast iesepju atpūsties un

atgūt spēkus. Mūsu sanatorijām jābūt atvērtām mūsu daudz strādājošiem sludinātājiem, kas darījuši visu viņu spēkos iespējamo, lai sagādātu līdzekļus šo iestāžu celšanai un atbalstīšanai, un jebkurā laikā, kad viņiem vajadzīgas šeit saņemamās priekšrocības, tiem sanatorijā vajadzētu justies kā mājās. (293)

Šiem strādniekiem nekad nevajadzētu noteikt augstu maksu par uzturu un ārstēšanu, nedz pret viņiem izturēties kā pret ubagiem vai kaut kādā veidā likt tiem tādiem justies no to puses, kuru viesmīlību viņi bauda. Augstsirdīga devīguma parādīšana to iekārtojumu izlietošanā, ko Dievs ir sagādājis Saviem pārgurušajiem un pārstrādājušajiem kalpiem, Viņa skatījumā ir īsts ārstniecisks misijas darbs. Dieva strādnieki ir saistīti ar Viņu, un vajadzētu atcerēties, ka ar to uzņemšanu tiek uzņemts Kristus Viņa vēstnešu personā. Viņš to prasa, un Viņš ir apkaunots, un Viņam nepatīk, ja pret tiem izturas vienaldzīgi vai sīkumaini un savtīgi. Dieva svētības nepavadīs skopu izturēšanos pret kādu no Viņa izredzētajiem cilvēkiem. Ārstniecisko darbinieku sabiedrībā ne vienmēr ir parādītas asas uztveres spējas, lai izšķirtu šos jautājumus. Daži viņus nav vajadzīgā mērā ievērojuši. Kaut Kungs svētotu uztveres spējas ļaudīm, kas ir atbildīgi par mūsu iestādēm, lai tie zinātu, kam jāparāda patiesa līdzjūtība un gādība.

Tai darba nozarei, kurā šie pārgurušie darbinieki ir strādājuši, vajadzētu praktiski apliecināt, ka viņu darbs tiek atzīts, palīdzot tiem viņu vajadzības brīdī, lielā mērā daloties ar sanatoriju izdevumu segšanā.

Dažiem strādniekiem ir tādi materiālie apstākļi, ka viņi spēj nedaudz atlicināt no savas algas; un toviņiem, ja iespējams, arī vajadzētu darīt, ārkārtēju gadījumu dēļ; bet pat tos vajadzētu laipni sagaidīt kā svētību sanatorijai. Tomēr lielākai mūsu strādnieku daļai ir jaatsaucas uz daudziem un lieliem pienākumiem. Vienmēr, kad vajadzīgi līdzekļi, tie ir aicināti kaut ko darīt, rādīt priekšzīmi, lai viņu piemēra iespaids pamudinātu citus uz devību un Dieva lieta ietu uz priekšu. Viņi izjūt tādas ilgās pacelt karogu jaunos laukos, ka daudzi pat aizņemas naudu, lai atbalstītu dažādos pasākumus. Viņi nav devuši nelabprāt, bet iespēju strādāt patiesības virzīšanai uz priekšu ir uzskatījuši par priekšrocību. Tādā veidā atsaucoties uz aicinājumiem dot līdzekļus, tiem bieži pāri paliek pavisam maz. (294)

Par viņu devību darbam Kungs ir vedis sīku uzskaiti. Viņš zina, kādu labu darbu tie ir darījuši, darbu, par ko jaunākiem strādniekiem nav nekādas izpratnes. Viņam bija zināms viss viņu trūkums un paš aizliedzība. Viņš ir ievērojis visus apstākļus šajos gadījumos. Viss tas ir ierakstīts grāmatās. Šie vecie strādnieki ir skatu spēle pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem, un viņi ir kā uzskatāma mācība, kur var pārbaudīt mūsu reliģisko pamatlikumu patiesīgumu. Kungs vēlas, lai mūsu ļaudis saprastu, ka šī darba celmlauži ir pelnījuši visu, ko mūsu iestādes viņu labā var darīt. Dievs aicina mūs izprast, ka tie, kas Vīna darbā ir kļuvuši veci, pelna mūsu mīlestību, godu un visdziļāko cieņu.

Fonds priekš strādniekiem

Ir jāizveido fonds tādiem darbiniekiem, kas vairs ilgāk nespēj strādāt. Mēs nevaram būt skaidri Dieva priekšā, ja nedarīsim visu, ko no mums šai lietā prasa skaidrs saprāts, un pie tam bez kavēšanās. Mūsu vidū ir daži, kas neredzēs šādas rīcības nepieciešamību; tomēr viņu pretestība nedrīkst uz mums atstāt nekādu iespaidu. Kas apņēmušies savās sirdīs būt taisni un darīt taisnību, tiem pastāvīgi vajadzētu iet uz priekšu, lai paveiktu kādu labu darbu, ko Dievs prasa. Ir daudz tādu, kas jūtas mierīgi, kas ir atlikuši laba darīšanu ar savu mant; bet vai tā tam jābūt arī tālāk? Vai tik ļoti mīlēsim naudu, apraksim to šai zemē? (295)

Dievs aicina visus līdzdarboties šajā pasākumā. Bagātajiem vajadzētu dot no savas pārpilnības; bet, ja tie dos negribīgi, ilgodamies katru dolāru ieguldīt kādā pasaulīgā uzņēmumā, tad tie nesaņems savu atalgojumu.

Pieticīga dāvana no nabadzīgās šķiras Dieva skatījumā nav mazāka par bagāto cilvēku lielajiem ziedojumiem. Kungs dāvanai pievienos Savu svētību, piešķirot tās mīlestības nodomam auglību, atbilstoši sirsnīgajam priekam, ar kādu dāvana dota. No visiem avotiem nākošās artavas vajadzētu rūpīgi savākt.

Tagad ir vajadzīga jauniešu degsme. Tiem vajadzētu atstāt visu, kam nav patiesas vērtības, un ierobežot savas vajadzības. Es gribētu pārliecināt viņus un visus mūsu ļaudis, lai naudu, ko parasti iegulda nevajadzīgās lietās, atdotu augstākiem, svētākiem mērķiem. Dariet visu, ko jūs spējat, lai radītu fondu gados vecajiem sludinātājiem, kas pastāvīgā darbā un rūpēs ir izsmēluši savus spēkus. Svētījiet visu, kas jums ir, Kungam. Neizlietojiet savu naudu, lai izpatiktu sev. Nododiet to Kunga kasē. Neļaujiet līdzekļiem iziet no jūsu rokām, lai tikai apmierinātu savas vai citu iegribas. Izdodot naudu, ievērojiet, ka tā ir Kunga nauda, ar ko jūs rīkojaties, un ka jums par tās izlietošanu jāatbild Viņam.

Gados vecos, kuru saites ar dzīvi irst, es aicinu taisnīgi rīkoties ar jūsu Kunga mantu, pirms jūs aizmieģat Jēzū. Pieminiet, ka jūs esat Dieva namturi. Kamēr jūs vēl dzīvojat, atdodiet Kungam atpakaļ Viņa īpašumu. Nenokavējiet nokārtot šo lietu, kamēr jums vēl ir prāts. Tuvojoties vecumam, mums pienākas izdalīt savus līdzekļus iestādēm, ko dibinājis Dievs. Sātans izlietos visādu viltību, lai atņemtu Kunga lietai tik ļoti vajadzīgos līdzekļus. Daudzi savu naudas podu saista pasaulīgos pasākumos, kad Dieva lietai vajadzīgs ikviens dolārs, lai virzītu uz priekšu patiesību un pagodinātu Viņa Vārdu. (296)

Es jautāju, vai mums nevajadzētu sev noguldīt mantu Debesīs, maisos, kas nenoveco? Es sevišķi spiedoši gribētu aicināt gados vecos, kam drīz jānokārto savas īpašumu lietas, atcerēties tos, kas ir uzticīgi kalpojuši ar Vārdu un mācību. Nolieciet savus līdzekļus, kur, veselībai un dzīvībai zūdot, tie var tikt ieguldīti Dieva lietā. Tā tie tiks nodoti mijējiem un pastāvīgi vairošies.

Es aicinu draudzi kopumā un tās locekļus atsevišķi atdot Dievam Viņam piederošo un jums uzticēto kapitālu un augļus. Tādā veidā jūs iegūsiet mantu Debesīs. Lai jūsu sirdis ir patiesi godīgas pret Jēzu. Kaut arī jūs varbūt jūtaties kā vismazākie no visiemsvētiem, tomēr jūs esat Kristus miesas locekļi, un caur Viņu jūs esat vienoti ar visiem Viņa cilvēcīgajiem darba rīkiem un ar Debesu augstu attīstīto būtņu augstību un spēku. Nevienš no mums nedzīvo sev pašam. Katram ir noteikta sava pienākuma vieta, ne viņa paša šauro, savtīgo interešu apmierināšanai, bet lai katrs atstātais iespaids varētu būt stiprums priekš visiem. Ja mēs patiesi ticam, ka katrs atsevišķi esam skatu spēle pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem, vai tad mēs kā draudze neparādīsim garu, kas ļoti atšķirtos no gara, kas tagad atklājas mūsu vidū? Vai mēs tad nebūsim dzīva, darbīga draudze?

Vajadzētu uzturēt pastāvīgi plūstošas lielās un mazās labdarības straumes. Dieva aizgādība ir tālu mums priekšā, iedama uz priekšu daudz ātrāk kā mūsu augstsirdīgā devība. Dieva lietas uzcelšanas un progresa ceļu aizprosto savtīgums, lepnums, mantkārībam pārspīlēta greznošanās un vēlēšanās izrādīties. Visai draudzei uzlikta svinīga atbildība pacelties augstāk katrā darba nozarē. Ja tās locekļi sekos Kristum, tad tie aizliegs sevi un atsacīs tieksmei izrādīties, uzvarēs mīlestību uz tērpiem, elegantām mājām un dārgām mēbelēm. (297)

Septītās dienas Adventistos jābūt daudz lielākai pazemībai, viņiem daudz vairāk jāatšķiras no pasaules, jo citādi Dievs mūs nepieņems, lai arī kāds būtu mūsu stāvoklis vai darba raksturs, kurā mēs esam iesaistījušies. Taupība un pašaielgšanās dos daudziem cilvēkiem, kuru apstākļi ir viduvēji, līdzekļus labdarībai. Visiem pienākas mācīties no Kristus staigāt pazemīgi pa pašaielgšanās teku, pa kuru gāja Debesu Majestāte. Pašaielgšanai vajadzētu būt visai kristieša dzīvei, lai, atskatot saucienam pēc palīdzības, mēs būtu gatavi atsaukties.

Kamēr vien sātans strādās ar nerimstošu spēku, lai iznīcinātu dvēsele, kamēr vien atskanēs saucieni pēc strādniekiem kādā no plašā pļaujas lauka daļām, tik ilgi arī skanēs aicinājums dot, lai atbalstītu Dieva darbu kādā no tā daudzajām nozarēm. Mēs palīdzam vienā vajadzībā, lai tādā veidā tikai kļūtu iespējams palīdzēt citā līdzīgā rakstura vajadzībā. Pašaielgšanās, kas nepieciešama, lai iegūtu līdzekļus, ko ieguldīt lietās, kuras Dievs vērtē visaugstāk, izveidos ieradumus un raksturu, kas iemantos atzinību: "Labi, tu godīgs un uzticīgs kalps", un darīs mūs derīgus dzīvot mūžīgi Tā klātbūtnē, Kas mūsu dēļ kļuva nabags, lai mēs caur Viņa nabadzību varētu iemantot mūžīgas bagātības.

Cilvēkiem atbildīgās vietās draud briesmas, ka daudzās viņu nestās nastas tos var satriekt, tomēr Kungs nevienam neuzspiež nastas, kas būtu par smagām nešanai. Viņš novērtē katru smagumu, pirms Viņš atļauj tam noslogot to sirdis, kas ir Viņa līdzstrādnieki. Katram Savam strādniekam mūsu mīlošais Debesu Tēvs saka: "Met savu nastu uz Kungu, Tas tevi uzturēs." (Ps.55:23). Lai nastu nesēji tic, ka Viņš nesīs katru nastu, lielu vai mazu. (298)

Nest mūsu nastas Jēzus uzņemas tikai tad, ja mēs Viņam uzticamies. Viņš saka: "Nāciet šurp pie Manis, visi nogurušie un smagi nospiestie, dodī Man savu nastu, uzticiet Man padarīt to, ko nevar veikt cilvēcis darba rīks." Uzticēsimies Viņam. Rūpju pilnā steiga ir akla un nespēj saskatīt nākotni. Bet Jēzus redz beigas jau sākumā, un katrās grūtībās Viņam ir sagatavots Savs ceļš palīdzības sniegšanai. Paliekot Kristū, mēs varam veikt visas lietas caur Viņu, Kas mūs stiprina.

Nesvētījušos strādnieku dēļ, lietas reizēm risināsies nepareizi. Jūs varat raudāt par citu nepareizās rīcības rezultātiem; tomēr neuztraucieties. Šo darbu uzrauga Svēts Meistars. Viss, ko Viņš prasa, ir, lai strādnieki grieztos pie Viņa pēc rīkojumiem un paklausītu Viņa norādījumiem. Visas darba daļas - mūsu draudzes, misijas, sabatskolas, sanatorijas, izdevniecības - Viņš nes uz Savas sirds. Kāpēc uztraukties? Mūsu nerimstošai vēlmei redzēt draudzi dzīvu un darbīgu ir jābūt līdzsvarotai ar pilnīgu paļāvību uz Dievu; jo lielais Nastu Nesējs saka: "Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt." "Seko Man." Viņš iet pa priekšu, mums jāseko.

Lai neviens nepārvērtē savas Dieva dotās spējas, cenšoties vēl ātrāk virzīt uz priekšu Kunga darbu. Cilvēcis spēks nevar pasteidzināt darbu; ar to jāsavienojas Debesu inteliģences spēkam. Tikai tā Dieva darbu var novest līdz pilnībai. Cilvēks nevar padarīt Dieva daļu šajā darbā. Pāvils var stādīt, Apollis laistīt, tomēr pieaugšanu dod Dievs. Vienkāršā uzticībā un lēnprātībā cilvēkam jāsadarbojas ar dievišķo spēku, vienmēr darot savu vislabāko, tomēr pastāvīgi atzīstot, ka Dievs ir lielais Priekšstrādnieks. Cilvēkam nav jāuzticas sev, jo tā viņš izsmels savus rezerves spēkus un izpostīs garīgās un fiziskās spējas. Kaut arī visi strādnieki, kas tagad nes smagās nastas, tiktu nobīdīti malā, Dieva darbs tomēr tiks virzīts uz priekšu. Tāpēc savu dedzību darbā līdzsvarosim ar saprātu; pārtrauksim censties darīt to, ko vienīgi Kungs var paveikt.